

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

בפני כב' סגן נשיאה זלוצ'ובר – אב"ד
כב' השופטת רז-לוי
כב' השופט פרידלנדר

בעניין: מדינת ישראל
המאשימה
באמצעות ב"כ עו"ד קרן שיטרית

נגד

הנאשם אברהם ילמה (עציר)
באמצעות ב"כ עו"ד אהרון רוזה

הכרעת דין

השופטת י. רז לוי

ביום 01.12.14 בסמוך לשעה 12:00 בצהריים שוחחה הגב' מלה עוז ז"ל עם מכר במכשיר הטלפון הנייד שלה וציינה, כי היא בדרכה חזרה לביתה ברחוב סוקולוב 26 בבאר-שבע, לאחר שיצאה לרכוש כמה מצרכים. מאז לא נראתה המנוחה על ידי איש ולא היה עמה שום קשר עד שנמצאה למחרת היום - 02.12.14 בסביבות השעה 15:00, בדירת הנאשם ברחוב סוקולוב 30 בבאר-שבע, כשהיא ללא רוח חיים כשגופתה מושחתת ואף נמצאו שרידי זרע של הנאשם בגופה.

כתב האישום

1. מלה עוז ילידת 1948 (להלן: "המנוחה") התגוררה בדירה בבניין מספר 26, ברחוב סוקולוב בבאר-שבע.
2. הנאשם כבן 34 במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, התגורר בסמיכות למנוחה, בדירה מס' 7 בבניין מספר 30 ברחוב סוקולוב בבאר-שבע (להלן: "הדירה"), והיה הבעלים של כלבה מסוג "אמסטף" אותה החזיק בדירה.
- בין הנאשם לבין המנוחה לא הייתה כל היכרות קודמת לאירועים מושא כתב אישום זה.
3. בתאריך 1.12.14, בסמוך לשעה 12:00, שבה המנוחה אל ביתה, כאשר היא נוהגת ברכבה מסוג סיאט. המנוחה החנתה את רכבה בחניה הסמוכה לבניין ויצאה מן הרכב.
- באותה העת, טייל הנאשם עם כלבתו בסמוך לחניה, שם פגש במנוחה. לאחר שהנאשם פגש באקראי את המנוחה בחניה, ועובר לאירועים אשר יתוארו להלן, או בסמוך לכך, גמלה בליבו ההחלטה לאנוס את המנוחה ולגרום למותה. לאור האמור, זמן קצר מאד לאחר שהנאשם פגש במנוחה, ובנסיבות שאינן ברורות, הגיעה המנוחה ביחד עם הנאשם אל הדירה.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

4. בדירה, תקף הנאשם את המנוחה בנסיבות ובאופן שאינם ידועים במדויק וככל הנראה כבר בשלב זה, גרם לה לחלק מהחבלות שיפורטו בהמשך.
במקביל ביצע הנאשם מעשה סדום, אנס את המנוחה, והכל שלא בהסכמתה החופשית, בכך שהחדיר את איבר מינו לתוך פיה, הפשיט אותה, פשט את בגדיו התחתונים, השכיב אותה על המיטה בחדר השינה, ובעל אותה, בכך שהחדיר את איבר מינו לתוך איבר מינה עד אשר הגיע לסיפוק.
בנוסף לכך, בכוונה להמית את המנוחה, חנק הנאשם את המנוחה, בכך שהפעיל לחץ דו צדדי על צווארה, עד שגרם לה לשברים בעצם הלשון, בקרניים הגדולות, וכן דקר הנאשם את המנוחה, באמצעות חפצים חדים, מספר רב של דקירות במקומות שונים בצווארה.
5. מותה של המנוחה נגרם כתוצאה משילוב של החבלות הקטלניות, כתוצאה ממעשיו של הנאשם, כפי שיפורט להלן:
מתשניק בעקבות הפעלת לחץ דו צדדי, שהפעיל הנאשם על צווארה של המנוחה; ממספר פצעי דקירה שדקר הנאשם את המנוחה, בצוואר מימין, באופן ובנסיבות שאינן ידועות במדויק, באמצעות חפץ בעל לפחות שפה אחת מושחזת, וקרוב לוודאי קצה חד, כמו סכין או חפץ אחר דומה. דקירות אלה גרמו למנוחה לפצע פעור בצוואר מימין, כאשר בעומקו של הפצע, נמצא חתך בווריד בינוני, דימומים, נזק נרחב לרקמות הרכות, ומספר תעלות דקירה שאחת מהן מסתיימת בפצע שריטה בחוליה; ומפצע דקירה נוסף שדקר הנאשם את המנוחה, במרכז הצוואר באופן ובנסיבות מדויקות שאינן ידועות למאשימה, באמצעות חפץ בעל לפחות שפה אחת מושחזת, ושפה אחרת קהה, כגון סכין או חפץ אחר דומה.
בנוסף לכך, לפני הדקירות האמורות או במקביל להן, חבל הנאשם במנוחה חבלות נוספות, בין היתר, דקר הנאשם את המנוחה דקירה נוספת בצוואר משמאל, וגרם לה לפצע חתך בקרקפת.
כמו כן, היכה הנאשם את המנוחה בראשה, בשכמות ובגפיים העליונים וגרם לה לפצעי שפשוף – התייבשות עור, התקלפות עור, ודימומים תת ותוך עוריים בשכמות ובגפיים העליונים ובראש.
6. בשלב מסוים, במהלך מעשיו של הנאשם המתוארים לעיל, ניסתה המנוחה להיאבק בנאשם ולהתגונן מפני הדקירות אשר דקר אותה הנאשם, וכתוצאה מכך, נגרמו לה מספר פצעי חתך בכפות הידיים.
7. לאחר שהנאשם גרם בכוונה למותה של המנוחה, הותיר הנאשם את גופת המנוחה מוטלת על הרצפה בדירה, כאשר היא מתבוססת בדם רב.
8. בשלב מסוים, לאחר מותה של המנוחה, ובעוד גופתה של המנוחה מוטלת על הרצפה בדירה, אפשר הנאשם לכלבה לאכול חלקים מפניה של המנוחה ובכלל זה, אוזניה, אפה, פיה וקצה לשונה של המנוחה.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

9. ביום המחרת בתאריך 2.12.14, סמוך לשעה 9:00, בעוד גופתה המרוטשת של המנוחה מוטלת עדיין על הרצפה בדירה, הנאשם הזמין מונית, ונסע לחנות בבאר שבע. שם רכש מסור עלים חשמלי, במטרה לבתר את גופת המנוחה לחלקים, על מנת להקל עליו בהעלמתה. הנאשם שב אל הדירה, וניסה לבתר את גופת המנוחה, באמצעות המסור - בבית שחיה הימני, בירך הימנית, במותן הימנית, ובשוקיים. בשל העובדה שהמסור לא התאים, לא הצליח הנאשם לבתר את גופת המנוחה לחלקים.
 10. לפני או אחרי האירועים המתוארים לעיל, העביר הנאשם את גופת המנוחה מהחדר אל המטבח, תוך שהוא גורר אותה על הרצפה, רוקן את תכולת המקרר שהיה בדירה, וניסה להכניס את גופת המנוחה לתוך המקרר.
 11. לאחר האמור לעיל, סמוך לשעה 13:00, ומשנוכח הנאשם כי נכשל בכל מאמציו לבתר את גופת המנוחה על מנת להעלימה, כיסה הנאשם את גופת המנוחה בשמיכה, והחל להתקשר אל אחיותיו שמחה ובת-אל ילמה, מספר רב של פעמים, סיפר להן כי יש בביתו גופת אישה, וביקש מהן להגיע אליו לדירה על מנת לעזור לו להעלים את גופתה. אחיותיו יצרו קשר עם המשטרה, והזעיקו אל הדירה שוטרים, אשר הגיעו למקום יחד עם כוחות הצלה רבים, אשר מצאו את גופת המנוחה המרוטשת מוטלת על רצפת הדירה במטבח, כאשר היא מכוסה בשמיכה.
 12. מכאן הואשם הנאשם בעבירות של רצח בכוונה תחילה – עבירה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין התשל"ז – 1977 (להלן: "החוק"); רצח תוך ביצוע עבירה אחרת – עבירה לפי סעיף 300(א)(3) לחוק; אינוס – עבירה לפי סעיף 345(א)(1) בנסיבות 345(ב)(3) לחוק ומעשה סדום – עבירה לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1) בנסיבות 345(ב)(3) לחוק.
- תשובת הנאשם לכתב האישום**
13. הנאשם אישר שהתגורר בסמיכות למנוחה, וכי לא הייתה ביניהם היכרות מוקדמת.
 14. גרסת הנאשם הינה, כי הוא ישב בפתח ביתו לאחר ששב עם כלבתו מטויל והמנוחה שהגיעה למקום, היא זו שיזמה את השיחה עימו ואת העלייה המשותפת לביתו, והיא גם זו שיזמה את יחסי המין אשר התקיימו בפועל.
 15. הנאשם מכחיש שתקף את המנוחה כמתואר בכתב האישום, אך מציין כי בשלב כלשהו נתן לה מספר סטירות כדי לנסות להעיר אותה, וזאת לאחר שהיא התעלפה במהלך קיום יחסי המין.
 16. הנאשם כופר בכך שהוא זה שגרם למותה של המנוחה; כופר בסיבת המוות ובגורמי הפציעה השונים, וכופר בכך שהמנוחה ניסתה להיאבק בו ולהתגונן מפני הדקירות.
 17. הנאשם ציין, כי לא אפשר לכלבה לאכול חלקים מפניה של המנוחה, אלא רק לאחר שהתעורר משינה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

- ארוכה/עילפון בהם שקע עקב שתייה מרובה, ראה את הכלבה אוכלת את פניה של המנוחה.
18. הנאשם אישר, כי כאשר התעורר מעלפון/שנתו וראה את גופת המנוחה, נלחץ מאוד וביצע פעולות כדי להיפטר מהגופה; נסע לחנות של "אייס" כדי לקנות מסור על מנת לבתר את הגופה; ניסה לבתר את גופת המנוחה; ובשלב כלשהו גרר את גופת המנוחה לחדר אחר ורוקן את המקרר, שכן סבר שאם יצליח לבתרה יוכל להכניס חלקים ממנה למקרר.
19. הנאשם אף מודה, כי בסמוך לשעה 13:00 ביום 2.2.14 לאחר שנוכח כי נכשל במאמציו לבתר את הגופה, התקשר לסירוגין לאחיותיו שמחה ובת-אל ילמה מספר פעמים וסיפר להן כי יש גופת אישה בדירתו וביקש שיעזרו לו להעלים את הגופה, וכי אחיותיו התקשרו אל המשטרה. הנאשם אישר, כי השוטרים שהגיעו אל הדירה מצאו את גופת המנוחה על הרצפה מכוסה בשמיכה.
20. הנאשם טען להגנת השכרות. זאת מאחר ומספר ימים טרם פגישתו עם המנוחה, שתה הנאשם אלכוהול בכמויות שונות במהלך מספר אירועים, כך שהיה שתוי לשוכרה במרבית הזמן בדרגות כאלו ואחרות. הנאשם המשיך לשתות גם לאחר שהמנוחה עלתה לביתו והם קיימו יחסי מין. כאשר המנוחה איבדה את הכרתה במהלך יחסי המין ולא התעוררה, הוא נלחץ מאוד, שתה כמויות גדולות של אלכוהול, התעלף או נרדם ואינו זוכר דבר ממה שאירע מצהרי יום 1.12.14 (מהרגע שבו המנוחה התעלפה במהלך קיום יחסי מין), ועד שהתעורר למחרת בשעות הבוקר ביום 2.12.14.
21. הנאשם טען אפוא, כי לא הוא שגרם למותה של המנוחה וכי לא ביצע את עבירות המין המיוחסות לו, וממילא שהה במצב של שיכרות מוחלטת בעת הרלוונטית.

עובדות שאינן שנויות במחלוקת

22. להלן מספר עובדות שאינן שנויות במחלוקת:
- א. המנוחה הגיעה לדירת הנאשם ביום 1.12.14 בצהריים ונמצאה שם ללא רוח חיים כשגופתה מושחתת, למחרת - ביום 2.12.14 בשעת צהריים (בשעה 14:30 לערך).
- ב. המנוחה נראתה בחיים לאחרונה ביום 1.12.14 בשעות הבוקר (להלן: "יום המקרה").
- ג. הנאשם והמנוחה התגוררו בסמיכות ולא הייתה ביניהם היכרות מוקדמת.
- ד. שיחתה האחרונה של המנוחה הייתה בשעה 11:44 עם ידידה, מר איסק פינגר. באותה שיחה ממכשיר הטלפון הנייד ציינה המנוחה בפניו, כי היא יצאה מביתה לקנות משהו קטן בצרכנייה הסמוכה, וכי היא צריכה עזרה בתליית מנורה. מר פינגר השיב, כי יסיים את ענייניו במקום אחר (שנמצא במרחק של כ-10 דקות מביתה) ויגיע אל המנוחה, כדי לסייע לה בתליית המנורה בדירה.
- ה. בשעה 12:00 לערך הגיע מר פינגר לבניין בו מתגוררת המנוחה, חיכה לה בכניסה לבניין, צלצל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

באינטרקום ולא היה מענה ובהמשך אף עלה לדירתה, צלצל שם ואף שם לא היה מענה. במקביל התקשר אל המנוחה למכשיר הנייד שלה מספר פעמים ולא היה מענה, ובסופו של דבר עזב את המקום.

ו. בשלב כלשהו ולכל המאוחר בבוקר למחרת (2.12.14) החל הנאשם לעשות פעולות כדי "להיפטר" מגופת המנוחה. ובין היתר נסע הנאשם בשעה 09:00 לערך במונית מביתו לחנות "אייס קנה ובנה" ורכש מסור (בשעה 42:09).

ז. הנאשם ניסה לבתר את גופת המנוחה אך לא הצליח לעשות כן.

ח. הנאשם אף רוקן את המקרר על מנת להחביא שם את הגופה.

ט. ביום 2.12.14 סביב השעה 13:00 החל הנאשם להתקשר אל אחיותיו מספר פעמים, סיפר להן כי יש גופה בדירתו וכי הוא זקוק לעזרתן. בסמוך לכך אחיותיו הגיעו לתחנת המשטרה, דיווחו על האמור והזעיקו את המשטרה.

י. הנאשם המתין לאחיותיו בספסל מתחת לבניין והן הגיעו למקום עם כוחות המשטרה, סביב השעה 14:50, אז נעצר הנאשם על ידי השוטר שוטה (דו"חות פעולה ת/31 ות/32).

יא. מעט לאחר השעה 15:00, הגיעו השוטרים לדירת הנאשם ושם מצאו את המנוחה כשהיא מתה וכשהגופה במצב קשה, כמתואר בכתב האישום ובדו"חות של הפתולוגים שהגיעו לזירה. כלבת האמסטף של הנאשם נמצאה אף היא בדירה (דוח הקצין דוידוב ת/33).

יב. בגופה של המנוחה נמצאו שרידי זרע של הנאשם המצביעים על קיום יחסי מין.

יג. למחרת היום נמצא רכבה של המנוחה חונה בחניה חיצונית ברחוב כשהוא לא נעול, בסמוך לבית המנוחה ובית הנאשם.

יד. הנאשם שתה משקאות אלכוהוליים בהזדמנויות שונות בימים שלפני המקרה ואף לאחריו.

יריעת המחלוקת

23. גדר המחלוקת נוגע לאותן שעות - למעשה כיממה לערך, בהן הייתה המנוחה בביתו של הנאשם; לסיבה בגינה מצאה המנוחה את מותה בדירתו; ולשאלה האם הנאשם הוא שגרם למותה של המנוחה.

באשר לעבירות המין, אין חולק על עצם קיום יחסי מין והמחלוקת נוגעת לשאלת ההסכמה בלבד.

הראיות בתמצית

24. רק הנאשם והמנוחה נכחו בדירת הנאשם בזמן המקרה מושא כתב האישום. על כן ומטבע הדברים לא

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

היו עדים לכל שנעשה בדירת הנאשם מרגע שהנאשם והמנוחה הגיעו לשם, ועד למציאת גופתה בדירה.

25. ראיות המאשימה, חלקן נסיבתיות וחלקן ישירות, נחלקו לכמה קבוצות:

א. **עדים שראו את המנוחה או דיברו עמה בימים שקדמו ליום המקרה - 1.12.14:** בני משפחתה של

המנוחה - בנה יניר ואחותה חווה, אשר התייחסו בעדותם לאורחות חייה, למחלת סכרת הנעורים ממנה סבלה והאופן בו הקפידה על טיפול במחלה; חבריה: הגב' ברוריה פרידמן שסיפרה על הקשר רב השנים שלה עם המנוחה, ועל כך שהמנוחה סיפרה לה שלאחרונה התאהבה באדם בשם איציק גוילי, אשר אף הוא העיד וסיפר על מערכת היחסים שלו עם המנוחה; שכנתה וחברתה של המנוחה גילה סבן, שהכירה אותה בחצי שנה האחרונה, אשר אף היא סיפרה כי המנוחה שיתפה אותה בקשר שהיה לנו עם אותו גוילי; וכך אף אחותה שגם לה סיפרה המנוחה על הקשר עם גוילי.

ב. **עדויות הנוגעות ליום המקרה -** עדותו של מר איסק פינגר אשר היה האחרון שדיבר עם המנוחה

ביום 01.12.14 והם תיאמו שיגיע אליה לביתה ויעזור לה בהתקנת מנורה חדשה.

ג. **עדויות הקשורות לנאשם, וכל שידוע עליו ועל מעשיו בימים שלפני יום המקרה 1.12.14:** עדות

המעביד שהעסיק את הנאשם כחלק מתוכנית השיקום שלו לאחר שסיים את שהותו בהוסטל של הרשות לשיקום האסיר – מר ולרי אוסיבצב; עדות המפקח מן ההוסטל – מר דרור זבולון ששוחח עם הנאשם ואף הגיע לביתו לאחר שהנאשם לא הגיע לעבודה ביום 01.12.14 אך לא היה מענה בביתו; עדויות חבריו של הנאשם ממהלך שהותו בהוסטל והשתתפותו בקבוצת NA בבאר שבע, אשר הגיעו לדירתו בימים שקדמו למקרה; עדויות שכנים, חברים ובן דודו, שפגשו בו או שוחחו עמו החל מיום שישי 28.11.14 ועד יום המקרה.

ד. **בני משפחתו של הנאשם –** אביו ואחותיו, אשר שוחחו עמו בימים הסמוכים למקרה כאשר עדות

אחותיו שמחה ובת-אל ילמה נגעה גם לשיחות עם הנאשם ביום המעצר, בהן סיפר שבביתו יש גופה, הן פנו למשטרה ויחד הגיעו למקום.

ה. **עדויות מומחים -** חוות דעת ועדותו של ד"ר קריספין מהמכון הלאומי לרפואה משפטית הנוגעת

לממצאיו בזירה ואלו העולים מנתיחת גופת המנוחה, עדות המומחית ענת גסט בנוגע ל-DNA שנמצא בדירה, ומומחה הזירה רפ"ק שאול צ'רנוברודה. מטעם ההגנה הובאו שני מומחים: פרופ' יהודה היס, מומחה לרפואה משפטית ופרופ' רונן לבשטיין, מומחה לתרופות ורעלים.

פרשת ההגנה

26. **במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם להגנתו.** כמו כן הוגשה חוות דעתו של פרופ' היס ביחס לסיבת

המוות של המנוחה ועדותו נשמעה בפנינו. כן הוגשה חוות דעת של פרופ' לבשטיין רונן המתמחה בנושא טוקסיקולוגיה, אשר נוגעת להשפעות לרעה של שימוש באלכוהול, ולהשפעה אפשרית של צריכת

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

אלכוהול על פעולות הנאשם, ואף הוא נחקר על חוות דעתו.

עיקרי גרסת הנאשם

27. הנאשם מסר שתי גרסאות מרכזיות. גרסה ראשונה נמסרה בעת שנעצר על ידי השוטרים בזירה ובמהלך חקירתו הראשונה ביום 2.12.14. לאחר מכן במשך כשלוש חקירות רצופות - החקירות השנייה, השלישית והרביעית, הנאשם שמר על זכות השתיקה. החל מהחקירה החמישית הציג גרסה שונה לגמרי, אשר בה דבק גם בעדותו בבית המשפט.

גרסתו הראשונה של הנאשם:

28. מיד לאחר שהנאשם נעצר כאשר הגיעו השוטרים יחד עם אחיותיו כשהוא ממתין מתחת לבניין בו התגורר טען הנאשם כי לא הוא הרג את המנוחה. הוא סיפר לחוקר עוד בזירה, כי בני מיעוטים הם אלו שהרגו את המנוחה (ת/14 ות/15). הנאשם סיפר כי הם עלו עם המנוחה לביתו, התווכחו על כסף והכריחו אותו לשכב עם המנוחה, ולאחר מכן חנקו אותו והיכו אותו. בשעה שהאחרים חנקו אותו, הוא הבחין כי דוקרים את המנוחה בצוואר עם סכין שנלקחה מביתו.

29. בחקירה הראשונה מיום מעצרו (ת/4 ; ת/4א) סיפר הנאשם, כי ראה את המנוחה לראשונה בחייו ביום ראשון בערב (משמע 30.11.14 - י.ר.ל). בחור ממוצא בדואי בשם מוסטפא הגיע אל הדירה יחד עם המנוחה ועוד שני "בדואים" שהוא לא מכיר. הם הכניסו את המנוחה לחדר, היכו אותה, ישבו עם הנאשם, השקו אותו הרבה והיכו גם אותו (ת/4א, עמ' 42). לאחר שהתעורר ראה מראה שהוא לא רוצה לפרט. הנאשם בתחילה הכחיש, כי קיים יחסי מין עם המנוחה וטען, כי רק ליטף אותה (ת/4א, עמ' 34). רק לאחר שהחוקר אמר לו, כי ידוע להם שהוא סיפר לשוטר אחר עוד כשנעצר, כי קיים יחסי מין עם המנוחה, הודה הנאשם ששכב איתה לפני שמתה (ת/4א, עמ' 54-55). הנאשם הסביר, כי פנה לאחיותיו לעזרה כדי להיפטר מהגופה, שכן חשב שהמשטרה לא תאמין לו (ת/4א, עמ' 14).

30. הנאשם מסר מעט מאוד פרטים בחקירה זו על אופן ההתרחשויות ולא מסר פרטים אודות זהותם של אותם אנשים שהגיעו אל ביתו עם המנוחה כביכול.

גרסתו המאוחרת של הנאשם:

31. הנאשם נחקר במשך שלוש חקירות נוספות בהן הנאשם נשאל שאלות רבות. על כולן לא השיב הנאשם ושמר על זכות השתיקה. רק בחקירה החמישית אמר הנאשם, כי הוא רוצה לספר על הדברים ולומר את האמת. אז מסר גרסה שונה וכך גם בהמשך בחקירה השישית והאחרונה במשטרה וכן בעדותו בבית המשפט, תוך שציין כי גרסתו הראשונה הייתה שקרית.

32. הנאשם סיפר על עצמו - כי הוא רווק, בן 35, וכי יש לו זוג הורים ו-4 אחיות. הוא השתחרר מן הכלא

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

ועבר להוסטל בתל אביב כאסיר ברישיון. לאחר שההוסטל נסגר הוא הועבר להוסטל בבאר-שבע, שם הוא שהה תחת מעקב בנוגע לשימוש בסמים ואלכוהול. הנאשם העיד, כי יש לו היסטוריה של צריכת אלכוהול וכי במסגרת ההוסטל הוא עבר טיפול אינטנסיבי נגד אלכוהול וסמים. הוא עבר את הטיפול בהצלחה ולאחר שבגר נהג ללכת לקבוצות למבוגרים בהוסטל, ולעיתים השתתף בקבוצת NA (פרוי' מיום 29.3.2016, עמ' 113-114).

כאשר סיים את ההוסטל כבוגר עבר לדירת מעבר - הדירה בה ארע המקרה. תוך כדי הוא עבד בעבודה מסודרת בתחום האלומיניום.

33. אשר לימים שקדמו למפגש המקרי עם המנוחה, סיפר הנאשם, כי ביום שישי בערב החל בשתיית אלכוהול והמשיך בשתיית אלכוהול אף ביום שבת.

34. ביום המקרה - יום שני (1.12.14) הוא התעורר, יצא עם הכלבה לטיול בפארק, קנה בירה או שתיים, שתה וישב במדרגות מול הבניין עד שהגיעה המנוחה. לדבריו, המנוחה חנתה לידו ושאלה על הכלבה "אמרה איזה כלבה יפה" בעודה ברכב, ולאחר שיצאה ממנו ליטפה את הכלבה. היא שאלה אותו אם הוא מתגורר בסביבה, והוא הצביע לה על דירתו תוך שציין, כי הוא חדש בשכונה. המנוחה שאלה אותו אם אפשר לעלות אליו לדירה והוא הסכים (ת/א8, עמ' 6). הם נכנסו לדירה כאשר בחדר המדרגות פגשו בחורה צעירה שהוא אינו יודע את שמה. לאחר שהתיישבו בסלון דירתו, הנאשם המשיך לשתות והציע למנוחה אך היא אמרה לו, כי אינה שותה. הנאשם סיפר שהמשיך לשתות ותוך כדי כך המנוחה סיפרה שיש לה בן ונכדה ושהיא מאוד אוהבת לצייר. לאחר מכן הוסיף, כי המנוחה אמרה לו שהיא מעולם לא הייתה עם אתיופי (שם, עמ' 120, ש' 21). בחקירתו במשטרה חזר וציין, כי המנוחה היא זו שרצתה לקיים עמו יחסי מין "היא בכלל הציעה בכלל גם את הסקס, היא בכלל הציעה את הסקס בכלל, אני נשבע לך לא חסר לי כלום" (ת/א8, עמ' 6, ש' 31-29).

35. אף בעדותו בבית המשפט הדגיש הנאשם, כי המנוחה היא שהחלה לגעת באיבר מינו, אז הבין שהיא מעוניינת לקיים יחסי מין והם עברו לחדר השינה (פרוי' מיום 29.3.2016, עמ' 116, ש' 9-8). במהלך קיום יחסי המין המנוחה נפלה על החזה שלו ואז: "אני הבאתי לה כמה סטירות ולא הייתה תגובה. נבהלתי הזזתי אותה, קמתי לכיוון הסלון. פה כבר הייתי היסטרי לא הבנתי מה קורה בכלל. אני במצב שהיה לי באותו רגע, זה ללכת ישר לשתות, דרך השתייה תמיד הייתי בורח וכך גם באותו מקרה".

הנאשם המשיך והעיד כי: "אני זוכר שאיבדתי הכרה באותו רגע, נרדמתי בסלון, וכשקמתי ראיתי את איב הכלבה אוכלת לה את הפרצוף. אני יותר נלחצתי, לא ידעתי מה לעשות, המשכתי לשתות מהוודקה שהייתה לי שם. פה אני כבר לא יודע, נרדמתי, לא נרדמתי, הייתי לא בהכרה כזה" (פרוי' מיום 29.3.2016, עמ' 116, ש' 16-25).

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

36. לטענת הנאשם הוא התעורר בבוקר למחרת וכשהתעורר וראה מה הכלבה עושה: **"מבחינתי היה שהגופה תיעלם לי מהחיים, זה מה שרציתי באותו רגע. התחילו להיות לי כל מיני רעיונות, לקנות מסור, זה מה שהיה הלכתי לביג קניתי את המסור וחזרתי לדירה"** (שם, ש' 30-32; ראו גם דברי הנאשם בחקירה החמישית – ת/א8, עמ' 13).

הנאשם העיד, כי הוא פחד שאנשים יראו אותו מוציא את הגופה מהדירה ולכן החליט לחתוך אותה לחלקים (פרו' מיום 21.4.2016, עמ' 143) וכי ניסה לנסר את הגופה באמצעות מסור חשמלי, אך לא היה מסוגל לעשות זאת.

37. הנאשם סיפר, כי המשיך לשתות, היה מאוד לחוץ ואז הוא התקשר אל אחיותיו. הוא ביקש מהן לבוא ולעזור לו להעלים את הגופה ולאחר שאחיותיו אמרו לו שיגיעו, ירד אל הספסל ואז נעצר (פרו' מיום 29.3.2016, עמ' 117). הוא המציא סיפור שהיו בדואים שהרביצו לו ושכנעו אותו בכוח לקיים יחסי מין עם המנוחה ונתנו לו לשתות בכוח, כי היה מבולבל ולא ידע מה הוא עושה.

38. באשר לשוני בגרסאותיו ציין, כי החליט לספר את האמת, כפי שמסר בחקירות המאוחרות במשטרה, שכן הוא הרס למשפחתו את החיים ולאחר כברת הדרך שעבר בהוסטל וגם כמבוגר לא האמין שזה קורה לו, והוא חש שהוא חייב לספר את האמת גם בשביל עצמו (פרו' מיום 29.3.2016, עמ' 117).

39. **לעניין השכרות** הנאשם שב והדגיש בחקירותיו המאוחרות ובעדותו בפנינו, כי היה שתוי ושיכור, התעלף או איבד את ההכרה, ועל כן אינו זוכר בדיוק מה היה (ראו למשל, פרו' מיום 21.4.2016, עמ' 151, ש' 26-29). לעומת זאת בחקירה הראשונה ציין, כי אותם אחרים **"הרדימו אותו"**. כאשר נשאל כיצד הרדימו אותו השיב: **"לא יודע, כנראה עם הידיים, עם הידיים כנראה"** ואז הסביר כי חנקו אותו (ת/א4, עמ' 17). כך בתחילה הנאשם קושר את **"ההירדמות"** שלו לחניקה ולא לשתית האלכוהול.

הזירה - פרולוג

40. נדמיין עצמנו נכנסים אל דירת הנאשם דקות אחדות לפני הגעת השוטרים למקום. בעוברנו את המסדרון לכיוון חדר המגורים, בסלון דירתו של הנאשם היינו מבחינים בבקבוקי משקאות אלכוהוליים ופחיות שתיה מרוקנים על השולחן (חו"ד מומחה הזירה ת/ב53, תמונה 119). על אחת הספות מונחת שקית גדולה של **"Ace"** (שם, תמונה 121-119). אילו היינו מסובבים את ראשו מעט, היינו מבחינים שמתחת לשולחן האוכל זרוקים משקפי אישה אדומים (שם, תמונה 118).

41. משם היינו חוזרים אל אותו המסדרון. שם לפתע היינו מבחינים במשיכות של דם על הרצפה, מעין שביל דמים המוביל מחדר השינה אל המטבח (שם, תמונה 13). בחדר השינה היינו מוצאים דם בכל עבר, משיכות דם על הרצפה (שם, תמונה 78, 81) התזות של דם על קירות החדר (שם, תמונה 104 - 105). משתי המיטות בחדר השינה הוסרו המצעים. תחת אחת הכריות היינו מוצאים כתם דם גדול

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

(שם, תמונה 84-85), ומתחת לאחת המיטות היינו מוצאים תחתוני אישה בצבע בהיר זרוקים ומוכתמים בדם וכיסוי למכשיר הטלפון הנייד (שם, תמונה 94, 96, 80).

42. בצד החדר ליד הארון, בתוך שקית היינו מוצאים תיק ובו חפציה של המנוחה, ובין היתר מסמכים אישיים שלה, את מכשיר הטלפון הנייד שלה (ללא אותו הכיסוי אשר נמצא תחת המיטה) ומשאבת אינסולין (שם, תמונה 92-93). בתוך הארון היינו מוצאים קופסת קרטון שהכילה מסור לגיזום וזאת בדירה שאין בה כל שיח הדורש טיפול כזה (שם, תמונה 91).

43. אילו עקבנו אחר משיכות הדם, היינו מגיעים אל המטבח, שם, על הרצפה תחת לשמיכה מסתיים שביל הדמים. עוד בטרם נעז להרים את השמיכה היינו מביטים סביב ורואים מוצרי מזון שבדרך כלל יש לאחסנם בקירור, כשהם נמצאים מחוץ למקרר אשר נותר ריק (שם, תמונה 34-35). על הרצפה היינו מוצאים מסור חשמלי מוכתם בדם (תמונה 39). בפח הפלסטיק היינו מוצאים דחוסים חולצת אישה בצבע לבן כשהיא קרועה/חתוכה לכל אורכה (ת/53ב, עמ' 4, ס' 2.ה.5, תמונה 44) ונעל אישה עם כתמי דם על הסוליה (תמונה 42). עוד היינו מוצאים בפח האשפה מכנסי אישה המדיפים ריח של שתן (תמונה 40, ת/53ב, עמ' 4, סעיף 2.ה.3).

44. כאשר היינו מסיטים מעט את השמיכה, היה נגלה לעינינו מראה קשה ומזעזע. גופת אישה שפניה אכולות, באבריה חתכים ופצעים, גופה חבול ועליו כתמי דם רבים, וכבל חשמל תחת הגופה (תמונה 16-17).

45. כל אלו כאמור היינו מוצאים בדירת הנאשם בה הוא התגורר, ולשם הגיעה המנוחה בעודה בחיים ובה נמצאה מתה למחרת היום כשגופתה מושחתת.

46. מכאן נצא לבחון את השאלה המרכזית הנדרשת להכרעה - מה גרם למותה של המנוחה. האם יחסי המין היו בהסכמה, ומותה היה מוות טבעי כפי שטוען הנאשם וכל חטאו היה בכך שלא התקשר להזעיק עזרה לאחר שהמנוחה התעלפה ובסופו של דבר מתה בדירה, ובהמשך ורק מתוך לחץ ניסה להעלים את הגופה, או האם הנאשם ביצע במנוחה את עבירות המין באלימות ולא בהסכמתה, וקטל אותה.

דיון

סיבת מותה של המנוחה

47. הראיות שהובאו בפנינו הן מעין פאזל - תצרף. תצרף המרכיב תמונה אליה מובילים סימני דרך שסופם בתוצאה הטרגית – במוות המנוחה.

רק הנאשם והמנוחה היו באותה הדירה באותם רגעים ושעות מרים ונמהרים, אשר חלפו בין הגעתם לדירה עד שהמנוחה מצאה בה את מותה. הנאשם הינו היחיד שנותר בחיים מהנוכחים בדירה.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

עם זאת הנאשם אינו היחיד אשר יכול לספר על כל שארע עד מותה של המנוחה. שכן בחינה דקדקנית וצירוף הממצאים והראיות הנסיבתיות והישירות יוצרות את התצורה המספר לנו, צעד אחר צעד, את שארע בדירה עד שהמנוחה נמצאה בה ללא רוח חיים כשגופתה מושחתת.

על מנת להכריע בנסיבות מותה של המנוחה, נבחן תחילה את הראיות המדעיות והפורנויות שהובאו בפנינו – הן אלו הנוגעות לממצאים השונים בדירה, והן אלו שנוגעות לנתיחת גופת המנוחה קרי, חוות הדעת של המומחים לרפואה משפטית - וכל אלו ייבחנו אל מול גרסת הנאשם.

הממצאים בכל הנוגע לגופת המנוחה

48. בעניינה של המנוחה ניתנו שתי חוות דעת פתולוגיות: מטעם התביעה הוגשה חוות דעתו של ד"ר אלון קריספין מהמרכז הלאומי לרפואה משפטית, בו בוצעה על ידו נתיחת גופת המנוחה (ת/55) וכן חוות דעת משלימות שניתנו על ידיו (ת/55 ג-ה).

מטעם ההגנה הוגשה חוות דעתו של פרופ' יהודה היס (נ/7).

49. כפי שעולה מן התמונות בזירה, מתיאור הממצאים בגופת המנוחה כפי שנמצאה בדירה, מביקור שערך ד"ר קריספין עם ד"ר פורמן בזירה, ומנתיחת המנוחה כמפורט בחוות דעתו של ד"ר קריספין – לא היה חולק כי:

- המנוחה נמצאה ללא רוח חיים על ריצפת המטבח בדירתו של הנאשם כשעל גופתה מונחות שמיכות.
- המנוחה נמצאה כשהיא שכובה על גבה, לבושה ב"גוזייה", זוג גרביים ותחבושת גמישה על שורש כף ידה הימנית.
- בפניה של המנוחה סימני כרסום ונגיסה רבים, אפרכסות אוזניה של המנוחה נתלשו וכך גם עינה הימנית, אפה, שפתייה וחניכיה.
- בגופת המנוחה נמצאו פציעות רבות, העיקריות שביניהן: חסר בקרקפת באזור המצחי והקודקודי; פצע בצוואר מימין (פצע זה סומן 4א'); פצע דקירה בצוואר משמאל (סומן 4ב'); פצע דקירה בקדמת הצוואר (סומן 4ג'); פצעי שפשוף וחתכים נוספים (ת/55, עמ' 15-1) וכן שברים בקרניים הגדולות של עצם הלשון (שעל קיומם חולק פרופ' היס כפי שיפורט להלן).

50. על גופתה של המנוחה נמצאו חבלות רבות. עם זאת הדיון יתמקד במספר סוגיות הרלוונטיות להכרעה בשאלה מה גרם למותה של המנוחה (בחוות הדעת ישנה התייחסות גם לשאלת קיום יחסי המין בין המנוחה לנאשם. עניין זה יידון בפרק נפרד):

א. טיבו של פצע חתך גדול בצוואר מימין – פצע 4א – האם מדובר בפצע שנעשה לאחר המוות

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

באמצעות המסור כחלק מהניסיון של הנאשם להיפטר מהגופה, או האם נעשה לפני המוות ואף גרם לו.

ב. שאלת קיומם של שברים בקרניים הגדולות בעצם הלשון והדימומים ברקמות הרכות ותחת הרירית בגרון ומשמעותם, והאם ניתן לקבוע כי המנוחה מתה מתשניק (חנק) שנגרם עקב לחץ דו צדדי על הצוואר.

ג. טיבם והמועד בו נגרמו שני פצעי דקירה בצוואר – פצע דקירה בצוואר משמאל – **פצע 4ב**, ופצע דקירה בקדמת הצוואר – **פצע 4ג**.

ד. משמעות פצעי החתך בכפות ידיה של המנוחה וממצאי חבלה נוספים (פצעי שפשוף, התייבשות עור, התקלפות עור ודימומים), והאם הם מהווים פצעי הגנה המעידים על מאבק.

ה. מחלת הסוכרת ממנה סבלה המנוחה והאפשרות שהיא גרמה למוות או תרמה לו.

חוות דעתו של ד"ר אלון קריספין (ת/55)

51. ד"ר קריספין מצביע על מספר גורמים למותה של המנוחה :

א. תשניק:

52. בחוות הדעת צוין כי "**מותה נגרם, קרוב לוודאי, מתשניק בעקבות הפעלת לחץ על הצוואר**" (ת/55, עמ' 16), שכן בעצם הלשון נמצאו שברים בקרניים הגדולות ודימומים ברקמות הרכות שבקדמת הצוואר ותחת הרירית בגרון. בנוסף הבחין ד"ר קריספין בקדמת הצוואר בפצעי שריטה ושפשוף, חלקם קשתיים – אשר מתיישבים עם הטבעה של ציפורניים. ממצאים קשתיים אלו יחד עם הממצאים הפנימיים מספיקים כדי להוביל למסקנה שמדובר בהטבעה של ציפורניים, מכל האמור מסקנתו הינה כי מדובר בהפעלת לחץ דו צדדי על הצוואר (ראו: ת/55, עמ' 16, פרו' מיום 15.3.2016, עמ' 100, ש' 7-3).

53. בעדותו בפנינו הסביר ד"ר קריספין שמשמעות הביטוי "קרוב לוודאי", נוגעת למידת הוודאות, כי מותה של המנוחה נגרם מתשניק. רמת וודאות זו הינה פחותה מרמה של וודאות מלאה. זאת מאחר וחלק מהממצאים עליהם מבססים אבחנה של מוות מתשניק חסרים במקרה זה כמו – דימומים בעור הפנים, בעפעפיים ובלחמיות העיניים, וזאת בשל השחתת הפנים על ידי בעל חיים. כמו כן קיימת אפשרות לדבריו, שלמוות תרמו תרומה משמעותית עוד יותר מספר רב של פצעי דקירה בצד ימין של הצוואר – פצע 4א (פרו' מיום 11.2.2016, עמ' 84, ש' 26-19).

ב. הפצעים בצוואר:

54. ד"ר קריספין מצא בנתיחה שלושה פצעי דקירה מתוכם שניים אשר אף הם, בנוסף לתשניק, תרמו למותה של המנוחה או גרמו לו ואירעו קודם המוות :

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

55. פצע שסומן 4א – פצע פעור בחלקו הימני של צוואר המנוחה.
- ד"ר קריספין הסביר, כי חלקו הקדמי של פצע זה נגרם בעוד המנוחה בחיים והוא אף תרם תרומה משמעותית למותה, ואילו ביחס לחלקו האחורי הרי זה נגרם לאחר המוות.
- באשר לחלק הקדמי של הפצע ציין ד"ר קריספין, כי הוא נגרם ממספר דקירות באותו המקום באמצעות חפץ בעל לפחות שפה אחת מושחזת, קרוב לוודאי בעלת קצה חד כמו סכין או חפץ דומה אחר (פר' מיום 15.3.2016, עמ' 106, ש' 18-19). באשר לתרומתו למוות צוין כי: **"פצע זה יכול לתרום למוות, ולהחישו, ולא ניתן לשלול כי תרומתו למוות הייתה אף משמעותית יותר מאשר הפעלת הלחץ על הצוואר"**. ד"ר קריספין הסביר, כי מסקנתו שפצע זה נגרם לפני המוות הינה לאור הימצאות דימומים בעומק הפצע אשר מצביעים על קיומו של לחץ דם בעת היווצרות הפצע (ת/55, עמ' 16). מדובר בדימומים מסניני רקמה. שכן הרקמה היא מעין ספוג וכאשר אדם בעודו בחיים נפצע, לחץ הדם מאפשר את הסננת הדם לרקמה, והוא נלכד בתוכה ולא יוצא ממנה. כך שאותו דם אשר הסנין לתוך הריקמה לפני המוות לא יכול להישטף ממנה (פר' מיום 26.12.2016, עמ' 151-152).
- ביחס לחלק האחורי של הפצע, ציין ד"ר קריספין, כי הוא נגרם לאחר המוות שכן: **"בהמשכו של פצע זה [המשכו של החלק הקדמי של פצע 4א- י.ר.ל] נמצא פצע קרע שבשפותיו ובעומקו לא נמצאו דימומים, והוא נגרם ממשיכה תוך תלישה של העור והרקמות לאחר המוות, קרוב לוודאי על ידי בעל חיים..."** (ת/55, עמ' 16).
56. פצע שסומן 4ב – פצע דקירה נוסף בצוואר שנגרם בטרם מותה של המנוחה ככל הנראה מחפץ בעל קצה חד/מושחז בעל שפות ישרות וקצוות כהים, כגון מברג או חפץ דומה, אך קרוב לוודאי לא תרם תרומה משמעותית למוות.
57. פצע שסומן 4ג - פצע חתך במרכז הצוואר אשר נגרם מחפץ בעל שפה אחת מושחזת ושפה אחת קהה כמו להב סכין או חפץ דומה, לגביו ציין ד"ר קריספין: **"גם פצע זה נגרם לפני המוות, היות שלאורך תעלת הדקירה נמצאים דימומים, ובריאיות נמצאו סימני שאיפת דם מועטים, המצביעים על פעולת נשימה (גם אם אגונית) בזמן הדימום. סביר להניח שזהו מקור הדם שנמצא בקיבה, בעקבות בליעתו בחלל הפה. הפצע יכול לתרום למוות או להחישו"** (ת/55, עמ' 16).
58. עוד צוין בחוות דעתו, כי נמצאו בגופת המנוחה 8 פצעי חתך בכפות הידיים של המנוחה, אשר עשויים להתיישב עם פצעי הגנה מתוך ניסיון להתגונן מחפץ בעל שפה מושחזת. כמו כן נמצאו חבלות נוספות – פצעי שפשוף – התייבשות עור, התקלפות עור ודימומים תת ותוך עוריים בשכמות ובגפיים העליונות, אשר נגרמו מחבלה קהה. ריבוי הממצאים עשוי להתיישב עם היווצרותם במהלך מאבק (ת/55, עמ' 17).
59. באשר למחלת הסוכרת ממנה סבלה המנוחה, סבר ד"ר קריספין, כי אין בעובדה שהמנוחה הייתה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

חולת סוכרת, כדי להשפיע על חוות דעתו בנוגע לסיבת המוות, או על המנגנונים שהובילו למוות. שכן הפציעות שמצא בנתיחת המנוחה אירעו בעוד המנוחה בחיים כאשר ליבה פעם ודם זרם בעורקיה וורידיה (ת/55ד).

60. אשר למועד המוות ד"ר קריספין העריך, כי מותה של המנוחה התרחש בין יממה לשלוש יממות לפני בדיקת הגופה בסטיית תקן של 7 שעות (פרו' מיום 11.2.2016, עמ' 87).

חוות דעתו של פרופ' היס

61. פרופ' היס מציין בפתח חוות דעתו שלא ניתן לקבוע את סיבת המוות. עם זאת, הוא מציין בהמשך, כי מחלת הסוכרת ממנה סבלה המנוחה אשר בשלה הייתה תלויה באינסולין, יכולה לגרום לעילפון ולמוות, וכי ד"ר קריספין כלל לא התחשב במחלה זו בהערכת סיבת המוות. תרחיש זה יכול להתקיים בייחוד כאשר משאבת האינסולין אינה מחוברת לגוף כפי שהיה במצב בו נמצאה המנוחה ו/או כאשר החולה אינו מוזן מספיק ו/או בעקבות מאמץ פיזי כדוגמת קיום יחסי מין. לפיכך, לדידו קיימת אפשרות סבירה שהמנוחה איבדה את ההכרה במהלך קיום יחסי מין בשל מחלת הסוכרת (נ/7, עמ' 24, סעיף 3-4). עוד צוין כי אצל חולי סוכרת מסוג 1 המטופלים באינסולין קיים סיכוי של 2%-4% למוות מהיפוגליקמיה (רמת סוכר נמוכה) שיכולה להיגרם מהזנה לא מספקת או פעילות גופנית מוגברת (נ/7, עמ' 22; פרו' מיום 21.4.2016, עמ' 200-201).

בעדותו בבית המשפט נשאל פרופ' היס לגבי הסיכויים לתרחיש מסוג זה. בסופו של דבר אישר, כי לכל היותר לא ניתן לשלול אפשרות זו – בעוד שבחוות דעתו כתב כי המדובר באפשרות סבירה; וזאת למרות שאין כל אינדיקציה לכך שהמנוחה אי פעם בעברה התעלפה בגלל רמת סוכר לא תקינה (פרו' מיום 21.4.2016, עמ' 202, ש' 11-15).

62. ביחס לתשניק אליו התייחס ד"ר קריספין בחוות דעתו מציין פרופ' היס, כי מאחר וד"ר קריספין לא תיעד את מבנה עצם הלשון, לא ניתן לדעת אם היא הייתה גמישה או מסוידת ושברירית בכדי להעריך את עוצמת הכוח שהופעל על הצוואר – לחץ קל או הפעלת כוח חזק. בנוסף, מציג פרופ' היס תרחיש חלופי לגרימת אותם שברים בעצם הלשון ומציין כי: **"ד"ר קריספין גם לא היה מודע לאפשרות שפעולות החייאה יכולות לגרום לשבר בקרני עצם הלשון, ולכן לחץ על הצוואר שלא במטרה לחנוק אלא כדי לעורר מעילפון ולהזיז את הראש, היו יכולים לגרום לשברים בעצם הלשון"** (נ/7, עמ' 24, סעיף 2; ראו בהרחבה סוגיה זו בסעיף 76). פרופ' היס אף לא מסכים עם דברי ד"ר קריספין, כי ניתן לראות הטבעה של ציפורניים על הצוואר, המעידים על הפעלת לחץ (נ/7, עמ' 22, ס' 1; פרו' מיום 21.4.2016, עמ' 194).

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

63. אשר לפצע 4א בצווארה של המנוחה מימין, לדידו של פרופ' היס פצע זה נגרם כולו לאחר המוות ממסור חשמלי (בניגוד לקביעת ד"ר קריספין). על כן לא ניתן להתייחס אליו כגורם למוותה של המנוחה (נ/7, עמ' 24, סעיף 1). במהלך עדותו בפנינו הוסיף פרופ' היס בעל פה, כי פצעי השפשוף הפסיים שסביב הפצע נגרמו אף הם ממסור (הדגים על תמונה 54 מתוך ת/55א; פרו' מיום 21.4.2016, עמ' 174). אף בחינת חלקו הפנימי של פצע 4א מעלה לדבריו, כי הוא מתאים לחתך ממסור, שכן הרקמות מעוכות דבר שלא יכול להיגרם מסכין. מה גם שלדידו אין תעלות דקירה בפצע, בניגוד לממצאי ד"ר קריספין בעניין זה (פרו' מיום 21.4.2016, עמ' 178; עמ' 181-180).

64. ביחס לקביעתו של ד"ר קריספין כי הפצע 4א נגרם בעוד המנוחה בחיים, בשל הימצאות דימומים בעומק הפצע אשר מצביעים על קיומו של לחץ דם בעת היווצרות הפצע - דימומים המסנינים את הרקמה, הסביר פרופ' היס כי: **"כאשר מועכים כל שריר, אם של הכתף, של בית החזה או של הרגל, לא משנה, המעיכה גורמת להופעת דימום בתוך סיבי השריר ולא בשום חלל והדימום הזה לא נשטף על ידי מים או בצורה אחרת. נקודה"** (פרו' מיום 14.6.2016, עמ' 143, ש' 11-6) וכי: **"הדימום הוא ניטרלי לשאלה ויכול להתיישב הן עם פצע שלפני המוות והן עם פצע שלאחר המוות"** (פרו' מיום 14.6.2016, עמ' 145, ש' 2-1).

לדבריו, אילו הפצע היה נגרם בחיים הוא היה מצפה לראות דימומים בולטים בדופן העור וברקמת השומן התת עורית, דימומים בפצעי השריטה או החתך השטחיים ובמקרה הזה אין (פרו' מיום 14.6.2016, עמ' 145, ש' 6-1). על כן ומאחר ומדובר בדימום שלאחר המוות והגופה שוכבת על הגב, הדימומים שנראים הם למעשה דם שהצטבר שם, כתוצאה מכך (פרו' מיום 21.4.2016, עמ' 186, ש' 28-23).

65. ביחס לשני הפצעים האחרים בצוואר – פצע 4ב' ו-4ג' – כל שציין פרופ' היס בחוות דעתו ביחס לפצעים אלו היה, כי אכן ישנם שני פצעים נוספים בצוואר והפנה לכך שד"ר קריספין קבע, כי האחד יכול היה לגרום למוות או להחישו והשני לא תרם תרומה משמעותית למוות (נ/7, עמ' 24, סעיף 5). בעדותו בבית המשפט הבהיר פרופ' היס, כי הוא אינו חולק: **"על זה שבצוואר ישנם שני פצעי דקירה שבוצעו בחיים"** (פרו' מיום 17.1.2017, עמ' 155, ש' 5-1).

66. עוד אישר פרופ' היס, כי פצעי החתך שנמצאו באצבעות כף יד שמאל ובאצבע מימין בגופת המנוחה, יכולים להתיישב עם פצעי הגנה (נ/7, עמ' 24, סעיף 6). אשר לדימומים התת עוריים בשכמות ובגפיים, ציין כי לדעתו המדובר בדימומי זקנה שאינם טריים (נ/7, עמ' 21).

סיכום חוות הדעת והכרעה

67. נקודת המוצא הינה, כי אין חולק באשר לשאלה מי גרם לפציעותיה של המנוחה כאשר הנאשם העיד כי ניסה לבתר את גופתה של המנוחה באמצעות מסור ואף השתמש בסכין. אלא שלטענת הנאשם הוא

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

פצע את המנוחה לאחר מותה, אשר נגרם באופן טבעי מסיבה לא ברורה, כאשר אין לשלול כי התעלפותה ומותה היו בשל מחלת הסוכרת ממנה סבלה.

68. אם כן, בסיס המחלוקת נוגעת לשאלה האם אותם חתכים, דקירות ופצעים בגופת המנוחה נעשו על ידי הנאשם טרם מותה, או שמא אחרי המוות, והאם יש בהם כדי להוות גורם למותה.

69. ניתוח מעמיק של חוות הדעת ועדויות המומחים מעלה, כי לאחר שהתפזר לו "ערפל הקרב" שנוצר מריבוי הפרטים והמחלוקות בין המומחים, **אנו נותרים עם מספר ממצאים חשובים עליהם המומחים אינם חלוקים**, אשר הם כשלעצמם סותרים חזיתית את גרסת הנאשם וטענות ההגנה, כי המנוחה מתה מוות טבעי. שכן בממצאים אלו יש כדי להעיד על האלימות הקשה שהופעלה כלפי המנוחה ובכלל זה דקירתה:

א. **המנוחה נדקרה בעודה בחיים - הן ד"ר קריספין והן מומחה ההגנה - פרופ' היס, מסכימים כי ישנם שני פצעי דקירה (פצע 4ג ופצע 4ב) שנגרמו למנוחה בעודה בחיים.** ד"ר קריספין הסביר, כי לאור העובדה שנמצאו בריאותיה של המנוחה סימני שאיפת דם, אלו מצביעה על פעילות של נשימה (גם אם מדובר בנשימותיה האחרונות של המנוחה), וכי זו ככול הנראה הסיבה גם למקור הדם בקיבה.

המדובר בממצא בעל חשיבות גבוהה, אשר מחזק אף את עמדתו של ד"ר קריספין בנוגע לפצע 4א שהינו במחלוקת, אשר אף לגביו קבע ד"ר קריספין, כי הוא נגרם לפני המוות. יתרה מכך ד"ר קריספין קובע, כי אחד הפצעים – פצע 4ג אף יכול: **"לתרום למוות או להחישו"** (ת/55, עמ' 16).

פרופ' היס אינו שולל קביעות אלו של ד"ר קריספין. כך למשל בחוות דעתו מציין פרופ' היס, כי לדעת ד"ר קריספין פצע 4ג שנגרם לפני המוות יכול לתרום למוות או להחישו, מבלי להוסיף מאומה או להסתייג מן האמור (נ/7, עמ' 24, ס' 5). אף בעדותו בפנינו מאשר פרופ' היס כי: **"אני לא חולק על זה שבצוואר ישנם שני פצעי דקירה שבוצעו בחיים. פצע דקירה מצד שמאל שאורכו 0.18 מ"מ ופצע דקירה במרכז הצוואר שאורכו 2.8 ס"מ. לשני הפצעים האלה אין כל קשר לפצע 4א. אלה פצעים 4ב' ו4ג', אלו שני פצעי דקירה שנעשו בצוואר"** (פרו' מיום 17.1.2017, עמ' 155, ש' 5-1).

נמצאנו למדים, כי ההגנה אינה מציעה כל הסבר לעובדה שקיימים **שני פצעי דקירה שבוצעו בעוד ליבה של המנוחה פועם והיא בחיים.** ממצאים אלו עומדים בסתירה חזיתית לגרסת הנאשם לפיה לא הפעיל כלפי המנוחה אלימות כלשהי, ודאי וודאי שלא דקר אותה, בעודה בחיים, וכי השימוש בסכין ובמסור נעשו רק לאחר מותה – בשלב בו ניסה לבתר את הגופה. מכאן שפצעים אלו הינם עדות ברורה לכך שהנאשם דקר את המנוחה בצווארה וגרם לה לפציעות, כאשר היא הייתה עדיין בחיים (שהרי מוסכם שהנאשם והמנוחה הם היחידים שהיו בדירתו).

בפנינו אפוא עדות מומחה התביעה ד"ר קריספין בעניין מהותי, אשר לא רק שההגנה לא הביאה כל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

ראיה לסתור אותה, אלא שמומחה ההגנה אף הסכים עם האמור בה.

ב. **פצעי חתך בכפות הידיים - המומחים מסכימים, כי למנוחה פצעי חתך בכפות הידיים אשר עשויים להתיישב עם פצעי הגנה** (ראו גם חוות דעתו של פרופ' היס: נ/7, עמ' 24, ס' 5). המשמעות היא, כי המנוחה ניסתה להתגונן מפני האלימות שהפעיל כלפיה הנאשם ונאבקה בו. זאת, בניגוד לגרסתו כי רק סטר לה כדי לעורר אותה כאשר הייתה מחוסרת הכרה.

ג. **סימני חבלה בראש** – שני המומחים מסכימים, כי בקרקפת של המנוחה ישנו פצע חבלתי אשר נגרם לפני המוות. ד"ר קריספין ציין, כי בקרקפת נמצא חסר בעל גבולות ישרים שאליו מתלכד פצע חתך. מאחר ובשפת הפצע נמצאים דימומים, אשר נוצרו לפני המוות. ד"ר קריספין העריך, כי הפצע נגרם ככל הנראה מחפץ בעל שפה מושחזת שלא ניתן לאפיין את ממדיו (ת/55, עמ' 17). פרופ' היס לא חלק על האמור וציין, כי בדימום בריר הרקה ישנה תגובה דלקתית שיכולה להתיישב עם כך שהפצע האמור נגרם **מספר שעות טרם המוות** (פרו מיום 21.4.16 בעמ' 192 ש' 27-29). בפנינו אפוא ראיה חד משמעית נוספת המעידה על חבלה בגופה של המנוחה שנגרמה טרם מותה.

70. אבחן עתה את הממצאים הנוספים מן הניתחה הנוגעים לסיבת המוות, ממצאים אשר לגביהם נחלקו המומחים.

הכרעה בשאלות שנוותרו במחלוקת בין המומחים

71. אשר לעניינים השנויים במחלוקת בין המומחים, ידוע כי לבית המשפט מסור שיקול הדעת להכריע בין חוות דעת סותרות:

"מושכלות ראשוניים הם כי ההכרעה השיפוטית נתונה תמיד בידי בית-המשפט ולא בידי המומחים המעידים לפניו. כאשר מוצגות בפני בית-המשפט עדויות נוגדות של מומחים, בעניין השנוי במחלוקת, יכריע בית-המשפט בין העמדות השונות בהתחשב במהימנות האישית ובאמינות המקצועית של המומחים, אך גם, ובעיקר, בהתחשב בכוחן המשכנע של העמדות שהוצגו לפניו, בהתאם ליתר הראיות שבתיק, ולפי ניסיון החיים והשכל הישר..." [ע"פ 5656/11 אלכסיי שולמן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (05.08.2012)].

עוד נפסק כי: **"ככלל, עדותו של מומחה נבחנת על ידי בית המשפט בשני מישורים: מישור המהימנות האישית - במסגרתו נבחנת מהימנותו של המומחה ככל עד אחר; ומישור האמינות המקצועית - במסגרתו נבחנים רמתו המקצועית של המומחה, וטיב ואופי הבדיקה או הברור האחר שערך ואשר מכוחם הגיע למסקנותיו** [ע"פ 6244/12 עדנאן סבאענה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] עמ' 12 (11.11.2015)].

72. בענייננו, לאחר שבחנתי את חוות הדעת של ד"ר קריספין ועדותו בפנינו, אל מול חוות-הדעת ועדות של

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

- פרופ' היס, מצאתי לנכון להעדיף באופן ברור את חוות דעתו ומסקנותיו של ד"ר קריספין.
- ד"ר קריספין העיד בצורה זהירה, מהימנה ומדודה ואמירותיו היו מסויגות מראש במקומות שבהם לא יכול היה להכריע.
73. טעם נוסף לכך שמצאתי, כי יש לבכר את חוות דעתו של ד"ר קריספין נעוץ בכך שהוא אשר ביצע את הניתוח והתרשם באופן בלתי אמצעי ממראה הפציעות על גופה של המנוחה וראה את הממצאים השונים בזמן אמת בעת נתיחת הגופה. עניין זה הינו בעל משקל, בייחוד כאשר מדובר בממצאים הדורשים בחינה תלת ממדית (כמו למשל, זיהוי של תעלות דקירה).
74. לא נעלם מעיני, כי פרופ' היס הינו בעל ניסיון מקצועי רב שנים - הרבה יותר מד"ר קריספין. אולם, זהו אינו הפרמטר היחידי בבואנו לבחון מהו המשקל שיש ליתן לחוות הדעת, אלא יש לבחון פרמטרים נוספים כגון: האופן בו מסר המומחה את עדותו בבית המשפט וכן את חוות הדעת כשלעצמה, האופן בו ביסס המומחה את מסקנותיו, והנימוקים שעליהם ביסס אותן.
75. בענייננו הן האופן בו מסר ד"ר קריספין את עדותו בפנינו – אופן מעורר אמון תוך רצון לדייק בכל שאמר - והן חוות הדעת עצמה על מסקנותיה ונימוקיה - היו מבוססים היטב, נתמכו בתמונות מן הניתוח ובהסברים שנלוו אליהן במהלך עדותו, ובתמונות נוספות שצורפו בהמשך עליהן הדגים כל ממצא וממצא (למשל ת/56 ; ת/58).
76. באשר לחוות דעתו של פרופ' היס הרי זו לוקה במספר לא מבוטל של קשיים אשר מעיבים על עדותו ופוגמים באיתנות ומהימנות חוות הדעת, ולטעמי אף פוגמים בדרך בחינתו את הדברים ובתשתית עליה ביסס את קביעותיו:
- א. בניגוד לחוות דעתו של ד"ר קריספין אשר הינה מפורטת ומכילה הנמקה רחבה, חוות דעתו של פרופ' היס הינה חוות דעת חסרה ולאקונית, מבחינה מהותית. כך פרופ' היס מציין מסקנות וקביעות מבלי לנמקן אף בנקודות שהוברר כי הינן בעלות חשיבות. למשל, באשר לפצעי הדקירה 4ב ו-4ג, אין התייחסות מפורשת בחוות דעתו לכך שאלו פצעי דקירה אשר נגרמו לפני המוות. כל שיש בחוות הדעת בעניין זה, הינו הפנייה לממצאי ד"ר קריספין. רק במהלך חקירתו הנגדית של פרופ' היס בבית המשפט הובהר, כי למעשה הוא מאשר את ממצאי ד"ר קריספין בעניין זה, וכי פצע 4א הינו הפצע היחידי שהוא חולק עליו: **"אנחנו מדברים אך ורק על פצע 4א וזה הפצע היחידי שלדעתי לא נעשה כפי שתואר"** (פר' מיום 21.4.2016, עמ' 209). ודוק, פרופ' היס לא מצא לנכון להתייחס לאמור בחוות דעתו, למרות שיש בכך כדי לסתור את קביעותיו האחרות, למשל כי קיימת אפשרות סבירה שהמנוחה איבדה את הכרתה במהלך קיום יחסי המין על רקע מחלת הסוכרת, וכאשר ביחס לאחד הפצעים קבע ד"ר קריספין כי הוא יכול לתרום למוות או להחישו (פצע 4ג).
- את אותו החסר הקיים בחוות הדעת ניסה פרופ' היס למלא במהלך עדותו בבית המשפט, כאשר

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

הוסיף והרחיב באופן משמעותי בעניינים אשר לא צוינו בחוות דעתו, ואף אישר כי הם לא נכללו בחוות הדעת, ללא שניתן לכך הסבר. הדברים מוקשים במיוחד כאשר מדובר בעדות מומחה, אשר חוות דעתו אמורה להכיל את מלוא קביעותיו ומסקנותיו כדי שהצד שכנגד יוכל לבוחנם ולהיערך לחקירתו. יתרה מכך, פרופ' היס אף שינה והסתייג במהלך חקירתו מחלק מקביעותיו בחוות הדעת. כך למשל ביחס לסיכוי שהמנוחה איבדה את ההכרה על רקע מחלת הסוכרת ציין פרופ' היס בחוות דעתו, כי "קיימת אפשרות סבירה" לכך, ואילו בעדותו תיקן את הדברים ואמר, כי למעשה אין המדובר באפשרות סבירה, אלא רק כי "לא ניתן לשלול" אפשרות זו (פרו' מיום 21.4.2016, עמ' 202).

קביעה נוספת בחוות דעתו ממנה חזר פרופ' היס במהלך חקירתו הנגדית נוגעת לקביעתו כי היעדד סימני חבלה בפות/לידן שולל קיום יחסי מין וגניליים בכוח (נ/7, עמ' 22). בעדותו בבית המשפט, סייג פרופ' היס קביעה זו תוך שאישר כי היעדד סימני חבלה באיבר המין, אינם שוללים קיום יחסי מין לא כוחניים (פרו' מיום 21.4.2016, עמ' 204, ש' 31-13), שכן יכול להיות שהנאשם התנהג בכוחניות אבל החדירה עצמה לא הייתה כוחנית. עוד אישר, כי אין לו כל כך ניסיון עם קורבנות עבירות מין בגילה של המנוחה, אבל הוא יכול להניח שאם הייתה חדירה כוחנית וקשה, היה מצופה לראות סימני חבלה (פרו' מיום 21.4.2016, עמ' 206, ש' 8-5, 18-15). בפנינו אפוא קביעה נוספת בחוות דעתו של פרופ' היס, אשר לא ברור על מה היא נסמכה, והוא עצמו הסתייג ממנה במהלך עדותו.

ב. קביעותיו של פרופ' היס התבססו בעניינים מסוימים על הנחות עובדתיות אשר לא הונח להן בסיס בחומר הראיות הקיים. דוגמא מובהקת לעניין זה הינה "**פעולות החייאה**" אליהן מתייחס פרופ' היס בחוות דעתו. שם מציין פרופ' היס, בבואו לחלוק על מסקנתו של ד"ר קריספין אשר מצא שבר בעצם הלשון כתוצאה מלחץ דו צדדי שהופעל על הצוואר, כי: "**ד"ר קריספין גם לא היה מודע לאפשרות שפעולות החייאה יכולות לגרום לשבר בקרני עצם הלשון**" (נ/7, עמ' 24, ס' 2).

מהאמור מבין הקורא, כי היו פעולות החייאה בתיק זה, שהרי אין אנו דנים בשאלות תיאורטיות, וכי הפגם נפל בחוו"ד של ד"ר קריספין, אשר לא היה מודע לפעולות אלו ולאפשרות שהן אלו שגרמו לאותו שבר בעצם הלשון. אלא שאין אלו פני הדברים כלל ועיקר. שכן בתיק זה לא היו כל "פעולות החייאה", שהרי גופת המנוחה נמצאה כשהיא מתה כבר שעות רבות וגופתה אף מושחתת והנאשם לא טען שביצע פעולות החייאה אלא "הסתפק", לדבריו, בסטירות. יוצא אפוא, כי התרחיש החלופי שמספק פרופ' היס לאותו שבר בעצם הלשון – הינו תרחיש שלא אירע מעולם, נטול בסיס ולא היה מקום להעלותו כלל (עניין אליו אתייחס בהרחבה בהמשך).

ג. חוות דעתו של פרופ' היס כוללת פירוט רב של החומר עליו הסתמך ושהובא בפניו. למעשה היא כוללת בתוכה סקירה מקיפה של הראיות, אשר נראה כי אין מקומה במסגרת חוות דעת רפואית

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

משפטית. לא ברור לאיזה צורך פורטו עלי חוות דעת רפואית משפטית גרסאותיו השונות של הנאשם (המתפרשות על פני חמישה עמודים בחוות הדעת), תוך שהובאו משפטים נבחרים בלבד מאמרות הנאשם. כך למשל פרופ' היס מציין, כי הנאשם טען שהוא חף מפשע (ראה לדוגמא עמ' 2 לחוות הדעת); וכך אף נסקרת בפירוט גרסת הנאשם בחקירתו מיום 9.12.14 שם הנאשם סיפר שהמנוחה הציעה לו לעלות אליו לדירה ובהמשך אמרה לו כי לא הייתה עם אתיופי. וישאל השואל - לצורך מה מוזכרות אמירות אלו של הנאשם, אשר אינן נדרשות כלל לצורך הכרעה בשאלות בתחום הרפואה המשפטית בהן אמורה לעסוק חוות הדעת. נראה, כי התנגדות התובעת אשר ביקשה עוד בדיון בו הוגשה חוות הדעת כי ימחקו ממנה חלקים נרחבים העוסקים בסקירת גרסאות הנאשם ואמרותיו, הייתה במקומה ואנו לא פסלנו את הדברים בעת ההתנגדות רק על מנת לא לקטוע את רצף המשפט. מנגד, באשר לחלק הנוגע למסקנותיו הרי זה נכתב בתמצית (4 עמודים מתוך חוות דעת של 25 עמודים), כאשר רק בעדותו בבית המשפט הרחיב פרופ' היס והוסיף על האמור בה.

ד. בחינה מהותית של מסקנותיו של פרופ' היס מעלה תהיות ביחס לעמדתו כפי שצויינה בפתח מסקנות חוות הדעת כי: **"לא ניתן לקבוע את סיבת מותה (של המנוחה – י.ר.ל.) ולא להתייחס לאפשרות שנאנסה ובוצע בה מעשה סדום עובר למותה"** (נ/7, עמ' 24); כשבפועל הוא לא מצביע סיבה אפשרית למותה של המנוחה אף לא בסבירות נמוכה. וזאת כאשר בפנינו גופה חבולה עם סימני אלימות קשים; פצעי דקירה שחלקם נגרמו לפני המוות; פצעי הגנה (עליהם אינו חולק); ופצעים כתוצאה מביתור במסור.

אין המדובר בענייננו במנוחה אשר על גופתה לא נמצאו כל סימני אלימות ניכרים לעין, אלא בגופת המנוחה שנמצאה בדירת הנאשם, כשעליה פצעי דקירה וכשהיא חתוכה ומרוטשת במקומות רבים. למרות האמור אנו מסיימים את קריאת חוות דעתו של פרופ' היס, ללא שהוא מצביע על סיבת המוות אלא רק מציין, כי לא ניתן לקבוע את סיבת מותה של המנוחה. ואם בכך לא סגי, למרות כל סימני האלימות ופצעי הדקירה שנגרמו בחייה, להם לא באה התייחסות מפורשת בחוות דעתו, מצא פרופ' היס לציין דווקא כסיבה אפשרית יחידה למוות, כי ייתכן והמנוחה איבדה את הכרתה בשל מחלת הסוכרת – תרחיש שאינו מבוסס על ממצא כלשהו בנתיחה, אלא כל כולו מסתמך על גרסתו הכבושה של הנאשם כי המנוחה התעלפה.

אין לנו אלא להפנות בעניין זה לדבריו הברורים של ד"ר קריספין, כי מקום שבו ישנם ממצאים אקוטיים יותר יש להתייחס אליהם ולא למחלות רקע, (כמו מחלת הסוכרת).

77. על רקע האמור לעיל נבחן עתה באופן פרטני כל אחד מסלעי המחלוקת שהיו בין המומחים.

הסוכרת

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

78. באבחנתו ביחס לסוכרת, בוחר פרופ' היס כאמור שלא להתייחס באופן ישיר לפצעי דקירה ופצעי ההגנה שנמצאו בנתיחת המנוחה, ותחת זאת מעלה את מחלת הסוכרת, כסיבה אפשרית למותה של המנוחה ומציין, כי **"קיימת אפשרות סבירה שהמנוחה איבדה את הכרתה, תוך קיום יחסי מין עם הנאשם על רקע מחלת הסוכרת ממנה סבלה"** (נ/7, עמ' 24, ס'4). זאת, למרות שאין כל אינדיקציה רפואית, לא בנתיחה ולא בעברה של המנוחה, כי היא התעלפה אי פעם כתוצאה ממחלת הסוכרת או כי הייתה במצב מסכן חיים בגינה.

79. יתרה מכך, דברי פרופ' היס בהם הוא מעלה את מחלת הסוכרת ככזו שיכולה לגרום "לעילפון ולמוות" מתייחסים בעיקרם למצב בו משאבת האינסולין לא מחוברת לגוף. בעניין זה קובע פרופ' היס בחוות דעתו כי: **"משאבת האינסולין של המנוחה, שהייתה אמורה להיות מחוברת לגופה, הוסרה מגופה על ידה ובאופן מבוקר, כנראה כדי למנוע את חשיפת המכשיר בעקבות הסרה חלקית/מלאה של פרטי הלבוש"** (נ/7, עמ' 24, ס'8).

80. הקורא את חוות דעתו של פרופ' היס, בה נאמר שהמנוחה היא שהסירה את משאבת האינסולין יכול לסבור, כי מדובר בעובדה שאינה שנויה במחלוקת בתיק זה. אלא שלא כך הם פני הדברים. שכן, לא הוכח כי משאבת האינסולין הוסרה על ידי המנוחה באופן רצוני, לא הוכח כלל מתי היא הוסרה, ואף לא הוכח כי היא הוסרה בעוד המנוחה בחיים, ואף הנאשם לא טען שהמנוחה הסירה את משאבת האינסולין.

81. דברי פרופ' היס, הרחיקו לכת עד כדי אמירה כי הסרת המכשיר על ידי המנוחה נעשתה כנראה כדי למנוע את חשיפת המכשיר לאחר הסרת פרטי לבוש. בפועל כל אלו הינם לכל היותר בגדר השערה, אף זאת בעניין שאינו כלל בתחום מומחיותו - תחום הרפואה המשפטית. מעבר לכך קביעה כזו יכולה לבוא רק בתום ניתוח מכלול הראיות בתיק, שבדאי אינו בתחום הרפואה המשפטית.

82. לא נעלם מעיני שקביעתו של פרופ' היס, כי משאבת האינסולין הוסרה על ידי המנוחה באופן מבוקר, מבוססת לכאורה על כך שלא נמצאו סימני חבלה במקום בו המשאבה הייתה מחוברת לגוף באמצעות מחט דקירה, ומכאן מסקנתו. אלא שאין לפרופ' היס כל מומחיות בתחום הסוכרת ואין לו כל הכרות או ידע ביחס לאותה משאבה וכדבריו: **"פתחתי ספר על משאבות וזה מה שאני יודע עליה"** (פרו' מיום 2016.4.21, עמ' 198). אין לפרופ' היס אפוא כל ניסיון או ידע קודם ביחס לאותה משאבה, תוצאות הסרתה, או לסימנים שאמורים להיוותר מהסרה כזו או אחרת של המשאבה (שם, בעמ' 198).

83. משכך הם פני הדברים, לא ברור על מה סומך פרופ' היס את אמירתו הנחרצת כי המשאבה הוסרה באופן מבוקר על ידי המנוחה ולא על ידי הנאשם. שהרי גם הנאשם יכול היה להסירה בלי להותיר סימני חבלה; ואף לא ברור מדוע נשללה האפשרות כי המנוחה הסירה את המשאבה, לאחר שהנאשם הורה לעשות כן והיא פעלה על פי ההוראה מפחד, או הנאשם הסיר אותה ללא הפעלת כוח לאחר מותה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

של המנוחה, או שהיא נפלה מגופה בזמן המאבק, וכיו"ב אפשרויות שונות.

84. באשר לתרחיש של מוות כתוצאה ממחלת הסוכרת - בעדותו בבית המשפט תיקן פרופ' היס את דבריו לאחר שעומת עם הנתונים הרפואיים הנוגעים למנוחה, באופן שהתרחיש שהוא העלה בכל הנוגע למוות כתוצאה ממחלת הסוכרת הינו כזה שאותו "**לא ניתן לשלול**", בניגוד לאמור בחוות דעתו בה ציין אפשרות זו כ"**אפשרות סבירה**"; ואף אישר כי לפי הספרות המקצועית רק 2%-4% מתים מתת סוכר (פרו' מיום 21.4.2016, עמ' 200-201).

85. יתרה מכך, אף אם נלך לשיטת ההגנה שלפיה המשאבה הוסרה זמן קצר לאחר הגעת המנוחה אל דירת הנאשם, הרי אפשרות זו, שאותה לכל היותר לא ניתן לשלול, אינה יכולה לדור בכפיפה אחת עם הטענה כי הסרת המשאבה גרמה להתעלפות ולמוות. זאת לאור העובדה שלכל היותר המנוחה הייתה בחיים בדירת הנאשם כשעה ורבע, מהרגע שדיברה עם מר פינגר בשעה 11:44 עד שהנאשם כבר יצא מביתו ואף הגיע לחנות "מיני עזרא שירן", לרכוש בקבוק וודקה, בשעה 13:14, כאשר על פי גרסתו אז כבר המנוחה איבדה את הכרתה. יוטעם כי פרופ' היס מציין בעצמו, כי אינו יודע מה משך הזמן שבו המנוחה לא הייתה מחוברת למשאבת אינסולין, וכמה זמן דרוש כדי לגרום לאיבוד ההכרה ולמוות (פרו' מיום 21.04.2016, עמ' 204).

86. בענייננו אין חולק כי המנוחה פגשה את הנאשם לאחר שדיברה עם מר איציק פינגר בשעה 11:44 (דו"ח נתוני תקשורת ת/41, עמ' 37). בהתאם למצלמות האבטחה של חנות "מיני עזרא שירן" (ת/41), הנאשם הגיע אל הפיצוצייה בשעה 13:14, כאשר על פי גרסת הנאשם בשלב זה המנוחה כבר איבדה את הכרתה, שהרי לדבריו היא איבדה את הכרתה במהלך קיום יחסי מין והוא סיפר כי ירד לקנות את בקבוק האלכוהול לאחר שהיא התעלפה. משמע, אף אם נלך לגרסת הנאשם, הרי המנוחה איבדה את הכרתה כשעה ורבע לאחר שפגש בה והיא הייתה ללא המשאבה לכל היותר פרק זמן זה – כשעה וחצי לכל היותר (בין 11:44 ל- 13:14). והנה פרופ' היס עצמו ציין, כי אם המנוחה הייתה למשך פחות משעה בלי המשאבה לא אמור להיגרם דבר וכך אף אם המדובר במעט יותר משעה הוא לא יכול לקבוע כי דבר זה גרם להתעלפותה או מותה, אך לדידו יש להתייחס לאפשרות הזאת (פרו' מיום 21.4.2016, עמ' 204).

מכאן לא ברור על איזה בסיס מעלה פרופ' היס, כאפשרות שלא ניתן לשלול אותה, כי ייתכן והמנוחה איבדה את הכרתה ואף ייתכן שמתה בשל מחלת הסוכרת, כאשר לכל היותר היא הייתה ללא המשאבה פרק זמן שאינו עולה על שעה וחצי, וזאת כשהוא עצמו מציין שאם מדובר בפרק זמן כזה, הוא לא יכול לקבוע דבר.

87. מעבר לאמור, מקובל עלי הסברו של ד"ר קריספין כי: "**אין בממצאים כרוניים אלו (ממצאים חולניים שיכולים להיגרם מסוכרת - י.ר.ל.) או בנתון לפיו המנוחה הייתה חולת סוכרת, כדי להשפיע על חוות דעתי בנוגע לסיבת המוות או למנגנונים שהובילו אליו**" (ת/55 מיום 18.2.15). על דברים אלו חזר

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

אף בעדותו בפנינו והסביר כי: "הגם שהמחלה (מחלת הסוכרת או מחלות רקע אחרות - י.ר.ל.) יכולה לגרום למוות, כפי שהוסבר, הממצאים החבלתיים מצביעים על כך שסיבת המוות שלה לא יכול להיות קשורה לסוכרת, היות וליבה פעם והיה לה לחץ דם אפקטיבי" (פרו' מיום 11.2.2016, עמ' 93, ש' 6-8). על כן העיקר הוא בכך שבמקרה זה ליבה של המנוחה פעם בקרבה והיא הייתה בחיים בעת שנפצעה מאותם פצעי דקירה, ולכן סיבת המוות לא קשורה למחלת הסוכרת, אשר לכל היותר הייתה יכולה להחיש את המוות (פרו' מיום 11.2.16, עמ' 95, ש' 28-30).

88. באשר להזקקות לאפשרויות אחרות מקום בו קיימים ממצאים חבלתיים ברורים נפנה לאמור בע"פ 6392/13 מדינת ישראל נ' מאיר קריאף (פורסם בנבו, 21.01.2015) שם חזר בית המשפט העליון על ההלכה שנקבעה עוד בע"פ 79/29 יחזקאל עזרא בן סלמן סלמאן נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(2), 118 (1979) כי: "אין התביעה הכללית חייבת להוכיח את אשמתו של הנאשם עד כדי ביטחון מוחלט ולשלול כל ספק, אפילו הוא תיאורטי גרידא. חובתה לשכנע את בית-המשפט מעבר לספק סביר, ולא מעבר לכל ספק, ומערכת משפט תקינה לא תוכל להתחשב בספקות שאין מאחוריהם אלא פלפול ריק" (שם, עמודים 122-123, השופט ש' אשר).

נזכיר כי שם דובר במקרה בו העלה הסנגור טענה כי לא ניתן לשלול את האפשרות שהמנוח מת עקב התקף לב, ולא עקב היריות שפגעו בו וכאמור זו נדחתה (וראו גם ע"פ 5656/11 אלכסיי שולמן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (05.08.2012)).

התשניק

89. ד"ר קריספין מצא כי מותה של המנוחה נגרם קרוב לוודאי מתשניק בעקבות הפעלת לחץ על הצוואר וזאת נוכח הממצאים הבאים: נמצאו שברים בקרניים הגדולות של עצם הלשון ודימומים ברקמות הרכות שבקדמת הצוואר ותחת הרירית בגרון. ממצאים פנימיים אלו, יחד עם הממצאים החיצוניים של פצעי שריטה אשר חלקם קשתיים ומפאת גודלם, מתיישבים עם הטבעה של ציפורניים, מובילים לאפשרות קרובה לוודאי, כי המנוחה מתה מסיבה זו (פרו' מיום 15.3.2016, עמ' 100, ש' 3-7).

90. פרופ' היס מציין, כי הוא לא יכול לקבל קביעה זו שמותה של המנוחה נגרם מתשניק בהתבסס על כך שנמצאו שברים בקרניים של עצם הלשון. שכן מבנה עצם הלשון לא תועד על ידי ד"ר קריספין ולכן לא ניתן לדעת אם היא "גמישה או מסוידת ושבירית", זאת בכדי להעריך את עוצמת הכוח שהופעל עליה (נ/7, עמ' 24, ס' 2). תיעוד חוזקה של העצם נדרש לעמדתו של פרופ' היס, לצורך בחינת תרחישים אפשריים אחרים, פרט ללחץ על אזור הצוואר וחנק, אשר יכול והם שאירעו וגרמו לשבר של עצם הלשון. כדוגמא לתרחיש אפשרי ציין למשל שאם מדובר בעצם שבירית, היא יכולה להישבר כתוצאה מהחייאה על ידי גורם לא מיומן או: "לחץ על הצוואר שלא במטרה לחנוק אלא כדי לעורר מעילפון ולהזיז את הראש, היו יכולים לגרום לשברים בעצם הלשון" (נ/7, עמ' 24, ס' 2).

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

91. אלא מאי, כפי שצינתי, האפשרות שמציע פרופ' היס בנוגע למנגנון גרימת השבר בעצם הלשון - החייאה או כתוצאה מלחץ על הצוואר שלא במטרה לחנוק, הינה לא יותר מתיאורטית בענייננו. שכן אין ראייה בדבר "פעולות החייאה" או הפעלת "לחץ על הצוואר שלא במטרה לחנוק".

אין כל בסיס עובדתי בתיק זה, ואין בדל ראייה כי המנוחה "עברה החייאה על ידי גורם לא מיומן". נהפוך הוא, אין חולק כי מי שהגיע אל הדירה ומצא את גופת המנוחה היו שוטרים עם צוות מד"א, אשר כלל לא ביצע החייאה במנוחה שכן ברור היה כי אין מקום לנסות ולבצע פעולות החייאה כאשר גופתה הייתה מושחתת וחלקה אף מכורסם (ראו הודעת הפרמדיק – ת/17).

92. לאחר שפרופ' היס עומת עם עניין זה במהלך חקירתו הנגדית בפנינו, כל שהשיב הוא שהוא "מדבר באופן כללי". אין בידי לקבל זאת. עדונו אינה בתיק "כללי" אלא בעניינה של המנוחה וסיבת מותה, ואין כל מקום להעלות תרחישים חלופיים תיאורטיים, אם אלו אינם רלוונטיים כלל בענייננו. כאשר מומחה מעיד בפני בית המשפט בעניין כה מהותי – סיבת המוות – והוא שולל את אחת מסיבות המוות האפשריות שנקבעו על ידי המומחה האחר, ומעלה תרחיש חלופי, הרי מצופה כי התרחישים האפשריים האלטרנטיביים שהוא מעלה ומציע לבית המשפט לבחון, אכן ייתכנו בתיק בו הוא מחווה את דעתו, ולא "באופן כללי". מעבר לכך, לא ברור על מה מתבסס אותו תרחיש חלופי נוסף שהציע פרופ' היס - לחץ על הצוואר במטרה להזיז את הראש - תרחיש שיכול לעלות בקנה אחד עם קו ההגנה, ומנגד אפשרויות אחרות כמו חבלה מחפץ קהה לא צוינו בחוות הדעת (פרו' מיום 21.4.2016, עמ' 196-197).

93. יתרה מכך, הנאשם עצמו במהלך עדונו וחקירותיו בבית המשפט, לא טען בשום שלב כי הפעיל לחץ על צווארה של המנוחה כדי לעורר אותה מעילפון. הנאשם מזכיר רק כאפשרות כי נתן לה סטירות, בוקסים, "כאפות", אך בשום מקום אינו מזכיר ולו ברמז לחץ על הצוואר, או הזזת ראשה. משאלו הם פני הדברים, הרי אף פרופ' היס מאשר כי: **"אם אף אחד לא נגע בצווארה אז לא יכול להיגרם שבר בעצם הלשון"** (שם, בעמ' 196, ש' 6). בהינתן האמור לא היה מקום שפרופ' היס יספק הסבר שונה לממצא רפואי חשוב זה, הסבר שאף הנאשם אינו מציע.

94. והנה למרות האמור, וכדי לנסות ולחסות בכל זאת תחת כנפיו של אותו תרחיש חלופי, שלמעשה הוא בבחינת "יש מאין", בסיכומי ההגנה שוכלל האמור והוצע תרחיש חלופי "משודרג". כך נטען, כי יכול ואותו שבר נגרם כתוצאה מ: **"לחץ לא מכוון שיכל להיגרם במהלך השלב שלאחר איבוד ההכרה ע"י המנוחה, בפעולה של הנאשם, שכלל אינו מודע לה, של הזזת הצוואר בצורה לא נכונה, תוך ניסיון להעירה/להזיזה"** (סעיף 108 לסיכומי ההגנה). הנה צצה לה "יש מאין", טענה עובדתית משוכללת יותר, שלא נטענה כלל על ידי הנאשם; וכאשר כל שמציעה ההגנה הינו כי המדובר בפעולה שהנאשם כלל לא מודע לה, שהרי להגנה יש מכשול כמעט בלתי עביר, בכך שהנאשם לא טען כלל שכך היו הדברים.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

95. יש לדחות ניסיון זה בשתי ידיים. אין מקום להעלאת טענה עובדתית שכלל לא בא זכרה בגרסת הנאשם ובראיות, מעבר לכך שהיא כשלעצמה מופרכת. שהרי מה שמבקשת ההגנה לטעון - כי ניתן לגרום למותו של אדם, עקב לחץ לא מכוון על הצוואר, כזה שאותו אדם הקוטל את חברו אינו מודע לו כלל - ברי שלא ניתן לקבלו.

96. עוד נציין, כי מטעם הסניגוריה נכחה במהלך הניתוח ד"ר קטני, אשר הערותיה ביחס למהלך הניתוח הונחו בפני פרופ' היס. והנה הממצא אודות השבר בלשון עלה עוד במהלך הניתוח כפי שעולה מפרוטוקול הניתוח (ת/55, עמ' 17). על כן יש להניח, כי אילו ד"ר קטני הייתה חולקת על קיומו של ממצא משמעותי כמו שבר בקרני עצם הלשון, היא הייתה מציינת זאת בהערותיה ופרופ' היס היה מתייחס לאמור בחוות דעתו, כפי שמצא לנכון לציין נתונים אחרים מתוך אותן הערות של ד"ר קטני, אף כאשר אלו אינם קשורים ללב חוות הדעת (ראו לדוגמא נ/7, עמ' 13; פרו' מיום 21.4.2016, עמ' 170). יצוין כי ד"ר קטני גם לא ראתה צורך לבחון אם עצם הלשון הייתה "גמישה או מסוידת ושברירית". הימנעות ההגנה מהבאתה לעדות של ד"ר קטני גם אם ההגנה בחרה להביא את פרופ' היס כמומחה על - יוצרת חזקה, כי היה בדבריה כדי לחזק את עמדת התביעה ואת ממצאי ד"ר קריספין ביחס לקיומו של שבר בעצם הלשון, שהרי ידוע: **"כי הימנעותו של נאשם מלהביא ראיה אשר היה באפשרותו להביאה ואשר היה בה, לכאורה, כדי לתמוך לגרסתו, ללא הסבר סביר להימנעות זו, יוצרת הנחה לפיה אילו הובאה הראיה האמורה, היה בה כדי לתמוך דווקא בעמדת התביעה ולא בעמדתו של הנאשם"** (ע"פ 2333/07 שלמה תענן נ' מ"י [פורסם בנבו] (12.7.2010), ס' 244 לפסה"ד; י. קדמי, על הראיות, חלק שלישי, עמ' 1648-1649 (מהדורה – 2009).

97. עוד נזכיר, כי ד"ר קריספין ביסס את קביעתו לפיה התשניק נגרם עקב לחץ דו צדדי על הצוואר, גם על כך שנמצאו פצעי שריטה חלקם קשתיים, אשר מתיישבים עם הטבעה של ציפורניים. אף על כך חולק פרופ' היס אשר מציין כי לעמדתו אין המדובר בפצעי שריטה קשתיים על הצוואר היכולים לתמוך בכך שהופעל לחץ על הצוואר באמצעות הידיים, אלא בפצעי שריטה שנגרמו מהמסור. אלא שעיון בתמונות מן הניתוח (בייחוד לאחר הגדלתן – ת/56, תמונות מס' 58-59) אף בעין בלתי מקצועית, תומך במסקנתו של ד"ר קריספין. שכן, כפי שציין ד"ר קריספין, בתמונות ניתן לראות בבירור מעין שריטות קשתיות קטנות, אשר יכולות להתיישב גם מבחינת המיקום שלהן בצוואר, עם הפעלת לחץ דו צדדי עליו באמצעות הידיים - ציפורניים.

98. עוד יוער, כי במקום בו האמור בחוו"ד של פרופ' היס, בנוגע לשבר בקרני הלשון אינו נסמך על ראיה כלשהי המצויה בתיק, נראה כי מוטב היה להימנע מהטחת בקורת שאינה במקומה כלפי ד"ר קריספין, לפיה הוא **"לא היה מודע לאפשרות שפעולות החייאה יכולות לגרום לשבר בקרני עצם הלשון"** (נ/7, עמ' 24, סעיף 2). שכן כאמור הנאשם לא טען שביצע החייאה ואין ראיה אחרת בנוגע לכך. על כן דווקא פרופ' היס, הוא שאמור היה להיות מודע לכך שלא הייתה כל "פעולות החייאה" בתיק זה, ועל כן

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

בצדק לא התייחס ד"ר קריספין לאפשרות כזאת.

פצע 4א

99. עיקר המחלוקת בין המומחים נסובה סביב **פצע 4א**, פצע גדול בצדו הימני של צוואר המנוחה. 100. כאמור, אין חולק כי מי שפצע את המנוחה הוא הנאשם שכן הוא היחיד שהיה עמה בדירה והוא הודה בשימוש בסכין ובמסור.

101. ד"ר קריספין שולל את האפשרות שפצע 4א נגרם על ידי מסור. לדבריו החלק הקדמי של פצע 4א נגרם על ידי סכין בעוד המנוחה בחיים, ואילו החלק האחורי נגרם על ידי בעל חיים, לאחר המוות. מנגד, פרופ' היס סבור כי הפצע כולו נגרם על ידי מסור, וכולו נגרם לאחר המוות.

102. ד"ר קריספין ופרופ' היס חלוקים, אפוא, ביחס לפצע 4א בשני עניינים עיקריים:

א. **המועד** בו נגרם פצע 4א והאפשרות כי פצע זה היה אחד הגורמים למותה.

ב. **האופן/הכלי באמצעותו** נגרם פצע 4א.

אדון בשני עניינים אלו כסדרם.

המועד בו נגרם פצע 4א והאם גרם למותה של המנוחה

103. ד"ר קריספין מבחין כאמור, בין החלק הקדמי של הפצע אשר נגרם על ידי חפץ בעל שפה אחת לפחות מושחזת וקצה אחד לפחות חד כגון להב סכין – לפני המוות, לבין המשכו של אותו פצע בחלק האחורי, אשר נגרם ככול הנראה על ידי בעל חיים – לאחר המוות. לדבריו, ניתן לראות שהחלק הקדמי של הפצע נגרם קודם מותה של המנוחה נוכח הימצאות דימומים בעומק הפצע אשר מצביעים על קיומו של לחץ דם בעת היווצרות הפצע (ת/55, עמ' 16); דימומים אשר אותם הוא מכנה "מסניני רקמה": **"כדי שיהיה דימום שמסנין רקמה, כלומר הדם נמצא בין תאי הרקמה באופן שלא מאפשר לשטוף אותו ממנה, דרוש לחץ דם... מידת הדימום תלויה בעומק הפצע, באספקת הדם שלו ובלחץ הדם ולכן, ככול שלחץ הדם נעלם או פוחת, הסבירות שיווצר דימום בפצע נתון קטנה יותר"** (פרו' מיום 15.3.2016, עמ' 111, ש' 14-18).

104. על מנת להסביר את משמעות הביטוי "מסנין רקמה" הוא מדמה את הרקמה האנושית למעין ספוג כאשר הדם מסתנן לתוכו ונלכד בו. הסננת הדם לרקמה מתאפשרת רק בשל לחץ הדם אשר קיים באדם חי, כאשר הדם מהדימום שנלכד לא יכול להישטף מהרקמה אותה הוא הסנין לפני המוות. דימומים אלו הינם דימומים קבועים אשר מיקומם אינו משתנה עם הזזת הגופה או שטיפת המקום (פרו' מיום 26.12.2016, עמ' 151-152). ד"ר קריספין הוסיף, כי במקרה זה ישנה חשיבות לבחינת הגופה והממצאים בעין בזמן אמת ולא בתמונה דו מימדית, וכי הוא משוכנע כי כל מי שהיה רואה דימומים

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

אלו כפי שהוא ראה בנתיחה עצמה היה מגיע לאותה מסקנה, כפי שהסביר: **"שבטוחני, שאם פרופ' היס היה רואה את תהליך הנתיחה, לא היה ספק בידי שמוזכר בדימומים שנוצרו לפני המוות וזהו החיסרון שבלהביט בתמונות דו-מימדיות"** (פרו' מיום 26.12.2016, עמ' 154, ש' 19-17) [ד"ר קריספין מדגים זאת על התמונות 9, 98 ו-99 (ת/ 58) - ראו גם את הסימונים של ד"ר קריספין על גבי התמונה 9 ביחס לחלק האחורי בו אין דימום מסנין רקמה, לעומת החלק הקדמי שסומן במלבן, בו ניתן לראות הסננה של תת העור (פרו' מיום 26.12.2016, עמ' 152)].

עוד יש לציין, כי אי הבאתה לעדות של ד"ר קטני אשר נכחה כמומחית מטעם ההגנה במהלך הנתיחה, על כל המשמעויות הנובעות מכך, כפי שפורט לעיל, רלוונטית גם בהקשר זה.

105. פרופ' היס אינו מקבל את עמדתו של ד"ר קריספין וסבור, כי מדובר בפצע שנגרם כולו לאחר המוות ועל כן לא גרם למות המנוחה. הוא הסביר כי אילו פצע זה היה נגרם קודם המוות הוא היה מצפה למצוא דימומים ברקמת השומן, ואלו אינם. ובלשונו: **"אין דימום בשפות הפצע, בעומק ישנו דימום, שאנחנו רואים כאשר הדם מצטבר לאחר המוות באזור מסוים, אין בשום מקום בפצע הזה, אני עכשיו הראיתי לבית המשפט שאם הפצע הזה היה נגרם בחיים אז ברקמת השומן התת עורית היו סימני דימום, אין, היא חלקה לגמרי, ללא כל דימום שקיים..."** (פרו' מיום 21.4.2016, עמ' 185, ש' 14-9). לדידו, הדימומים אליהם מתייחס ד"ר קריספין הם שינויים בפנים הרקמה שהם כתוצאה מהצטברות דם מאחר והגופה שוכבת על הגב (פרו' מיום 21.4.2016, עמ' 185, ש' 28-26 עד עמ' 186, ש' 23-28). פרופ' היס הסביר עוד, כי הרקמה מורכבת מסיבים ותאים שתופסים נפח וכאשר מועכים אותם גם לאחר המוות, יוצא דימום מתוך הסיבים, כלי הדם והתאים. לא מדובר בחלל כמו בבטן אלא הדימום עצמו נגרם ממעיכת השריר, היינו מפעולת ריטוש של הבשר, כך שהדימום הוא בתוך הסיבים ולכן הוא לא נשטף (פרו' מיום 14.6.2016, עמ' 143, ש' 14-1).

106. פרופ' היס הוסיף, כי הדימום ברקמה המרוטשת הוא למעשה ניטרלי לשאלה אם הפצע נגרם לפני המוות או לאחריו (פרו' מיום 14.6.2016, עמ' 145, ש' 2-1) שכן: **"... מעיכה של רקמה גורמת לדימומים בתוך הרקמה שהם דומים מבחינה מורפולוגית לאותם הדימומים שמופיעים גם בחיים וגם אחר המוות. אין הבדל. אלא אם כן, בין האירוע של הפגיעה לבין המוות עוברות מספר שעות ואז ישנה תגובה דלקתית באותו חתך רקמה ואז אפשר לומר באופן כמעט וודאי שזה אכן נגרם בחיים"** (פרו' מיום 14.6.2016, עמ' 144, ש' 26-17). על כן, לדברי פרופ' היס אילו פצע זה - החלק הקדמי של פצע 4א היה נגרם בחיים, הוא היה מצפה לראות דימומים בולטים בדופן העור וברקמת השומן התת עורית, דימומים בפצעי השריטה או בפצעי חתך השטחיים; ובמקרה הזה - אין כאלו (פרו' מיום 14.6.2016, עמ' 145, ש' 6-1).

107. בבחינת עמדותיהם של שני המומחים ביחס למועד בו פצע זה נגרם מצאתי, כי יש להעדיף את חוות דעתו ועדותו של ד"ר קריספין ולקבוע, כי חלקו הקדמי של הפצע נגרם בעוד המנוחה בחיים וזאת

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

מהנימוקים הבאים:

א. בגופת המנוחה ישנו פצע חתך בבית השחי, לגביו אין חולק כי נגרם באמצעות מסור ולאחר המוות. אילו אכן כדברי פרופ' היס פצע 4א כולו נגרם לאחר מותה של המנוחה ובאמצעות מסור, היינו מצפים למצוא דמיון בין פצע 4א לפצע בבית השחי. אלא שלא כך. שכן בחינת הפצע בבית השחי מלמדת, כי הוא שונה באופן מהותי מפצע 4א. ניתן לראות בבירור שאין בפצע בבית השחי כל דימום; הפצע אחיד ונקי לגמרי – ההיפך מחיתוך בבשר החי. לעומת זאת בפצע 4א ניתן לראות דימומים רבים עליהם הצביע ד"ר קריספין הנראים בבירור בתמונות, כאשר הדימומים מצויים בחלקים רבים של הפצע (ראו והשוו: תמונה 9 מפצע 4א לעומת תמונה 39 של הפצע בבית השחי - ת/55א; פרו' מיום 26.12.2016, עמ' 154, ש' 21-30). ויודגש, ההבדל הברור ניכר בעין בלתי מקצועית ומתחדד עוד יותר כשאנו משווים את הדימומים מסניני הרקמה שעליהם הצביע ד"ר קריספין, הנעדרים לגמרי מהפצע תחת בית השחי. לו אכן הדימומים הנראים בפצע 4א מקורם היה בריטוש הבשר לאחר המוות, כפי שהסביר פרופ' היס, היינו מצפים למצוא כאלו אף בחתך בבית השחי, אך אין להם זכר.

ב. הסבריו של פרופ' היס באשר לסיבות בגינן קבע כי פצע 4א נגרם לאחר המוות, לא מופיעים בחוות דעתו, והוא העלה אותם לראשונה רק בעדותו בפנינו. כל שנאמר ע"י פרופ' היס בחוות דעתו ביחס לפצע 4א היה כי: **"הואיל ופצע זה (פצע 4א - י.ר.ל) נגרם ממסור שרשרת חשמלי אחרי המוות, לא ניתן להתייחס אליו כסיבת מוות"** (נ/7, עמ' 23 בסעיף הראשון למסקנות). אחרי 23 עמודי חוות הדעת שרובם סקירת הראיות השונות, בפרק שכותרתו חוות דעת רפואית ומשפטית שמתפרש על פני עמוד אחד בלבד, ההתייחסות לפצע 4א הינה בפסקה אחת, ללא כל הנמקה ואף אין כל פירוט בחוות הדעת מדוע הוא חולק על ממצאיו של ד"ר קריספין. ויודגש, כל נושא הריטוש שעליו דיבר פרופ' היס, כמסביר את הדימומים הנראים בפצע זה, עלה רק במהלך עדותו בפנינו.

ג. זאת ועוד, פרופ' היס הסביר, כי מעבר לכך שמדובר ברקמה מרוטשת הרי הדימומים שנראים בתמונות הם למעשה דם שנקווה במקומות הנמוכים מאחר והגופה שכובה על גבה: **"ישנם כאן כמה כתמים כהים, שראיתי אותם שהם כתוצאה מזה לאחר המוות, כאשר הגופה נמצאת על פני הגב שוכבת, אז חלק מהדם שנמצא בתוך הגופה מצטבר באותו איזור וזה מה שרואים"** (פרו' מיום 21.4.2016, עמ' 186). מנגד, ד"ר קריספין הסביר, כי מיקומם של אותם דימומים מסניני רקמה לא השתנה אף לאחר שהגופה הוזזה, וכי הדימום שנמצא בפצע זה אינו תוצאה של שקיעת הדם בהתאם לחוקי הגרביטציה. שכן דווקא בחלק הקדמי של פצע 4א – הנמצא בחלק הקדמי של הצוואר, היינו במקום גבוה יותר מהחלק האחורי – ישנם דימומים מסניני רקמה. על כן, לפי מנח הגופה אשר הייתה שכובה על גבה היינו מצפים לראות, אם לשיטתו של פרופ' היס נלך, כי ימצאו דימומים דווקא בחלק האחורי של הפצע (ראו והשוו: הסברו של ד"ר קריספין בהקשר זה בפרו'

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

מיום 26.12.2016, עמ' 153-154, עמ' 157, ש' 10-4 והסברו של פרופ' היס בפרו' מיום 21.4.2016, עמ' 186, ש' 23-28; פרו' מיום 17.1.2017, עמ' 153-154).

ד. פרופ' היס ציין, כאמור, כי העובדה שאין דימומים ברקמת השומן מעידה אף היא כי לא מדובר בדימום שנגרם לפני המוות. בעניין זה הסביר פרופ' היס כי ד"ר קריספין התבלבל למעשה בין החלק הקדמי של פצע 4א בתמונה 9 (ת/58) לחלק האחורי. על כן שגה בכך שאמר כי בחלק הקדמי נראה דימום בשכבת השומן, בעוד שלמעשה המדובר בחלק האחורי של הפצע (פרו' מיום 17.1.2017, עמ' 154, ש' 19-22, כן ראה סעיף 128 לסיכומי ההגנה). עם זאת, עיון בתמונה 9 עצמה ממחיש, כי אין לקבל את דברי פרופ' היס באשר לכך שחל בלבול אצל ד"ר קריספין בין החלק הקדמי והאחורי של פצע 4א, ובין תמונה 9 לתמונה 54 - (ת/58). שכן בתמונה 9 בחלק הקדמי של הפצע (לאחר שהוא נפתח במהלך הנתיחה על ידי ד"ר קריספין) נראה בבירור דימום ברקמת השומן בחלק הקדמי. יתרה מכך, טענה זו קשה לקבל שכן מי שביצע את הנתיחה בפועל הוא ד"ר קריספין והוא ראה את הגופה, והוא זה שהרחיב את אותו הפצע. על כן קשה ליחס לו בלבול כה בסיסי ביחס לכיווני הפצע הנראים בתמונה.

ה. אין בידי לקבלת את אמירתו של פרופ' היס כלפי ד"ר קריספין, כי אין לתת משקל למסקנותיו ביחס לפצע 4א שכן **"אני טוען שכמומחה ד"ר קריספין לא ראה קודם פצע כמו זה שבצוואר ימין"** (נ/7, עמ' 22, סעיף 2). מחוות דעתו עולה, כי פרופ' היס סיים את עבודתו במכון לרפואה משפטית בשנת 2013 וברי, כי אין לו ידיעה, ודאי לא מלאה, מה ראה או לא ראה ד"ר קריספין במהלך עבודתו באותן שנים, גם אם ניסיונו של ד"ר קריספין אינו עתיר שנים. ולמרות האמור הוא מצא לנכון לציין זאת, כדי להראות עד כמה מועט ניסיונו של ד"ר קריספין, והכל בניסיון להפחית ממשקלה של חוות דעתו רק בשל כך שהוא לא מנוסה כמותו (פרו' מיום 21.4.2016, עמ' 209).

ו. ביחס לדברי פרופ' היס כי קיים הבדל בין גווני הדימום ביחס לפצעים 4ב ו4ג (תמונה 98, ת/58) אשר גם הוא מסכים כי הם נגרמו בחיים, לבין גוון הדימום של פצע 4א בתמונה 9 (ת/58) הרי שמקובל עלי הסברו של ד"ר קריספין כי ההבדל בגוון של הדימום נובע מצבע השריר שהוא חום ולכן הדימום נראה כהה יותר בפצעים 4ב ו4ג (פרו' מיום 26.12.2016, עמ' 158). על כן אין בכך כדי להעיד, כי חלקו הקדמי של פצע 4א לא נעשה בעוד המנוחה בחיים, שכן בשני הפצעים נראים דימומים בעלי מאפיינים זהים, ורק גוון הצבע מעט כהה יותר בפצעים 4ב ו-4ג (לעומת החלק הקדמי של פצע 4א).

108. נוכח כל האמור מסקנתי הינה כי חלקו הקדמי של פצע 4א נגרם בעוד המנוחה בחיים.

האמצעי/הכלי שגרם לפצע 4א

109. אכן, השאלה העיקרית הינה האם פצע זה נגרם בעוד המנוחה בחיים. עם זאת, בחינת הכלי באמצעות פצע הנאשם את המנוחה, הינה בעלת משמעות, ורלוונטית לבחינת גרסת הנאשם. בנוסף יש ליתן את

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 15-01-21904 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

הדעת לכך שמועד המוות המשוער שנקבע ע"י ד"ר קריספין היה יותר מיממה קודם מציאת הגופה (ת/55) היינו לכל המוקדם ב-1.12.14 בשעות הערב לאחר שהתחשבנו אף בסטיית התקן, ואילו המסור נקנה על ידי הנאשם רק למחרת היום – 02.12.14 בשעות הבוקר. על כן קביעה כי פצע מסוים נגרם על ידי מסור מחייבת את המסקנה כי אותו פצע נגרם לאחר המוות.

גם בהקשר זה - האופן בו נגרם הפצע יש לחלק את פצע 4א לשניים: החלק האחורי והחלק הקדמי.

110. **באשר לחלק האחורי** שני המומחים מסכימים, כי הוא נגרם לאחר המוות. המחלוקת ביניהם הינה ביחס לאופן בו נגרם אותו פצע. לדברי ד"ר קריספין פצעי השריטה סביב החלק האחורי של פצע 4א נגרמו מטפרים של בעל חיים (פרו' מיום 15.3.2016, עמ' 103). לעומתו פרופ' היס מסביר (ומדגים על תמונה 54 מתוך ת/55א), כי המדובר בפצעי שפשוף פסיים, אשר טיפוסיים לשפשוף של שיני מסור (פרו' מיום 21.4.2016, עמ' 174). פרופ' היס מסביר, כי פצעי השריטה שבחלק האחורי של פצע 4א הם בעלי אותה תבנית לאלו שעל הירך (לגביהם אין מחלוקת שנגרמו משיני מסור – ראו: תמונה מס' 44, 46, ת/55א), ולדבריו **"אין שום הבדל, מדובר בהבדל של לחץ"** (פרו' מיום 21.4.2016, עמ' 177, ש' 11-12). לדבריו למעשה אין שוני בין הפצעים, שכן השוני נובע ממידת הלחץ שהפעיל הנאשם וממבנה העור (ס' 144 לסיכומי ההגנה).

111. הסברו של פרופ' היס אינו משכנע. שכן קיימים ההבדלים הניכרים וברורים לעין אף מעיון בתמונות עצמן, בין פצעי השריטה שנראים בפצע זה בחלק האחורי שלו - בעורף המנוחה (לדוגמה תמונה מס' 3 בדיסק התמונות ת/55א), לבין פצעי השריטה בירך - אשר אין חולק כי נגרמו ממסור. אותו שוני עליו מדבר פרופ' היס יכול להסביר לכל היותר את ההבדל בעובי פצעי השריטה (שכן אלו שבירך עבים יותר). עם זאת, פרופ' היס לא הצליח להסביר כיצד אותו המסור גרם בירך לפצעים בעלי תבנית ישרה, מקבילים וצפופים בעלי צורה משוננת, אשר נראים בתמונה אכן כסימנים של שיני מסור והם מצויים באופן סימטרי ותבניתי (תמונה מס' 44, 46 מתוך ת/55א); לעומת הפצעים קשתיים והבלתי סדירים שנראים בצוואר בחלק האחורי של פצע 4א (תמונה 3 - ת/56).

112. אף השוואה בין מראהו של פצע 4א, לפצע בבית השחי אשר אף לגביו אין חולק כי נעשה על ידי מסור, מלמדת על שוני ברור בצורתו הפנימית של הפצע (ראו תמונה 39 מתוך ת/55א).

113. פרופ' היס שלל את האפשרות, כי אותן שריטות בחלק האחורי יכלו להיגרם מטפריי הכלב, גם מאחר והגופה נמצאה כשהיא שכובה על גבה, והכלב לא יכול היה להגיע אל החלק האחורי של הפצע וודאי שלא להפוך את הגופה. נימוק זה לא נימוק הוא, שכן העובדה שהמנוחה נמצאה בסופו של דבר שכובה על גבה לאחר שנגררה למטבח על ידי הנאשם, אין בה כדי ללמד על האופן בו שכבה קודם לכן.

114. עוד יש לציין בעניין זה, כי לד"ר קריספין, בין היתר, תואר שני במדעי בעלי חיים, וזאת בהתייחס למסקנתו כי השריטות מתאימות לטפרי כלב. מעבר לכך, מבחינת התמונות עולה כי אכן השריטות

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 15-01-21904 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

בחלקו האחורי של פצע 4א שונות מאוד מהשריטות בירך ומתאימות יותר, אף בעיני המתבונן הבלתי מקצועי, לטפרי כלב. קושי נוסף בדברי פרופ' היס נוגע לכך שהוא אף סבור, כי לא ניתן לייחס את סימני התלישה של הרקמות בפניה של המנוחה לבעל חיים (ראה פרו' מיום 21.4.2016, עמ' 171, ש' 22-25). קביעה זו מתערערת עוד יותר, נוכח שלילתו המוחלטת של פרופ' היס את מעורבות הכלבה בהשחתת גופת המנוחה, זאת אף ביחס לעניינים לגביהם אין מחלוקת - כמו כרסום פני המנוחה על ידי הכלבה, עליה העיד הנאשם בעצמו אשר סיפר כי ראה את כלבתו "אוכלת" את פני המנוחה. לא זו אף זו, אין כל הסבר אחר לכרסום ותלישת חלקים מפני המנוחה – שהרי בדירה לא נכח איש פרט לנאשם - ואם לא הכלבה כטענת פרופ' היס, במי מדובר?

115. על כן מסקנתו של פרופ' היס בעניין זה אינה מקובלת עלי והאמור יש בו אף כדי להשליך על המשקל שיש ליתן לכלל דבריו של פרופ' היס בקשר לפצע 4א.

116. **אשר לחלקו הקדמי** של פצע 4א הרי כפי שצוין לדעת ד"ר קריספין הוא נגרם מחפץ חד כמו סכין ואילו פרופ' היס עמד על כך שהוא נגרם ממסור, בדיוק כחלק האחורי. בשים לב לכך שהכרעתי לאור כל שבואר לעיל, כי חלקו האחורי של פצע 4א נגרם על ידי תלישה וקריעה המתאימה לטפרי כלב ולא על ידי מסור, הרי יש בכך כדי להפחית מהמשקל שמצאתי לייחס לדברי פרופ' היס, אשר טען כי הפצע כולו גרם ממסור ואין בפצע מעורבות של טפרי כלב, טענה אותה דחיתי.

117. בנוסף, ד"ר קריספין אף הסביר, כי פצע זה לא יכול היה להיגרם ממסור מאחר ובעומק הפצע יש פצעי חתך ותעלות דקירה נפרדות אשר אינן יכולות להיגרם ממסור, וכי הוא ראה בנתיחה תעלות דקירה אשר יכול ולא ניתן להבחין בהן בתמונה דו ממדית (פרו' מיום 15.3.2016, עמ' 111 ש' 7-11).

מכל האמור אף בעניין זה אני מבכרת את מסקנתו על פני זו של פרופ' היס.

סימני החבלה הרבים על גופת המנוחה

118. עניין נוסף העולה בבירור מנתיחת הגופה הינו ריבוי הממצאים החבלתיים על הגופה, ובכלל זה פצעי שריטה מרובים כמעט בכל אברי הגוף וכן דימומים תת עוריים מרובים, בעיקר בשכמות ובגפיים העליונות.

119. בשל חשיבות הדברים אפרוס בפירוט את הממצאים המצויים בעניין זה בחוות דעתו של ד"ר קריספין מבדיקת ונתיחת גופת המנוחה – כאשר המדובר בעשרות רבות של פצעי שריטה ושפשוף ואף בעשרות דימומים תת עוריים כמפורט לעיל:

בשליש העליון של החזה פזורים דימומים תת עוריים על גבולות לא ברורים, וכן לפחות חמישה פצעי שריטה ופצעי שפשוף בלתי סדירים; **בשכם משמאל** לפחות 6 מוקדי דימום תת עורי ופצע קווי אלכסוני מטה וימינה ופצע שפשוף פסי; **בשכם הימנית** לפחות שני דימומים תת עוריים בלתי סדירים;

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

במותן השמאלית פצע שריטה אלכסוני וימינה ממנו עשרות פצעונים מכוסים גלד; **בעכוז מימין** שני פצעי שריטה מצטלבים; **בזרוע הימנית לכל אורכה** בצד החיצוני והאחורי פזורים דימומים תוך עוריים וכן פצעי שפשוף התייבשות העור והתקלפות עור בלתי סדירים; **באמה הימנית** פצעי שפשוף והתקלפות העור וכן שני דימומים תת עוריים; **בזרוע השמאלית מפסגת הכתף ועד אמצע הזרוע** נמצאו לפחות שלושה דימומים תת עוריים בלתי סדירים ובהמשך פזורים דימומים תוך עוריים בלתי סדירים בגוון סגלגל אדמדמם; **בירך הימנית** נמצא דימום תת עורי בלתי סדיר במימדים של כ-3 על 4 ס"מ וכן בצדדים הקדמי והפנימי פצעי שפשוף התייבשות העור; **בשוק הימנית** פזורים לפחות חמישה מוקדים בלתי סדירים של התייבשות עור; **בירך השמאלית** נמצא פצע שריטה אלכסוני ופצע קרע זוויתי בכל צלעות באורך של כ-2 ס"מ וכ-1 ס"מ; **בברך השמאלית** נמצאו לפחות חמישה מוקדי דמום תת עורי; **ובשוק השמאלית** נמצא מקבץ של פצעי שפשוף התייבשות עור (ראה סעיפים 5-7 לחוות הדעת ת/55).

120. פרופ' היס אינו חולק בחוות דעתו על ממצאים אלו אלא הוא מציין, כי הוא דוחה את טענת ד"ר קריספין שהדימומים התת עוריים והעוריים בשכמות ובגפיים העליונות נגרמו במהלך מאבק, שכן בגפיים העליונים נראים דימומי זקנה. על כן אין לשלול כי הדימומים נגרמו מספר ימים טרם המוות.

121. אלא שהסבר זה אין די בו כדי להסביר את **עשרות החבלות, הדימומים, השריטות והפצעים** שנמצאו על גופת המנוחה ושומה עלינו להתייחס למכלול הממצאים כפי שפורטו לעיל. שכן יכול ודימום מסוים הינו דימום זקנה ואף ד"ר קריספין מסכים כי אין לשלול זאת. עם זאת, לא ניתן לייחס את עשרות פצעי השריטה, השפשוף והדימומים העוריים והתת עוריים שנמצאו על המנוחה ל"דימומי זקנה", שכן אחרת יצא שהמנוחה התהלכה כשעל גופה עשרות רבות של שריטות, פצעים ודימומים, דבר שאין לו כל עיגון בראיות. הצטברות הממצאים שתוארו לעיל, מלמדת אפוא בברור על מאבק שבמהלכו נגרמו אותן שריטות פצעים וחבלות, כפי שמלמדים גם פצעי ההגנה על ידי המנוחה.

סיכום ביניים

122. בחינת מכלול חוות הדעת מעלה, כי מותה של המנוחה נגרם ממספר גורמים חבלתיים אשר כל אחד מהם – ביחד ולחוד - יכול היה לגרום למותה: מתשניק עקב לחץ דו צדדי על הצוואר – ברמת ודאות של קרוב לוודאי; פצע 4א – אשר תרם תרומה משמעותית למותה; ופצע 4ג אשר יכול לתרום למוות ולהחישו. מעבר לכך ישנם סימנים המעידים על אלימות תוך שימוש בסכין וגרימת חבלות עוד בחייה של המנוחה. כך ישנם שמונה פצעי חתך בכפות הידיים המתאימים ל"פצעי הגנה" אשר נוצרים בעת ניסיון להתגונן מפני חפץ בעל שפה מושחזת כמו סכין, וכן חבלות שונות, פצעי שפשוף, דימומים תת עוריים בשכמות ובגפיים העליונים אשר ריבויים אף הוא מלמד על מאבק.

על בסיס האמור נצא לבחון את גרסת הנאשם.

גרסת הנאשם

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

גרסתו הראשונית של הנאשם

123. גרסתו מיד בזירה עם מעצרו - אשר על עיקריה חזר אף בחקירתו הראשונה ביום בו נעצר (ת/4, ת/4א), הייתה כי אחרים הם שגרמו למותה של המנוחה. אותם אחרים עלומים ובכלל זה אדם בשם מוסטפא, הגיעו עם המנוחה אשר אין לו היכרות עמה לביתו, הכו את המנוחה ואותו הכריחו אותו לקיים אתה יחסי מין ורצחו אותה לאחר שדקרו אותה בצווארה בסכין שנלקח מביתו. לאחר מכן במשך שלוש חקירות שמר הנאשם על זכות השתיקה. רק בחקירה החמישית חזר בו מגרסה זו ופרס את הגרסה בה אחז אף בעדותו בבית המשפט. הנאשם סיפר, כי במשך מספר ימים קודם שפגש את המנוחה שתה אלכוהול בהזדמנויות שונות. ביום האירוע פגש את המנוחה והיא עלתה לביתו ביוזמתה ואף יזמה את יחסי המין עמו. במהלך קיום יחסי המין, איבדה המנוחה את הכרתה. הנאשם נלחץ, המשיך בשתיית אלכוהול ואז החל בניסיונות להיפטר מהגופה ואף ניסה לבתרה.

124. בחינת גרסת הנאשם החל מרגע מעצרו תחת הבניין בו התגורר מלמדת, כי המדובר בגרסה מלאת חורים, משתנה, כבושה ומתפתחת, שאין ליתן בה כל אמון. הנאשם מתכנן את מהלכיו, נמנע מתחילת החקירה מלהשיב על שאלות נוקבות הקשות לו ומשנה תשובותיו פעמים רבות, לאחר שהוא מבין שיש ראיות ברורות בעניין מסוים, או שהוא הודה זה מכבר בדברים מסוימים. כך למשל בחקירה הראשונה הנאשם שולל בתחילה קיום יחסי מין עם המנוחה ורק כשנאמר לו שהדבר כבר ידוע מדבריו לחוקר בזירה, הוא מאשר זאת (ת/4א, עמ' 28; עמ' 46-47). אין הסבר מדוע רק לאחר כשבוע ימים הנאשם ניאות לפתע לשוחח שוב עם החוקרים ולמסור גרסה חדשה, שבה הוא מאשר כי הגרסה הראשונה אותה מסר לשוטרים הייתה שקרית.

125. המעין באמרתו הראשונה של הנאשם למד, כי לנאשם אין כל בעיה להמציא סיפור בדוי לחלוטין ולחזור ולשקר במצח נחושה לשוטרים. דבר לא מונע מן הנאשם, לחזור ולומר כי הוא אינו אשם ולהפנות אצבע מאשימה כלפי החוקרים שהם אינם מאמינים לו, כשהוא חוזר ומספר על אותם "אחרים" שפגעו במנוחה (ראה לדוגמא ת/4א, עמ' 13).

126. צפייה בדיסק החקירה הראשונה מלמדת (ת/4ב1; ת/4ב2), כי הנאשם חוזר על דבריו השקריים שוב ושוב, בלי להניד עפעף [מצפיה בדיסקים עולה כי קיימים מקומות בהם התמליל חסר או שאינו משקף את מלוא הדברים שנאמרו. על כן, באותם המקומות נפנה ישירות לדיסקים עצמם]. כך למשל כאשר נשאל הנאשם מדוע אפה של המנוחה חתוך, הוא השיב שאין לו מושג ומספר, כי את המסור קנה "מזמן, מה זה זה" ובהמשך "מזמן מה נו אז חודש" כשבפועל קנה את המסור באותו יום; וכנשאל למה הוא צריך את המסור וכמה שילם עליו, הוא מתחמק ממתן תשובות (ת/4א, בעמ' 76-77).

יכולתו של הנאשם לבדות מסכת עובדתית שקרית לחלוטין, ולדבוק בה לאורך שעות רבות של חקירה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

מול מספר חוקרים, פוגמת באמון שניתן לתת בגרסה המאוחרת שהעלה, גרסה שהועלתה רק לאחר שהיה לנאשם שהות לחשוב על הדברים, להיפגש עם עורך דינו, ולכלכל את מעשיו.

127. יתרה מכך, מצפיה בנאשם בחקירה ביום מעצרו אנו למדים, כי במקומות בהם עונה הנאשם תשובות אמת, גם בעניינים הקשורים למנוחה, הוא עונה לשאלות בביטחון ובצורה נחרצת. ניכר שוני מובהק בין האופן בו הוא עונה לשאלות שבהן אין חולק כי הוא דובר אמת, לבין האופן שבו הוא משיב לשאלות אשר מעוררות קושי מבחינתו – שבהן הוא עונה בלקוניות, מתחמק ממתן תשובות מלאות, מתפתל, ובורח לשכחה או לבכי. כך, כאשר הוא עונה על שאלות אחרות שאינן קשות עבורו וברור לגביהן כי הוא דובר אמת, לדוגמא האם הכיר את המנוחה קודם לכן - הוא שולל זאת בביטחון ובצורה נחרצת (ראה ת/4/א/1, בעמ' 21). וכך כאשר הנאשם נשאל ביחס לאפשרות של הימצאות מפתח של דירת המנוחה בצרור המפתחות שלו - אפשרות שאכן אינה נכונה - הנאשם שולל זאת מכל וכל ואף אומר לחוקרים שאם בצרור המפתחות שלו ימצא מפתח של הבית של המנוחה הוא מוכן להיות עצור מעתה ועד עולם ובלשונו: **"הנה עכשיו דפוק אותי בעיטה בפנים שמה (בכלא-י.ר.ל) אל תיתן לי לצאת בכלל"** (ת/4/א, עמ' 67). אדגיש, כי בכל אותה חקירה אין אמירה דומה של הנאשם לפיה הוא מוכן לשים את ראשו באם הדברים שמטיחים בו החוקרים הינם נכונים – מה שמלמד על האותנטיות ועל נכונות תשובתו זו לעומת דבריו המתחמקים בעניינים אחרים. לדוגמא בעניין הסכין או הימצאות DNA על גופה של המנוחה ושאלת קיום יחסי מין עימה, הנאשם משנה את תשובותיו כל הזמן, מתחמק ממתן תשובות, טוען שהוא עייף, או כי אין לו כוח לענות.

עדות הנאשם בבית המשפט

128. אף עדותו של הנאשם בבית המשפט הותירה בי רושם שלילי. ניכר היה שהנאשם מנסה להתחמק מלספר על מה שארע בדירה, כאשר את מרבית האירועים הוא מנסה לערפל על ידי יצירת מסך עשן, עמעום הדברים והסוואה תחת טענה של אובדן זיכרון. הנאשם חוזר באופן לקוני על כך שהוא אינו יודע מה קרה, או כי אינו זוכר את הדברים. ניכר כי הוא אינו מנסה כלל להשיב על השאלות, או להיזכר באירועי אותם ימים, אלא כפי שאף הוא ציין, מעדיף לשכוח את שאירע שכן המדובר במראות ובזיכרונות קשים לעיכול. כך למשל העיד הנאשם כי כשראה מה הכלבה עושה למנוחה מבחינתו היה: **"שהגופה תיעלם לי מהחיים"** (פרו' מיום 29.3.2016, עמ' 116, ש' 32-30).

129. גרסתו של הנאשם "רזה", דלילה ומלאת חורים שחורים של ריק, שכל שהנאשם עושה כדי למלאם, הינו חזרה לקונית על כך שהוא אינו זוכר. עיקר גרסת הנאשם כיום הינה, כי הוא אינו זוכר את הדברים שאירעו. עם זאת הוא זוכר היטב כי לא הוא גרם למותה המנוחה, וכי המנוחה התעלפה, ולא הגיבה. לפתע מנקודה זו באופן מפתיע הוא אינו יודע מה קרה ואינו זוכר כמעט דבר. עדותו של הנאשם התאפיינה בטענה לשכחה כמעט טוטאלית של כל האירועים, למעט מקטעי זמן קצרים לגביהם זכר

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

הנאשם, גם זאת בצורה סלקטיבית, את שאירע דא עקא. אותו אובדן זיכרון מגיע במפתיע בדיוק בנקודת הזמן הקריטית - היינו מאותו שלב בו המנוחה לדבריו "התעלפה", ועד למצב בו ראה לדבריו, את גופת המנוחה, כשהכלבה כבר אוכלת את פניה.

130. נדמה שמרגע שהנאשם החליט לבחור באסטרטגיה של שכחה ואובדן זיכרון, הוא יישם אותה אף במקומות ובעניינים עליהם ידע לספר היטב בחקירתו הראשונה במשטרה. כך למשל, כאשר נשאל הנאשם בחקירתו במשטרה האם יהיה לו הסבר במידה וימצאו על גופת המנוחה סימני מאבק, כפי שאכן נמצאו, תשובתו הינה **"אבל מי אמר שזה אני?"** (ת/א, עמ' 60), משמע למעשה הוא אינו שולל הימצאות סימני מאבק על גופת המנוחה, אלא רק מנסה ליחסם לאחרים ולא לו. והנה לאחר שהנאשם חזר בו מהגרסה לפיה אחרים הם שפגעו במנוחה, אין לו כל הסבר לאותן חבלות שנמצאו אצל המנוחה ואותם פצעי הגנה המעידים על מאבק. תחת זאת הוא בוחר בשכחה.

העובדה שהנאשם פנה לשכחה רק לאחר שזנח את ניסיונו "להפיל את התיק" על אותם אחרים שלא היו ולא נבראו, מהווה טקטיקה תכסיסנית ומעידה, כשלעצמה, כי אין לתת כל אמון בגרסתו ובניסיונו להיתלות ב"שיכחה".

131. זאת ועוד, גרסתו של הנאשם קטועה, הוא אינו זוכר את הלך הדברים, את רצף האירועים, וזאת גם מקום בו המדובר בפרטים בסיסיים, וגם כאשר קטיעת אותו רצף התרחשויות אינה מתיישבת עם ההיגיון ואף מטעם זה אין ליתן בה אמון. כך לדוגמא הוא אינו זוכר מי יזם את המעבר לחדר השינה אך זוכר שהגיע לשם; אינו זוכר מי הוריד את הבגדים (שם בעמ' 131-130); לא זוכר אם הייתה הפסקה כלשהי בין קיום יחסי המין בפעם הראשונה לשנייה; הוא זוכר כי המנוחה נפלה לו על החזה ולא הגיבה, אך לעומת זאת כשנתבקש להסביר כיצד הזיז אותה או כיצד ניסה להעיר אותה, הוא אינו יכול לעשות כן, עד כדי כך שהוא לא זוכר איפה זה היה, על המיטה או על הרצפה (שם, עמ' 132); ובאופן תמוה הנאשם אינו יודע אם בשעה בה לדבריו נתן למנוחה בוקסים וסטירות כדי שתתעורר מעלפונה, היא שכבה על הגב או על הבטן, אם שפך מים על המנוחה; או אם הרים אותה (פרו' מיום 29.3.2016, עמ' 134 - 136).

גרסת הנאשם מתפתחת והוא מתכנן את מהלכיו

132. ניכר היה מחקירתו כבר ביום מעצרו, כי הנאשם מנסה לתכנן את תשובותיו, בניסיון לייצר גרסה בדויה שתסיט את הזרקור לכיוונם של אותם "אחרים" ותאפשר לו לתכנן את מהלכיו קדימה עד שיחליט מהי הגרסה שיכולה לסייע לו. הנאשם מתאים את תשובותיו לאופן בו נשאלות השאלות ולכך שהן ייטיבו עם קו ההגנה בו החזיק באותו הרגע. כך כאשר התבקש לספר את גרסתו בצורה מסודרת וליתן פרטים כדי שהמשטרה תוכל לבדוקם, השיב שהוא לא יכול לעשות זאת עכשיו שכן הוא: **"רוצה לחשוב קצת"** (ת/א, עמ' 30 שורה 27).

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

בניסיונו למצוא אשם אחר במות המנוחה, משזו נמצאה מתה בביתו כשבפיו אין כל הסבר לכך, לא בוחל הנאשם אף בהטלת האשם על "כלבתו": "אולי יכול להיות זאת איב.. איב הכלבה" (ת/א, עמ' 21, ש' 17-19).

הנאשם שמר על זכות השתיקה במשך שלוש חקירות

133. העובדה שהנאשם שתק במשך שלוש חקירות לאחר החקירה הראשונה ללא שניתן לכך כל הסבר מספק מצדו, לא במהלך חקירתו במשטרה ולא בעדותו בבית המשפט, אף היא פועלת לחובתו. אין כל הסבר מדוע הנאשם החליט לפתע להשיב על שאלות שנשאל, ולא ברור מה השתנה או מה גרם לכך שהנאשם החליט למסור גרסה. נדגיש כי בשלוש החקירות בהן הנאשם שמר על זכות השתיקה, הוא נשאל שאלות רבות, התאפשר לו לדבר עם עורך דין אך הוא לא הגיב.

לעניין זה יפים הם דבריו של השופט י' עמית בע"פ 11068/08 מדינת ישראל נ' סנקר, [פורסם בנבו] בפסקה 28 לפסק דינו (12.7.2010):

"...אלא שהמערערים מילאו פיהם מים ושמרו על זכות השתיקה בחקירותיהם, גם לאחר שנפגשו עם עורך דינם. אף שאין השתיקה מהווה ראיה עצמאית, יש בה כדי להשליך על מהימנות השותק, והיא אף מהווה ראיה המחזקת את ה"יש הראייתי", (יעקב קדמי על הראיות חלק שני 307-308 (2009)). כך, נאשם אשר שתק בחקירתו ובחר למסור גרסה בבית משפט, שתיקתו בחקירה עלולה להיות לו לרועץ ולחזק את ראיות התביעה נגדו. וכדברי השופט שטרסברג-כהן בע"פ 230/84 חג'בי נ' מדינת ישראל, פ"ד ל"ט(1) 785, 789 (1985):

'אולם מששתק במקום שנתבקש הסבר, אין שתיקתו זו עולה בקנה אחד עם ציפיותיו שיאמינו לו, כאשר יעלה את גרסתו לראשונה בשלב של עדויות הגנה. כאשר נאשם טוען לחפות מוחלטת, והוא מעומת על ידי חוקריו במשטרה עם חומר המעיד על מעורבותו בפשע, כיצד יצפה שיאמינו לו, אם נמנע מלפקוח עיני חוקריו כשמטיחים הם בפניו את העובדות...'"

(בעניינו, הנאשם מוסר את גרסתו רק בחקירה החמישית אך הרציונל זהה בשני המקרים).

גרסת הנאשם הינה גרסה כבושה

134. כאמור, הגרסה המאוחרת לפיה המנוחה התעלפה לפתע ומשם הנאשם שתה לשוכרה ואינו יודע דבר - גרסה בה דבק אף בעדותו בפנינו - הועלתה על ידי הנאשם רק בחקירתו החמישית במשטרה, כאשר לאחר החקירה הראשונה בה מסר הנאשם גרסה שונה, שתק הנאשם במהלך שלוש חקירות ארוכות נוספות. הנאשם החל שוב לשתף פעולה, רק בחקירה החמישית (ת/א, 8) ביום 9.12.14, כשבוע לאחר מעצרו.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

135. באופן מובהק וברור נפסק לא אחת כי: **"...בהערכת גרסה כבושה מתחייבת זהירות מיוחדת, ומשקלה של גרסה כזו מועט כל עוד לא ניתן הסבר סביר לכבישה..."** [ע"פ 2566/14 אדוארד גלפונד נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (17.02.2016)]. לנאשם אין כל הסבר סביר לכבישת עדותו. ניסיונותיו להסביר זאת בכך שכבר בייש את משפחתו וכי עתה הוא הרגיש שעליו לספר את האמת שלו (ת/8, ש' 83-85, ש' 119) (פרו' מיום 29.3.2016, עמ' 117, ש' 26-30); או כי הוא היה לחוץ ומבולבל ולכן המציא את סיפור גרסתו הראשונה (פרו' מיום 21.4.2016, עמ' 157) בה דבק כאמור עד לחקירה החמישית - נראים מאולצים ובלתי מהימנים. שהרי מדוע שהנאשם יחשוש לספר כי המנוחה התעלפה בדירתו לאחר שקיימו יחסי מין בהסכמה וביוזמתה – דבר שאינו מטיל בו כל דופי או אשם. נהפוך הוא, אם בייש את משפחתו בכך שנעצר לאחר שניסה לגייס אותם לסייע לו בהעלמת הגופה, היה רק מתבקש שיבוא ויסיר את העננה מעליו וייספר כי המנוחה התעלפה לפתע ועל כן לא הוא אחראי למותה. הנאשם הוא הראשון שצריך היה להיות מעוניין ליתן הסבר למות המנוחה לפיו היא מתה מוות טבעי, המנקה אותו לכאורה מכל אשמה בגרימת מותה.
136. יתרה מכך, מבחינת גרסתו הכבושה של הנאשם שנמסרת בחקירתו החמישית ניכר, כי הנאשם מנסה להשיב על השאלות באופן שייטיב עם קו ההגנה שלו ומכוון את תשובותיו לשם. כך למשל, הנאשם מספר בחקירה החמישית שהגיע לסיפוק מיני במהלך קיום יחסי המין (משמע המנוחה הייתה חיה עדיין שכן לדבריו קיימו יחסי מין בהיותה בחיים). לאחר שנשאל בעקבות אמירה זו כיצד טען, כי המנוחה התעלפה **באמצע** קיום יחסי מין, שכלל את תשובתו והשיב לראשונה כי שכבו פעמיים (ת/8, ש' 195-204).
137. גם בעדותו בפנינו הנאשם סתר את עצמו בנקודות שונות. כך למשל הנאשם סתר את עצמו במהלך הדיון ואף הודה בפה מלא, כי חתך את המנוחה טרם מותה: **"אמרתי שאני כן חתכתי, אני לא יודע אם זה היה לפני המוות, אחרי המוות, אני לא זוכר את זה בכלל, אמרתי שכן, חתכתי אותה, כן"** (פרו' מיום 21.4.2016, עמ' 162, ש' 11-12).
138. מצפייה בדיסק החקירה מחקירתו הראשונה מתחוור עניין נוסף בעל משקל משמעותי. באותה חקירה שהיא החקירה הראשונה והאותנטית יותר במובנים מסוימים, הנאשם נשאל האם קרה למנוחה משהו בזמן שהם שכבו והוא שולל זאת. **בהמשך הנאשם נשאל אם יש אפשרות כי המנוחה מתה מוות טבעי במהלך קיום יחסי המין והוא נכנס ללחץ ולא ידע מה לעשות - ממש כפי שהוא טוען היום. אך ראה זה פלא, הנאשם מניד בשלילה בראשו ביחס לאפשרות כזאת, ודוחה אותה מיניה וביה בצורה המפורשת ביותר באומרו: "אין מצב...אין מצב"** (ת/4 א, עמ' 2, ש' 31, דקה 04:00 בדיסק ת/4ב). בהמשך החקירה כשהוא נשאל שוב אם לאחר קיום יחסי המין קרה למנוחה משהו, הוא לא רוצה להשיב יותר, ובהמשך מציין כי הבלגאן התחיל רק אחרי שיחסי המין הסתיימו (הדיסק השני מחקירתו ביום המעצר ת/4ב בדקה 16).

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

139. נמצאנו למדים כי הנאשם מבקש מבית המשפט ליתן כיום אמון בגרסתו הכבושה לפיה המנוחה התעלפה מסיבה שאינה קשורה בו במהלך קיום יחסי המין, זאת למרות שאפשרות זו נדחתה על ידו בשתי ידיים בחקירתו במשטרה בתשובה של: "אין מצב". והדברים מדברים בעד עצמם.

פרטים מהותיים מן החקירה הראשונה המצביעים על אשמת הנאשם

140. הנאשם ידע לומר מיד עם מעצרו, כי המנוחה נדקרה בסכין כאשר הוא קושר זאת לגרימת מותה של המנוחה (ראה מזכר של השוטר מאיר סיידה ת/14). באותה שיחה עם השוטר סיידה אומר לו הנאשם: "שלשום הגיעו בני מיעוטים והרגו בחורה", ובהמשך מספר ש: "ראה כי דוקרים את הגברת בצוואר" (ת/14, עמ' 2, ש' 32). כשנשאל הנאשם באיזה חפץ היא נדקרה אמר כי המדובר בסכין שנלקחה מתוך ביתו.

141. אף בחקירתו הראשונה כשנשאל למה הוא אמר שראה מישהו מאותם אחרים כביכול דוקר את המנוחה בצוואר, הוא משיב: "ראיתי שהם שמה נכנסו לשם" וכשנשאל בהמשך "אז מה אם הם נכנסו לחדר, ראית מישהו דוקר אותה בצוואר?" הוא משיב "כן" (ת/14, עמ' 19).

142. מה מוצאים אנו אפוא כבר בדברי הנאשם מתחת לביתו עוד בטרם עלה עם השוטרים לדירה ובטרם נמצאה גופת המנוחה? את אותם פרטים אשר נעדרים מגרסתו המאוחרת של הנאשם בדבר האופן בו נגרם מותה של המנוחה ומיקום הדקירות שגרמו למותה:

- כי הרגו את המנוחה - וזאת בניגוד לגרסתו המאוחרת הכבושה והשונה כי היא התעלפה/לא הגיבה.

- כי מעשה ההריגה בוצע באמצעות סכין.

- כי הפגיעות המשמעותיות עליהן הנאשם מספר, בקשר עם הריגת המנוחה, הינן דקירות בצוואר.

143. בפנינו אפוא מספר פרטים שמסר הנאשם ביחס לאופן בו נגרם מותה של המנוחה שהם מעין "פרטים מוכמנים", אשר הנאשם יודע לספר עליהם מיד עם מעצרו. אכן בגרסה זו הנאשם מייחס את הדקירות בסכין בצוואר וגרימת מותה של המנוחה לאחרים. אך כעת משאנו יודעים כי אף לשיטת הנאשם, אותם אחרים לא היו ולא נבראו וכי לא היה כל אדם אחר בדירה, ולאיש מלבדו לא היה מגע עם המנוחה - מרגע הגעתה לדירה ועד למציאת גופתה - הרי בפנינו מקבץ של פרטים שאותם ידע הנאשם לציין, אשר הם לבדם מספרים את ליבת סיפור המעשה ביחס לאופן גרימת מות המנוחה, ואף תואמים את ממצאי חוות הדעת הפתולוגית מנתיחת הגופה, כפי שפורט לעיל.

144. מעבר למשקל הרב שיש לעובדה זו, הרי הנאשם לא הצליח ליתן כל הסבר כיצד ידע לספר את האמור, פרט לכך שציין שאינו זוכר מה אמר, או מה היה.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

סירוב הנאשם לבצע שחזור

145. לאחר שהנאשם מסר את גרסת האמת לטענתו, הוא נשאל האם הוא מוכן לעשות שחזור. הנאשם לא היה מעוניין בכך ובפועל סירב לכל הצעה לבצע שחזור. הנאשם אף לא נתן הסבר מספק לכך שהוא אינו מעוניין בכך. כל שהוא אמר בעניין זה בסיומה של אותה חקירה הינו כי הוא לא מעוניין בכך שכן הוא עייף. אף לאפשרות של עריכת שחזור במשרדי המשטרה שהוצע לו כאופציה "מקלה" משחזור בדירה, סירב הנאשם והשיב **"לא היום"** (ת/8 שורה 314), והוסיף כי הוא **"לא מוכן לראות את המקום הזה לא משנה מה אתה תגיד"** (ת/8א, עמ' 84, ש' 33). בהמשך לאחר שהוצעו לו מספר אפשרויות לביצוע השחזור והוסבר לו שתינתן לו הזדמנות למסור את הגרסה שלו תוך כדי השחזור על מנת שניתן יהיה לבחון אותה, הוא עמד עיקש בסירובו ואמר כי: **"כבר מסרתי את הגרסה זה האמת שלי"** (ת/8א, עמ' 93 שורה 3).

146. **סירובו של הנאשם לערוך שחזור, מחבל באפשרות לאמת את גרסתו אל מול הממצאים בזירה, ומותיר לנאשם כר נרחב לטעון טענות מטענות שונות, שהרי בשחזור ניתן היה לבחון הלכה למעשה את גרסתו.** נראה כי הנאשם במשך כל החקירה אינו מוסר את האמת כהווייתה ומנסה להחזיק את הקלפים קרוב לחזהו, ולשחרר רק את אותו קלף שהוא בוחר לחשוף. כך גם בעניין השחזור. כאשר הוא מבין שבשחזור יעמיתו אותו אל מול הגרסה שמסר, בין היתר, באשר לאופן בו המנוחה התעלפה, האופן בו הגיע לחדר השינה, לרצפה ולאחר מכן למטבח – הוא עומד על סירובו באופן עיקש, ללא שהוא מספק לכך כל הסבר מתקבל על הדעת.

התנהגות המעידה על תחושת אשם

147. התנהגותו של הנאשם בחקירה הראשונה מעידה על תחושת אשם קשה. כך הנאשם אומר **"אני הפסקתי עם החיים האלו כבר, באו אלי לבית, עשו לי... וואי..."** (ת/4א, עמ' 32). בשלב הזה הנאשם בוכה וכך גם בהמשך החקירה כאשר נשאל מה יאמר אם ימצא DNA על הסכין הוא שוב אומר **"למה לא באתי... יאללה התקדמתי"** ובהמשך שוב בכה (שם, עמ' 38). הבכי והצער של הנאשם על כך שכל הישגיו בשיקום בכלא ובהוסטל ובדירה שמשפחתו סייעה לו לסדרה ירדו כעת לטמיון, מלמדנו כי הנאשם ידע גם ידע שעשה מעשה נורא וכי נסתם הגולל על העתיד "הוורוד" שצייר לעצמו.

הגרסה הראשונית הכה שקרית ומופרכת של הנאשם, מצטרפת אל מעשיו של הנאשם בניסיונו להעלים את גופת המנוחה, המהווים התנהגות מפלילה מובהקת, כפי שיפורט להלן.

התנהגות מפלילה של הנאשם

148. אין חולק כי הנאשם ניסה לבתר את גופתה של המנוחה לאחר מותה. לשם כך, נסע הנאשם אל חנות "אייס" רכש מסור, ניסה לחתוך את גופתה של המנוחה גם על ידי סכין, ואף רוקן את מקרר ביתו במטרה להכניס את גופת המנוחה המבוותרת. לאחר שניסיונות אלו לא צלחו הגדיל הנאשם לעשות,

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

התקשר אל אחיותיו וביקש מהן סיוע בהעלמת הגופה.

149. מעשיו של הנאשם הינם בבחינת התנהגות מפלילה בעוצמה גבוהה, שכן הוא עושה מעשים פוזיטיביים מעוררי חלחלה, תוך תכנון לבתר את הגופה לחלקים, ריקון המקרר לשם אחסונה בו ואף מתחיל להוציא אל הפועל את התוכנית בנסיעה לחנות "אייס", ורכישת המסור. התנהגותו של הנאשם בניסיונות להעלמת ונסיונות לביתור גופת המנוחה, מלמדים אף הם על אשמתו. אין לקבל את אותו ניתוק מלאכותי שמנסה ההגנה לעשות, כאשר מצד אחד הנאשם מאשר, כי ניסה לבתר את הגופה ועשה פעולות לשם כך ובכלל זה רכישת מסור ובקשת סיוע להעלמת הגופה מאחיותיו, אך מנגד הוא מבקש שלא לתת כל משקל לאותה התנהגות. ניסיון ההגנה ליצור מעין חיץ בין הדברים, הינו מאולץ ודינו להיכשל. שכן התנהגותו של נאשם לאחר מעשה מלמדת על הלך רוחו, על הערכתו את מצב הדברים ואת הקושי בו הוא נתון, והכל בהתייחס לכל שארע קודם לכן בדירה. נכונותו של הנאשם להרחיק לכת עד כדי רכישת מסור וניסיון לבתר גופת המנוחה, מעידים על כך שהנאשם הבין הבן היטב את חומרת מצבו ואת הקשר הברור שלו למות המנוחה ולהימצאות גופתה בדירתו.

150. התנהגות הנאשם עומדת בניגוד גמור לגרסתו, כי אין לו כל קשר לגרימת מות המנוחה. היעלה על הדעת שאדם שאינו קשור כלל למותו של אדם אחר, למעט כך שאותו אחר התעלף בדירתו, לא יעשה דבר במשך יממה, לא ינסה להזעיק עזרה ולא ידווח לאיש על מות המנוחה, ישאיר אותה מתבוססת בדמה ומוטלת על רצפת הדירה, ייתן לכלבתו לכרסם את פני המנוחה ולאחר מכן ירכוש מסור וינסה לבתרה כדי לאחסן את הגופה במקרר, ולאחר מכן גם יקרא לאחיותיו שתסייענה בהעלמת הגופה?

כאשר נשאל על כך במהלך עדותו בבית המשפט הנאשם לא סיפק כל הסבר סביר להתנהגותו, כל שאמר היה: "נלחצתי. הייתי לחוץ. הייתי היסטרי שם. לא האמנתי שזה קורה לי הדבר הזה. לשאלת בית המשפט אם מבחינתי היא התעלפה, מה מלחיץ בזה, אני משיב שאני נלחצתי. עובדה. זה מה שקרה לי. מזה שהיא לא הגיבה לי, מזה נלחצתי".

הנאשם המשיך וציין כי: "זה ההסבר שלי. כמו שתיארת את זה. אני אף פעם לא חשבתי שיאמינו לי בכלל. לשאלת בית המשפט למה שלא יאמינו לי, אני משיב שהיא לא הגיבה לי. יש הבדל בין להתעלף לבין לא הגיבה. אני נלחצתי. לשאלת בית המשפט לוגית, אם לא עשיתי כלום והיא התעלפה או נפטרה, אני לא הגורם ואין לי ממה לפחד לקרוא לעזרה, אני משיב שעובדה, נלחצתי.

אם בית המשפט אומר לי שאישה מתעלפת, אני אומר שהיא לא רק התעלפה, אלא לא מגיבה. לשאלת בית המשפט מה יש לפחד אם לא עשיתי כלום, להפך, שעליי לפחד מזה שאני לא קורא לעזרה בסיטואציה כזאת, אני משיב שאם הייתי יכול להחזיר את הגלגל לאחור, הייתי עושה את הצעדים האלה. יש הבדל בין להתעלף לבין לא להגיב.

לשאלת בית המשפט למה אני מתכוון כשאני אומר שהיא לא הגיבה, אני משיב שזה מה שהיה, בגלל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

זה נלחצתי" (פרו' מיום 29.3.2016, עמ' 136, ש' 29-11).

151. הסבריו של הנאשם לאו הסברים המה, ואין לקבל את גרסתו כי פעל כפי שפעל רק משום שנבהל. מעשיו של הנאשם וניסיונותיו להיפטר מהגופה מעבר לכך שהם מעידים על תחושת אשם, מודעות לאחריותו למעשה וחשש מתוצאותיו, מלמדים על האלימות שבו, על חוסר המעצורים והעכבות שלו, על החשש שלו מגילוי הגופה, ועל כך שהוא מוכן אף לערב את אחיותיו בהעלמת הגופה; כאשר מדובר במעשים מחושבים ולא בתגובה ספונטנית שנמשכה מספר דקות.

152. התייחסותו של הנאשם אל גופת המנוחה כאילו היא חפץ שניתן להעלים, כפי שאחותו משקפת לו בשיחה עמו, מלמדת אף על אופן התנהלות הנאשם ועל האלימות בה הוא נוהג.

כלל הוא שהתנהגותו המפלילה של הנאשם בלא שניתן לה כל הסבר סביר, מערערת אף היא את אמינותו גרסתו שהרי: **"התנהגות מפלילה של נאשם, אשר לא ניתן לה הסבר מניח את הדעת, יכולה לשמש כראיה נסיבתית, המצטרפת לראיות נוספות"** [ע"פ 3263/13 דוד בן שטרית נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו) פסקה 86 (19.03.2017)].

שיקרי הנאשם

153. הנאשם שלל כל אלימות כלפי המנוחה בעודה בחיים, למעט מספר סטירות בניסיונו כביכול להעירה מעלפונה, או אגרופים שנתן לה יחד עם אותן סטירות. לאחר שהוכח בפנינו ללא עוררין כי המנוחה נדקרה בצווארה באמצעות חפץ חד בעודה בחיים, וישנם לפחות שני פצעי דקירה בצווארה שנגרמו בחייה זאת אף על דעת מומחה ההגנה, הרי בפנינו לפחות אחד שאינו במחלוקת – אותן שתי דקירות בצוואר, העומד בסתירה חזיתית לגרסת הנאשם. משאין הסבר מצד הנאשם, כאשר הוא היחיד שהיה עמה בדירה, הרי המדובר בשקר מהותי של הנאשם העומד במבחנים שנקבעו בפסיקה אשר בהעדר הסבר סביר מצדו של הנאשם רק מחזק את הראיות כנגדו.

154. באשר לטיבם של שקרי נאשם ונפקותם של אלה נפנה לע"פ 8948/12 **איהאב נמר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו) (01.02.2016):

"סבורני, כי בצדק ייחס בית המשפט המחוזי משקל משמעותי לשקריו של המערער במסגרת מסקנתו המרשיעה. כידוע, הלכה היא כי ניתן לראות בשקרי הנאשם ראיה עצמאית המהווה חיזוק ואף סיוע לראיות התביעה כאשר מדובר בשקרים מהותיים היוורדים לשורש העניין, ומשלא ניתן להם הסבר מספק ... זאת, בשל ההנחה היא כי שקרי נאשם נובעים מתחושת אשם וניסיון להתנתק ממעשה העבירה. זאת, טעם נוסף לשקרי נאשם עלול להיות תחושות של מצוקה ובלבול ... מכאן הזהירות שיש לנקוט במתן המשקל הראייתי המתאים לשקרי נאשם. על מנת לסייע לבית המשפט להכריע בעניין זה, קבעה הפסיקה מספר מבחני עזר המסייעים לבחון מתי ניתן לראות בשקריו

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

של נאשם ראייה מסייעת להוכחת אשמתו: כאשר מדובר בשקר בעניין מהותי; כאשר השקר מכונן לסיכול החקירה ולהטעיית בית המשפט; כאשר השקר ברור וחד משמעי; כאשר מדובר בפרט שהוכח כשקרי בעדות חיצונית עצמאית; וכאשר השקר בו חטא הנאשם עניינו בעבירה עליה נסב המשפט, ואינו נובע מעילה אחרת, שאינה רלבנטית לצורך בחינת האשמה".

התייחסות לראיות נוספות שנמצאו בזירה שאינן יכולות להתיישב עם גרסת הנאשם

החולצה הגזורה/חתוכה

155. גרסתו של הנאשם אינה תואמת את הראיות בזירה המעידות על מאבקה של המנוחה בנאשם. כך העובדה שחולצתה של המנוחה נמצאה גזורה/חתוכה בחזית לכל אורכה, מקשה על קבלת טענתו של הנאשם כי המנוחה הורידה את החולצה בעצמה. הנאשם אף לא יכול היה ליתן הסבר לכך שחולצתה חתוכה (ת/9, ש' 1088-1093), ובייחוד כאשר הנאשם סיפר כי הם היו עירומים לאחר קיום יחסי המין בפעם הראשונה (ת/9א, עמ' 51, ש' 22). מכאן ניתן להסיק כי קריעת החולצה התבצעה בטרם קיום יחסי המין ובוודאי שלא באופן רצוני.

156. ויוער, אין משמעות לשאלה האם חולצתה של המנוחה הייתה גזורה או חתוכה, שכן חולצה חתוכה/גזורה לכל אורכה, אינה יכולה לדור בכפיפה אחת עם קיום יחסי מין בהסכמה. בנוסף, הנאשם לא נותן הסבר כיצד חולצתה של המנוחה מלאה דם – סימני התזת דם – אם אכן כדבריו היא הורידה את החולצה מיוזמתה עוד טרם קיום יחסי מין (ת/9, ש' 561, ש' 1281), כפי שאף העיד הנאשם (פרו' מיום 29.3.2016, עמ' 131). ואם כך כיצד הגיעו כתמי הדם על תחתוניה של המנוחה שנמצאו זרוקים מתחת למיטה (דו"ח המומחה צ'רנוברודה, ת/53ב, בעמ' 4, סעיף 5.ה.2).

מכנסי המנוחה הדיפו ריח של שתן

157. מכנסייה של המנוחה נמצאו בפח האשפה במטבח כשהם מדיפים ריח של שתן, זאת בניגוד לנאמר בסיכומי ההגנה, כי הם נמצאו מקופלים ומסודרים על הספה בחדר המגורים בדירת הנאשם כפי שהוצגו בת/44. בעניין זה צוין בסיכומי ההגנה כי: "אין צורך להכביר במילים בדבר חשיבותו של ממצא זה (מציאת המכנסיים כשהן מקופלות על הספה - י.ר.ל). כל הדיוט אשר אינו מנוסה בחקר של זירת אירוע מבין כי לו באמת נאנסה המנוחה, הותקפה וקיימה יחסי מין בניגוד לרצונה היה מצופה כי בגדיה יוסרו ממנה בכוח וימצאו פזורים ברחבי הדירה" (סעיף 52 לסיכומי ההגנה).

158. אלא מאי, בפועל בגדיה אכן נמצאו פזורים ברחבי הדירה. כך חולצתה של המנוחה, נחתכה בברוטליות

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

לכל אורכה, ופרטי ביגוד וחפצים שונים ששייכים למנוחה אכן נמצאו מפורזים ברחבי הדירה, וגם מכנסייה לא היו מקופלים על הספה כשהגיעו השוטרים למקום, אלא נמצאו זרוקים בפח האשפה.

ובמה דברים אמורים - בדו"ח המעבדה הניידת מן הזירה צוין בפירוט, כי בפח האשפה נמצאו מכנסי גיינס בגוון כחול מהם נודף ריח שתן ומצורפת אף תמונה של המכנסיים דחוקים בתוך הפח (ת/53ב, עמ' 5 סעיף 3ז). מכאן לא יכול להיות חולק, כי המכנסיים היו בפח האשפה ולא מקופלים על הספה, כפי שנמצאו לאחר כשבועיים בביקור של השוטר בזירה, זאת לאחר שהוצאו מן הפח. יתרה מכך, כאשר מעיינים בתמונות שצולמו מיד עם הגעת השוטרים לדירה רואים את אותה הספה, כאשר על הספה אין דבר ואין כל מכנסי גיינס. משמע מכנסי הגיינס שנמצאו על אותה ספה מקופלים כשבועיים לאחר מכן על ידי השוטר אזולאי (המתועד בדו"ח שלו מיום 15.12.14 – ת/44), לא היו שם כלל במקור, אלא הם היו בתוך הפח כפי שתועד בדוח מומחה מן הזירה, וככל הנראה הושמו שם על ידי מי מהשוטרים שהיו בזירה, לאחר שהוצאו מן הפח כמו יתר הדברים שהיו בפח האשפה.

159. נוכח האמור, בפועל בגדי המנוחה אכן נמצאו מפורזים וזרוקים בכל רחבי הדירה. על כן אין אפילו בדל בגד שנמצא בדירה באופן שיכול ללמד או אף לרמוז על הסכמה של המנוחה לקיום יחסי המין בשלב כלשהו. נהפוך הוא.

160. יתרה מכך, מכנסי המנוחה אשר נמצאו מדיפים ריח שתן בפח האשפה, אף הם מקשים על קבלת טענת ההגנה, כי המכנסיים הוסרו מרצון ללא כל מאבק.

משקפי המנוחה

161. פריט נוסף של המנוחה אשר נמצא זרוק בדירת הנאשם הינם משקפי הראיה שלה. הנאשם אינו מצליח להסביר מדוע משקפי הראיה של המנוחה נמצאו מתחת לשולחן בסלון (ת/53ב, תמונה 118) (ת/9, עמ' 32), ומדוע המשקפיים היו שם אם קיימו יחסי מין בהסכמה בחדר השינה. מציאת המשקפיים מתחת לשולחן מלמדת אף היא על מאבק אשר החל עוד בסלון.

הטלפון הנייד של המנוחה

162. ממצא נוסף המעיד על המאבק שהתרחש בדירה קשור לטלפון הנייד של המנוחה. המכשיר עצמו נמצא בתיק של המנוחה, כאשר הנאשם בעצמו אומר, כי הוא ניסה להעלים את הטלפון הנייד של המנוחה (ת/8א, עמ' 24). אלא שמכסה הטלפון הנייד נמצא זרוק על רצפת חדר השינה (ת/53א, תמונה מס' 94), דבר שעשוי גם הוא להעיד על מאבק שניהלה המנוחה בנאשם, במהלכו חפציה הושלכו לכל עבר.

163. ונדגיש, ייתכן ומבט על כל אחת מן הראיות בפני עצמה לא היה לו משקל משמעותי, אך צירוף כל הממצאים האמורים יחד מהווה עדות אילמת המורכבת מחפצי המנוחה, המספרת את סיפור המאבק שהתרחש בדירה.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

המיטה בחדר השינה

164. ניסיון כושל נוסף של הנאשם להסביר את הממצאים בזירה ובהם כמויות דם רבות שהיו על המיטה בכלל ועל ציפית הכרית באופן שחלחל והותיר כתם דם גדול אף על הכרית עצמה, כאשר המדובר בכתמי דם רבים - על הציפית, הכרית ומצע המיטה, המעידים אף הם על המאבק האמור (ראה תמונות 54 - 56 ו 84 85 בת/53/ב).

165. אף לממצאים אלו הנאשם אינו מספק כל הסבר מדוע על המיטה בחדר השינה לא היו פרוסים מצעים ומדוע הוריד אותם - כך גם את הציפית המוכתמת בדם שנמצאה בתוך שקית ניילון למרגלות הכיור בסמוך למסור.

166. הנאשם ניסה לתלות את הדם הרב שנמצא במיטה באותו חתך שהיה למנוחה ביד (ת/9, ש' 1156-1160). אלא שאין באותו חתך בכדי להסביר את הכמויות הרבות של הדם על המיטה, בייחוד לנוכח העובדה שמדובר בחתך ישן. הנאשם אף "מעמיס" על אותו חתך מלפני מספר ימים, את הדם שנמצא על מכנסי הגיינס שלו שהוכתמו בדם, אותם החליף במכנסי טרנינג בטרם יצא מהבית.

בחינת גרסת הנאשם אל מול הממצאים הרפואיים בזירה ומן הנתחה

167. לאחר שבחנתי את ממצאי הנתחה כמתואר בחוות הדעת של ד"ר קריספין אל מול חוות דעתו של פרופ' היס; ואת הממצאים מהזירה אל מול גרסת הנאשם - מצאתי כי הממצאים והמסקנות העולים מהם, סותרים את גרסתו של הנאשם. אפרט.

טענת הנאשם כי לא נהג באלימות כלפי המנוחה בעודה בחיים וכי רק ניסה לעורר אותה מעלפונה, לכל היותר באמצעות סטירות ובוקסים

168. טענה זו של הנאשם אינה יכולה לעמוד זאת לנוכח פציעות והחבלות, עליהן אף המומחים אינם חלוקים כי אירעו קודם מותה של המנוחה: פצעי דקירה ב4 ו-44 לגביהם ישנה הסכמה שנגרמו בחייה; הסכמת המומחים כי על גפיה העליונות של המנוחה פצעים היכולים להתיישב עם סימני מאבק; וכן חסר בקרקפת אשר בו נמצאה תגובה דלקתית שלגביה ציין פרופ' היס כי מכך למדים, כי הוא נגרם טרם מותה של המנוחה. וזאת, אף מבלי להתייחס לגורמים למותה של המנוחה - התשניק, פצע 44 ופצע 4 אשר קבענו, כי נגרמו טרם מותה ומעידים על אלימות של הנאשם כלפיה.

טענת הנאשם כי החתכים על גופת המנוחה הם כתוצאה מניסיון לבתר את הגופה לאחר מותה

169. קו ההגנה שבו בחר הנאשם ביחס לפציעות המנוחה היה, כי מדובר בפציעות אשר אירעו לאחר מותה של המנוחה. מתוך כך ניסתה ההגנה להציג תזה בעדותו של מומחה ההגנה ואף בעדות הנאשם, שלפיה כל הפציעות נגרמו על ידי המסור אשר נרכש לאחר מותה של המנוחה; תוך כדי ניסיון "להכניס" גם את הפציעות שנגרמו מהסכין, ככאלו שנעשו לאחר המוות לצורך ביתור הגופה. אלא מאי, עוד בגרסת

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

הנאשם בזירה הוא עצמו קושר בין גרימת מותה של המנוחה לאותן דקירות סכין – אלא שאז הוא טוען כי אותם "בדואים" הם שדקרו את המנוחה והביאו למותה. על כן אותו ניסיון מאוחר לקשור את הסכין לפגיעה בגופת המנוחה לאחר המוות בלבד, אין לקבלו.

יתרה מכך, הנאשם למעשה קושר את עצמו לסכין גם בגרסתו המאוחרת, אלא ששם הוא מנסה "להעביר" את הסכין לשלב של ביתור הגופה, השלב בו הוא מודה ברכישת המסור במטרה לבתר את הגופה. אלא מאי - בעדותו בפנינו, הנאשם כלל לא העיד על כך שניסה לבתר את הגופה באמצעות סכין, ואף לאחר שסנגורו ניסה "לרענן" את זכרוננו, כי חתך את הגופה באמצעות סכין לאחר שהשתמש במסור אמר הנאשם כי הוא אינו זוכר (פרו' מיום 29.3.2016, עמ' 121). ויודגש, המדובר באירועי בוקר יום המעצר, במצב בו כבר אין כל טענה, כי הנאשם היה שיכור ולכן הוא אמור לזכור אם ניסה לבתר את גופת המנוחה גם בסכין.

170. למעלה מכך: הנאשם לא אומר באופן חד משמעי בשום שלב שהוא ניסה לבתר את גופתה של המנוחה באזור הצוואר באמצעות מסור. מכאן שגרסת ההגנה כי הפצע הגדול - פצע 4א בצווארה של המנוחה, נגרם מכך שהנאשם ניסה לחתוך את צווארה של המנוחה במסור, כחלק מהניסיון לבתר את הגופה - אין לו בסיס בגרסת הנאשם. יתרה מכך, הנאשם בעדותו מציין בבירור וחוזר על כך מספר פעמים, כי לא הצליח לנסר את הגופה, דבר שעומד בניגוד לדברי פרופ' היס, ובניגוד למראה פצע 4א אשר הינו פצע גדול המתחיל מהעורף ומשסף כמעט חצי מצווארה של המנוחה. דברי הנאשם כי לא היה מסוגל לבתר את הגופה, אף הם עומדים בניגוד לניסיון לשייך את פצע 4א לאותו מסור.

אם כן, כיצד מסבירה ההגנה את הממצאים בזירה אל מול גרסת הנאשם?

171. נוכח הסתירות בין גרסת הנאשם לממצאים בזירה העלה ב"כ הנאשם בסיכומים תרחיש "משופר" אפשרי לנסיבות מותה של המנוחה לפיו: **"בקיום יחסי המין בהסכמה בין המנוחה לנאשם התעלפה המנוחה, שהתה במצב של חוסר הכרה ממנו ייתכן והתעוררה במהלך הזמן שחלף מאז ההתעלפות ועד למותה (וכך ניתן להסביר את הפצעים על זרועותיה שמתיישבים עם פצעי הגנה) כאשר בזמן זה הוכתה והותקפה כשסיבת המוות לא יכולה להיקבע בוודאות, תוך שאין לשלול סיבוך ממחלת הסוכרת ולאחר מותה נגרם פצע 4א במשור" (סעיף 150 לסיכומי ההגנה); וראו גם הפסקה האחרונה בסיכומי ההגנה שם נוסח האמור באופן מעט שונה כאשר צוין, כי יכול והמנוחה אבדה את הכרתה בשל מחלת הסוכרת ולאחר מכן השתכר ובטווח עד למחרת הנאשם התעורר **"ואז התחולל עימות בינו לבין המתלוננת (צריך להיות המנוחה - י.ר.ל) עימות שמהלכו לא גרם למותה"**.**

172. אלא מאי, תרחיש עובדתי זה – הכאת המנוחה ותקיפתה תוך עימות עמה - אין לו כל זכר בגרסת הנאשם, ואף המומחה מטעם ההגנה לא התייחס לתרחיש האמור. ברי כי לא ניתן להעלות בסיכומים תרחיש עובדתי אשר לא בוסס כלל בגרסת הנאשם עצמו, קל וחומר כשמדובר בעובדות הנוגעות לליבת המחלוקת, והכל בניסיון ליישב את הקשיים העולים מן הראיות בדבר פציעת המנוחה בעודה בחיים.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

מעבר לכך המדובר בטענות עובדתיות אשר אף עומדות בסתירה לגרסת הנאשם שלפיה לא פצע כלל את המנוחה, לא תקף אותה, ולא היה לו כל עימות עמה.

173. אין זאת אלא, שכאשר נהיר אף להגנה שעל גופת המנוחה ישנם סימנים רבים המעידים על אלימות קשה כלפיה, נעשה ניסיון לשלב בגרסת הנאשם כי היא "הוכתה והותקפה" או כי התחולל עימות אלים ביניהם, כדי לתת כביכול הסבר לאותם ממצאים - ניסיון אשר אין לקבלו, מכל שתואר לעיל. בייחוד כאשר הוא סותר את גרסת הנאשם כי לא נאבק כלל במנוחה.

174. אם כן כפי שהוסבר, מצאתי לקבוע כי מותה של המנוחה נגרם מתשניק וכן מפצע דקירה 4א בצד הימני של צווארה ופצע דקירה נוסף בצוואר- פצע 4ג. לא יכול להיות חולק, כי רק אדם אחד יכול היה לגרום לפציעות שתוארו לעיל - הנאשם והוא בלבד, שהרי הוא האדם היחיד שבא עמה במגע בדירה באותן שעות.

לא ניתן לעשות את שמבקשת ההגנה - להתעלם מסימני האלימות הקשים על גופת המנוחה, מאותם פצעים עליהם אין מחלוקת שנגרמו בעודה בחייה ומסימני המאבק הרבים, ולקבוע כי ייתכן ומותה נגרם ממחלת סוכרת דווקא, למרות שזו הייתה מאוזנת ומטופלת היטב.

175. נוכח כל האמור, גרסת הנאשם עומדת בסתירה ברורה מול הממצאים מהזירה וחוות הדעת מנתיחת הגופה, ואף מטעם זה יש לדחותה.

הטענה בדבר תחולת הגנת השכרות

176. בד בבד לטענותיו שלא הוא שגרם למותה של המנוחה טען הנאשם, כי: **"בעת הרלוונטית למותה של המנוחה חסה תחת שכרות וכי מכיוון שמיוחסת לו עבירת רצח הדורשת כוונה מיוחדת.. וכזו לא יכולה להתקיים במצב של שכרות"**. על כן לטענת הנאשם, דינו להיות מזוכה מעבירת רצח בכוונה תחילה (סעיף 182 לסיכומי הנאשם).

הרקע הנורמטיבי

177. סעיף 34 לחוק העונשין העוסק בכל הסייגים לאחריות פלילית, קובע כי חזקה על מעשה שנעשה בתנאים שאין בהם סייג לאחריות פלילית. מידת ההוכחה הנדרשת לגבי סייג השכרות, הינה זו החלה ביחס לכלל הסייגים לאחריות הפלילית, באופן שהסייג יחול מקום בו נותר ספק סביר בדבר קיומו של אותו סייג לאחריות הפלילית, ואותו ספק סביר לא הוסר.

סייג השכרות מוסדר בסעיף 34ט(א) לחוק העונשין הקובע כהאי לישנא:

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שעשה במצב של שכרות שנגרמה שלא בהתנהגותו הנשלטת או שלא מדעתו".

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

178. על פי גרסת הנאשם עצמו וראיות נוספות שהובאו, אין חולק, כי הנאשם נכנס למצבו מרצונו והוא שגרם לו, זאת ככל שהנאשם אכן היה במצב שכרות כפי שהוא טוען, עניין בו אדון בהמשך. שהרי הנאשם זנח את גרסתו הראשונית בה טען שאחרים שהגיעו לדירה הכו אותו והכריחו אותו לשתות. על כן הגנת השכרות הקבועה בסעיף 34(א) לחוק העונשין לא חלה, שכן המחוקק ראה לנכון להטיל אחריות פלילית למעשים אותם ביצע אדם אף בהיותו במצב של שכרות, בשל העובדה שהוא הכניס את עצמו למצב זה מרצונו.

179. עם זאת, המחוקק ראה לנכון לסייג את האמור ולא להחיל את האחריות הפלילית במצב של שכרות, על עבירות תוצאה או עבירות בהן נדרש יסוד נפשי של כוונה, כפי שקובע סעיף 34(ב) לחוק העונשין:

"עשה אדם מעשה במצב של שכרות והוא גרם למצב זה בהתנהגותו הנשלטת ומדעת, רואים אותו כמי שעשה את המעשה במחשבה פלילית, אם העבירה היא של התנהגות, או באדישות אם העבירה מותנית גם בתוצאה"

180. הוראת סעיף 34(ב) לחוק העונשין נותנת הגנה חלקית למי שמבצע במצב של שכרות עבירה הדורשת כוונה. הרציונל העומד בבסיס הוראה זו הינו, כי יהא זה מרחיק לכת לומר שהכוונה התגבשה אצל פלוני במצב של שכרות. בעקבות האמור נפסק, כי מי שהרג אדם, ועמד בנטל להוכיח שהיה במצב של שכרות, לא ניתן יהיה להרשיעו בעבירת הרצח, הדורשת יסוד נפשי של כוונה וחפץ בתוצאה, אלא בעבירת הריגה.

181. את הרציונל העומד בבסיס מתן הגנה חלקית למי שמבצע עבירת תוצאה הגדיר כב' השופט עמית בע"פ 7164/10 **אברהם ג'אן נ' מ"י** [פורסם בנבו] (1.12.2011) (להלן: **"עניין ג'אן"**):

"כאשר בעבירת תוצאה עסקינן, המחוקק בא ואומר "עד כאן" ומגביל את החזקה המשפטית החלוטה לרף עליון של מחשבה פלילית מסוג אדישות, כיסוד הנפשי המכסימלי שניתן לייחסו לעושה בשלב בו בחר להיכנס מרצון למצב של שכרות. לכן, בעבירה המותנית בתוצאה, אין לייחס למי שפעל במצב של שכרות מחשבה פלילית מסוג כוונה (בכפוף לחריג האמור בסעיף 34(ג))" (החריג הדן במצב שבו אדם הכניס את עצמו למצב השכרות כדי לעבור את העבירה-י.ר.ל).

182. הנטל העובדתי והראייתי המוטל על המבקש להוכיח טענת שכרות הינו גבוה ביותר. האמור נעוץ אף בכך שהמדובר במי שהכניס את עצמו ביודעין למצב של שכרות (להבדיל למשל ממי שמבקש לחסות תחת הגנת "אי שפיות").

כפי שנאמר בעניין הנ"ל: **"אכן המחוקק תחס את האחריות ולא החיל אותה גם על יסוד של כוונה, אלא הותיר אותה ברמת האדישות. ואולם, כדרך שכתב חברי, תחימה זו איננה מזמינה את החוטא לצאת נשכר. על כן יש לבדוק בדוק היטב, וכך יעשה כל בית משפט... את התקיימות התנאים**

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

שבסעיף 34ט(ב), קרי, קיום מצב של השפעה משכרת שגרם לשיכור (או למסומם) להיות "חסר יכולת של ממש, בשעת המעשה, להבין את אשר עשה או את הפסול שבמעשהו, או להימנע מעשיית המעשה", ובלשון העם שיכור כלוט." (ראה דברי כב' השופט רובינשטיין בפסקה א לפסק דינו).

183. על בית המשפט אפוא לבחון בדקדקנות ובאופן שלבי את האמור לעיל:

ראשית - האם מבחינה עובדתית ועל פי הראיות שהובאו, הטוען לתחולת הסייג היה שיכור או תחת השפעת אלכוהול, ואם כן באיזו דרגה. וכאמור, נקודת המוצא הינה, כי אין די בכך שהנאשם מצוי תחת השפעת אלכוהול, כדי שיחסה תחת הגנת השכרות.

שנית - האם היה ביכולתו לגבש כוונה לביצוע העבירה שבה הואשם, אם לאו. משמע, האם הנאשם עקב השפעת האלכוהול היה חסר יכולת של ממש בשעת המעשה - להבין את אשר עשה; להבין את הפסול שבמעשהו; להימנע מעשיית המעשה.

שלישית - האם קיים קשר סיבתי בין שכרותו לבין אי יכולתו לגבש את הכוונה הנדרשת.

כדי לגבש את מסקנתו על בית המשפט לבחון בין היתר:

- את העדויות של מי שראו את הנאשם בסמוך למעשה, ככל שאלו נוגעות לסימנים המעידים על שכרות, או ראיות אחרות הנוגעות לכמויות האלכוהול שהנאשם שתה.
- ראיות בדבר מצב שכרותו של הנאשם - אלו יתבססו בין היתר על פי בדיקת רמת אלכוהול בדמו אם ישנה כזו, ואם זו איננה מהי הסיבה להעדרה, וכן עדויות מומחים אם יש ביחס להשפעת האלכוהול על הנאשם, השפעה אשר משתנה בהתאם למאפייניו האישיים של הנאשם;
- התנהגות הנאשם ופעולות שעשה עובר למעשה, במהלך ביצוע המעשה ולאחריו, מהן ניתן ללמוד על מצבו ההכרתי והתודעתי, ככל שאלו מתייחסות למודעותו לתוצאת מעשיו, או חפץ בתוצאה, ויש בהן כדי לסייע בתשובה לשאלה אם היה שיכור במובן החוק אם לאו.
- הקשר בין מעשה העבירה לתוצאותיו ועד כמה מסתברת התוצאה מן המעשים ועד כמה כרוכה התוצאה במעשים עצמם, שכן יש באלו כדי ללמד אף על הבנת הנאשם את מעשיו.
- עד כמה זוכר הנאשם פרטים המתייחסים לעבירה עצמה, או פרטים הנוגעים לכל שארע אחריה (ראה בע"פ 5266/05 זלנצקי נ' מ"י [פורסם בנבו], עמ' 33 (מיום 22.2.07)).

מן הכלל אל הפרט

בחינת הראיות בדבר מצב שכרותו של הנאשם

184. ממכלול הראיות עולה, כי הנאשם אכן שתה אלכוהול החל מיום שישי - 28.11.14 בשעות הערב המאוחרות ועד ליום 1.12.14, בו פגש באקראי בצהריי היום את המנוחה. כך, שהשאלה העומדת נוגעת

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 15-01-21904 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

לרמת השכרות בה הנאשם היה נתון כפי שעולה ממכלול הראיות.

185. **ב"כ הנאשם בסיכומיו סוקר את קורות הנאשם החל מיום שישי ה-28.11.14** מתוך ניסיון לשכנע את בית המשפט, כי מיום שישי בערב פתח הנאשם במסע של שתייה חריפה וזאת עד שפגש את המנוחה ביום שני ה-1.12.14 - מסע ששיאו על פי הנתען היה ביום המפגש עם המנוחה (כאשר בבוקר יום המחרת בא כוחו כבר לא טען למצב של שכרות).

נבחן את הלכותיו של הנאשם בפרוט ביום המקרה – 1.12.14 ובימים שקדמו לו.

186. **ביום שישי ה-28.1.14** הנאשם הלך עם חברו מההוסטל – איגור - לקניות לשבת, לאחריו חזר הביתה. על פי עדות איגור הכל היה שקט ורגוע והדירה הייתה מסודרת ונקייה. הנאשם בישל ארוחת ערב ואירח את בן דודו.

בהתאם לעדות משה טלה, שכנו של הנאשם, הם היו בביתו של הנאשם ובהמשך בבית בן דודו - יוני ילמה. העד ציין כי הם אכלו, שתו וכי לא היה שום דבר מיוחד. לגבי ההתנהגות של הנאשם העיד כי: **"לא היה כלום, הכל היה רגיל"** (פרו' מיום 21.12.2015, עמ' 63, ש' 31); וכך גם עולה מעדות נוספת של אביחי בלאו, אשר העיד כי כאשר לקח את הנאשם ואת יוני לדירה שלהם, הם היו בראש טוב, **"רגיל, צחוקים"** (פרו' מיום 24.12.2015, עמ' 71, ש' 8); כאשר אף העד שלומי טספאי מספר, כי כולם התנהגו רגיל, הייתה אווירה נחמדה, שום דבר מיוחד (שם, עמ' 73).

גם לאחר מכן כשיצאו למועדון "הפורום" לא תוארה כל התנהגות חריגה מצד הנאשם. העד יוני ילמה תיאר שיחה שהייתה לו עם הנאשם בשבת בצהריים, וציין כי הנאשם לא אמר לו שהיה מסטול ב"פורום", אלא רק כי היה בראש טוב. העד הדגיש, כי בבית לפני היציאה למועדון הפורום, הנאשם שתה רק בירה ואמר לו שאינו שותה אלכוהול, וכי רק בפורום ראה אותו שותה כוס או כוס וחצי וודקה (פרו' מיום 24.12.2015, עמ' 73). מכל אלו עולה כי התיאורים בסיכומים בעניין זה של כמויות השתייה ששתה הנאשם עוד ביום שישי, מועצמים ואינם נתמכים בעדויות הקיימות.

187. למחרת, בשבת בבוקר ה-29.11.14 הנאשם תפקד, ירד עם הכלבה לטייל וכיו"ב. העד בלאו סיפר, כי פגש את הנאשם במוצ"ש מתחת לביתם לשם הנאשם ירד עם חבר שלו - בחור רוסי, וכי הם ביקשו טרמפ והוא לקח את החבר.

בן הדוד שלומי טספאי אשר ישן בליל שבת בדירת הנאשם, סיפר כי כשקם לקראת הצהריים פגש בנאשם. בהמשך עשו סיבוב ברכבו מחוץ לעיר, בחזרה קנו שתייה וראו משחק ואז נסע הביתה בשמונה וחצי בערב (פרו' מיום 24.12.2015, עמ' 73); גם העד ולדיסלב שולמן חברו מההוסטל שבא לבקר במוצאי שבת, מתאר את הדברים באופן דומה ומציין כי שתו קצת, ולא מעבר לכך (פרו' מיום 1.12.2015, עמ' 40).

משה טלה השכן מספר בעדותו, כי הוא פגש שוב בנאשם בצהריים. הוא אכן מציין כי הם ישבו ושתו,

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

אך מדגיש כי ההתנהגות של הנאשם הייתה רגילה - הכל היה בסדר (פרו' מיום 21.12.15, עמ' 64, ש' 11). מאוחר יותר בלילה הם הסיעו חבר של הנאשם – אותו שולמן שהוזכר לעיל - לביתו, ישבו בפארק עם הכלב, שתו וודקה. גם שם הנאשם התנהג כרגיל.

אף הנאשם עצמו מספר, כי הכין ארוחת ערב, וכדבריו "עשיתי לאכול פול דווקא היה בסדר גמור ישבנו שתינו אני זוכר בירות וודקה" (ת/9, בשורה 338).

מעדות מעסיקו של הנאשם עולה, כי הנאשם התקשר אליו במוצאי שבת ומסר לו שלא יגיע למחרת לעבודה. מכאן שהנאשם היה מודע למעשיו והשלכותיהם, עד כדי כך שטרח להודיע למעסיק שלו שלא יגיע לעבודה באמתלות שונות.

188. יום ראשון ה-30.11.14, בהתאם לעדות החבר איגור, הוא התקשר ביום ראשון לנאשם, לאחר שזה לא הגיע לקבוצה שהיה נוהג להשתתף בה במוצאי שבת, הנאשם לא ענה לו ולא בא לעבודה. בהמשך לאחר שהתקשר שוב לנאשם, הנאשם ענה לו פעם אחת ואמר שמחר יבוא לעבודה. אותו חבר ציין כי בשיחות טלפון עם הנאשם ביום ראשון ואולי גם ביום שני, הנאשם נשמע כאילו עושה טובה שעונה, ואמר לו לא לדאוג וכי הכל בסדר, ולא הרחיב מעבר לכך (ת/22, ש' 122).

העד שולמן חברו של הנאשם מההוסטל, התקשר והגיע לדירת הנאשם אף ביום ראשון בערב לאחר שזה לא הגיע למפגש בהוסטל. בדירת הנאשם שתו קצת כאשר עוד קודם לכן היו בדירת השכן ושם שתו גם. כאשר נשאל על ידי הסנגור אם נכון שאמר שהנאשם היה שתוי הוא שולל זאת ואף אומר לב"כ הנאשם כי הוא "מוציא לו מילים מהפה". כל שהוא מוכן לאשר היה כי "שתינו אלכוהול" (פרו' מיום 1.12.2014, עמ' 45, ש' 20).

189. מן האמור עולה, כי החל מיום שישי בערב ועד יום המקרה - יום שני בשבוע שלאחריו, הנאשם אכן שתה אלכוהול, יחד עם חברים ולא הלך לעבודה ביום ראשון וביום שני. עם זאת הנאשם תפקד, ערך קניות, בישל, שוחח עם המעביד ואחרים. איש ממכריו לא תיאר אותו כשיכור כלוט, או קרוב לכך.

190. יום המקרה – יום שני ה-1.12.14 - על פי עדות הנאשם עצמו כל שהוא שתה באותו יום, עובר למפגש עם המנוחה שלאחריו היא מצאה את מותה בדירתו, היה בקבוק בירה או שניים.

כך עולה אף מן הראיות כאשר סביב השעה 9:20 הנאשם נראה במצלמת החנות "ים טעמים" מסתובב עם כלבתו ולאחר מכן בשעה 10:16 נראה במצלמות מיני מרקט "מיני עזרן שירן" שם קנה בקבוק בירה והחזיקו בתוך שקית. הנאשם נראה בצילום משלם ולוקח את החפצים ואין שום דבר חריג בהתנהגותו אשר יכול לרמז על בלבול כלשהו. לאחר מכן בשעה 10:30 הוא מצולם שוב כשהוא אוחז בכלבה, הכלבה קשורה ברצועה ואין שום דבר חריג באופן בו הוא מתנהג, מתהלך או מתנהל.

191. בנוסף, על פי פלט השיחות של הנאשם, באותו יום הוא שוחח פעמיים עם אביו (בשעה 14:02 וגם בשעה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

20:14 באותו יום). זאת אף בשעות שאחרי המפגש עם המנוחה, שארע אף לדבריו בשעות הצהריים המוקדמות (בסביבות השעה 11:44 - שהרי איסק פינגר התקשר אל המנוחה כבר בשעה 11:44 הגיע לדירתה לאחר שתיאמה עימו והיא לא הייתה).

האב נשאל ביחס לשיחות אלו עוד ביום המעצר 2.12.14 (ראה אמרתו במשטרה שהוגשה בהסכמה - ת/57א). שם האב נשאל מפורשות מתי דיבר עם הנאשם לאחרונה והוא מציין שהדבר היה **אתמול** בערב בסביבות השעה 19:00 דהיינו ביום המקרה. האב מספר כי הנאשם ענה לו, לאחר כמה פעמים שניסה להשיגו ללא הועיל, ואמר לו כי נרדם וישן אחרי העבודה, וזאת כדי להסביר מדוע לא ענה קודם לכן, וציין בפניו שהוא בבית. נדגיש, כי האב לא תיאר כל דבר חריג באותה שיחה. תימוכין לדברי האב מצוי בפלט השיחות של הנאשם בו ישנה שיחה בת 1.62 דקות באותו יום (ת/51).

האב ציין בבירור בחקירתו במשטרה מיד עם מעצרו של הנאשם שאז אין חולק כי זכר את הדברים היטב, כי דיבר עם הנאשם אתמול (היינו 1.12.14). על כן אין לייחס כל משקל לדברי האב בבית המשפט כי אינו זוכר את השיחות או את מועדן, ואין לקבל את טענת ההגנה בסיכומים, כי יכול והשיחה הייתה למחרת היום בו אף לשיטת ההגנה הנאשם כבר לא טוען לשכרות, ומכאן הניסיון למקם את השיחה ביום המחרת.

192. סופו של דבר שאנו למדים, כי ביום בו הנאשם אמור להיות ב"בלק אאוט" מוחלט, במצב של אובדן זיכרון ושכרות ברמה הגבוהה ביותר על פי הנטען, הוא משוחח בשעות הערב עם אביו, יודע להסביר לו מה קורה עימו, מדוע לא ענה קודם לכן לטלפון ואף מציין כי הוא נמצא בביתו. כל אלו מעידים כי הנאשם לא היה במצב של שכרות כפי שמנסה הוא לטעון היום.

193. ביום המעצר - יום שלישי ה-2.12.14 - בסביבות השעה 9:00 הנאשם נוסע לחנות "אייס קנה ובנה", כדי לקנות מסור במטרה לבתר את גופת המנוחה.

בשעה 10:06 הנאשם מתקשר לדרור זבולון מנהל ההוסטל, לאחר שמאור סלומון אשר טיפל בנאשם בכלא במסגרת הגמילה מאלכוהול, יצר קשר עם הנאשם לבקשתו של דרור, ואמר לו שעליו להתקשר אל דרור מנהל ההוסטל. על פי עדות מנהל ההוסטל, הנאשם באותה שיחה אמר לו שהוא באשקלון עם בחורה שהוא הכיר, וקבע עמו שיגיע להוסטל בשעה 17:00. הוא ציין כי הנאשם נשמע מעט נבוך וקצת מהוסס.

לאחר כמה שעות הנאשם התקשר לאחיותיו וביקש שיבואו לעזור לו להעלים את הגופה. אחיותיו של הנאשם מתארות, כי מהאופן בו דיבר הן הבינו שהוא שתה או משהו דומה. עם זאת אף אחת מהן לא תיארה משהו חריג באופן בו דיבר או תיקשר.

יתרה מכך, כאשר אחיותיו מגיעות לזירה, הנאשם יודע לספר להן את אותו סיפור שקרי על אחרים שהביאו את המנוחה לדירה, הכו, אנסו ורצחו אותה. מכאן שהנאשם מספיק צלול, בהיר ומחושב

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

בשביל לבדות גרסה בניסיון לנקות את עצמו מאשמה.

194. באשר למצבו של הנאשם בעת מעצרו, הרי השוטרים שעצרו את הנאשם לא ציינו דבר חריג למעט השוטר שוטה חטיבשוילי שציין כי נדף ממנו ריח של אלכוהול (ת/31).

הנאשם נחקר בסמוך לאחר מעצרו - כשלוש שעות בלבד אחרי מעצרו, חקירה מוקלטת ומצולמת אשר ממנה ניתן להתרשם באופן ברור ממצבו של הנאשם. מצפייה בדיסק המתעד את החקירה לא עולה שהנאשם שיכור או במצב של בלבול או בלק אאוט. נהפוך הוא. מהתיעוד המוקלט והמצולם של החקירה ביום 2.12.14 המתחילה סביב השעה 18:00 כשעתיים לאחר מעצרו לא ניכר כל מצב חריג בהתנהלותו והתנהגותו של הנאשם (ת/4, ת/4א). יתרה מכך, הנאשם מתייחס שם לעניין השתייה ואומר כי: **"אני יודע מי אני ואני יודע שעכשיו אני שתוי ואני יודע שיש לי ריח של שתייה, ואני יודע שאני מסטול"** לאחר שנשאל אם הוא שתוי כעת השיב הנאשם **"לא עכשיו, אני אומר בכלל"** (ת/4א, עמ' 16, ש' 32-38).

אכן ניכר כי הנאשם נראה לחוץ מאוד, נע מצד לצד בעצבנות, חושש לענות לשאלות, ומציין כי הוא רוצה לחשוב ולדבר שוב עם עורך דינו על הגרסה שלו, ורק אז ימסור אותה, אך התנהגות זו היא אך טבעית לאור העובדה שהוא עצור ומואשם ברצח. עם זאת כאמור **הנאשם לא נראה שיכור**. הוא מדבר בצורה ברורה וקוהרנטית אין כל עדות למצב של בלבול או אובדן זיכרון כאשר הנאשם עונה לתשובות באופן ברור וענייני.

הנאשם אף בונה גרסה שקרית ביחס לאותם אחרים שכביכול ביצעו את הרצח, אשר גם אותה הוא בונה לאט לאט, כשהוא חוזר ומציין כי הוא רוצה עוד לחשוב עליה - כדי להשאיר את כל האפשרויות פתוחות, התנהגות אשר מעידה על שיקול דעת ושאינה מתאימה למי שהינו שיכור.

195. מכל האמור לעיל עולה, כי התיאור אותו מציירת ההגנה בסיכומיה, בדבר מסע של מספר ימים של שתייה בלתי פוסקת עד כדי אובדן הכרה ואובדן זיכרון ששיאו בדיוק ביום המקרה, ובאופן יותר מדויק באותו מקטע זמן שבו המנוחה מצאה את מותה, אין לו על מה לסמוך. זאת מכמה טעמים:

ראשית - דווקא במועדים הרלוונטיים יותר, אלו הסמוכים ליום המקרה, אין כל עדות לשתייה מרובה של הנאשם. שכן ביום המקרה הנאשם, אף לשיטתו, שתה בקבוק בירה אחד (לעתים הוא אומר שאולי שניים) אותו קנה בחנות לפני שפגש במנוחה. מכאן שבשעות הבוקר, לאחר שחלפו שעות לא מעטות מהערב הקודם בו שתה אלכוהול בדירה עם השכן וחברו, הנאשם כבר "התנקה", מחלק מהאלכוהול ששתה בימים הקודמים.

שנית - העדים תארו, כי הנאשם לא התנהג באופן חריג, גם אם היה מעט עליז או "בראש טוב"; לא היה מדובר בשתייה עד אובדן חושים, ואין כל תיאור קרוב לכך.

שלישית - משיחות הטלפון שניהל הנאשם עולה, כי הוא היה מודע לכך שהוא נעדר מהעבודה, דאג

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

לעדכן את המעסיק שלו, דאג למסור לחברו שלא יגיע, ושוחח אף עם אביו. האמור מעיד על כך שהנאשם מודע לכל מה שקורה איתו וסביבו, ולא מצוי במצב של אובדן זיכרון וחוסר תפקוד מוחלט, כפי שניסה לצייר.

196. בפנינו אפוא נאשם, אשר על אף ששתה אלכוהול, עדיין תתפקד, תכנן את מהלכיו, דאג לעדכן את המעביד שלא יגיע לעבודה, דאג לרדת לטייל עם כלבתו, ואף נראה במצלמות האבטחה, כשעתיים לפני המפגש עם המנוחה והמועד האחרון בו נראתה בחיים, כשהוא הולך על רגליו באופן רגיל ויציב, ללא כל מאפיינים חריגים בהתנהגותו והתנהלותו.

197. ודוק, אין באמור כדי לומר שהנאשם במהלך הימים שקדמו ליום 1.12.14 לא שתה אלכוהול, שהרי אין חולק כי הנאשם שתה גם שתה אלכוהול בימים שקדמו למועד הרלוונטי. אך לא זו השאלה שעלינו לבחון. שכן אין די בכך שהנאשם, לאחר תקופה שלא שתה אלכוהול, בחר לחזור ולשתות אלכוהול, כדי שהוא יחסה תחנת הגנת השכרות.

בדיקת רמת האלכוהול בדמו של הנאשם

198. הראיות בדבר מצב שכרותו של הנאשם אמורות להתבסס בין היתר על בדיקת רמת האלכוהול בדמו אם ישנה כזו, ואם זו איננה מהי הסיבה להעדרה.

במקרה דנא, לא התבצעה בדיקה של רמת האלכוהול בדמו של הנאשם, מאחר והנאשם סירב להיבדק ביום מעצרו, למרות שרופאי המכון לרפואה משפטית ביקשו לבדוקו, הוא סירב לעשות כן. כך גם ביום 8.12.14 הוא סירב לבדיקה, כאשר הגיעו לבדוקו שוב. הנאשם נשאל על ידי החוקר במהלך חקירתו במשטרה ביום המעצר מדוע סירב להיבדק ולא נתן לעניין זה כל הסבר מניח את הדעת. על כן המסקנה הינה שעניין זה רובץ לפתחו ולא לפתחה של המשטרה, כפי הנטען בסיכומי הנאשם.

חוות דעת מומחה ההגנה בעניין השפעת האלכוהול על הנאשם

199. מטעם ההגנה הובאה חוות דעתו של ד"ר לבשטין (נ/9) ביחס להשפעת האלכוהול על הנאשם. עיקרה של חוות הדעת הינו בשני עניינים:

200. **בחלקה הראשון** של חוות הדעת מסביר ד"ר לבשטין באופן כללי בדבר תופעת השכחה או היעדר הזיכרון המוכרת לאחר שתייה מרובה של אלכוהול. זאת כדי לומר שחוסר יכולתו של הנאשם לשחזר באופן מלא את האירועים אינו מפתיע. מכאן יש לכאורה, כדי לתמוך בטענת הנאשם, אשר לא זוכר לשיטתו, את חלק הארי ממה שאירע מהרגע שהמנוחה הגיעה לדירתו ועד למציאת גופתה. לעניין זה ציין ד"ר לבשטין כי "חוסר יכולתו של הנאשם לשחזר באופן מלא וקוהרנטי את כל השתלשלות האירועים איננה מפתיעה. כאמור תופעת ALCOHOL BLAKOUT מוכרת ומתועדת היטב בספרות המקצועית ומגיעה לשכיחות של עד 40% בקרב אנשים עם אירוע של BINGE DRINKING כפי שקרה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 15-01-21904 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

במקרה של הנאשם. זאת ועוד, השתייה המרובה על פני פרקי זמן קצר הגורמת לעליה וירידה מהירים בריכוזי האלכוהול בדם כפי שאירע במקרה של הנאשם מהווה גורם סיכון מובהק לפיתוח תופעת ה-BLACKOUT כפי שככל הנראה אירע במקרה זה. כמתואר בחוות הדעת, תופעת ה-BLACKOUT יכולה להתבטא קלינית בצורה חלקיקית דהיינו זכרון לא רציף של השתלשלות האירועים. ביטוי קליני זה עולה בקנה אחד עם עדותו של הנאשם בה הוא זוכר את האירועים מיום 1.12.14, אך איננו מסוגל לשחזר את מכלול רצף האירועים כולם."

201. חלקה השני של חוות הדעת נוגע להשפעות רעילות של אלכוהול, אשר יש בהן, באופן תיאורטי כדי לשבש את תהליכי החשיבה לרבות רצייה חופשית ותכנון מושכל (חוות דעתו של ד"ר לבשטין בעמ' האחרון).

202. בחינת האמור מלמדת כי בשני העניינים ד"ר לבשטין בהגינתו מציין, כי בהתייחס לנאשם שבפנינו, המדובר בהשערות בלבד. זאת ראש וראשית בשל כך, שאיננו יודעים מה הייתה רמת האלכוהול בדמו של הנאשם, נוכח סירובו לבדיקה. על כן קובע ד"ר לבשטין כי: "בהעדר ניטור ריכוזי אלכוהול בנוזלי גופו או דיווח לגבי כמויות המשקאות האלכוהוליים שצרך הנאשם ביום האירוע, אין אפשרות להעריך אובייקטיבית את מידת השפעת האלכוהול על הנאשם עת הוא פגש את המנוחה ועלה איתה לדירתו" (שם, בעמ' האחרון לחוות הדעת).

203. מוסכם, כי אין בידינו מידע על כמויות משמעותיות של אלכוהול שהנאשם שתה ביום האירוע - היום הרלוונטי ביותר - 1.12.14 – אותו יום מר ונמהר בו מצאה המנוחה את מותה בדירתו של הנאשם, עד שלמחרת כבר היה מדובר מבחינתו בגופה שהוא חפץ להפטר ממנה, לבתרה ולהסתירה במקרה. ומכאן שאין כל אינדיקציה לשתייה מרובה של הנאשם ביום האירוע, למעט דברי הנאשם כי ירד לקיוסק, קנה בקבוק בירה ושתה אותו. ביחס לשני בקבוקי הוודקה שנמצאו בדירתו, הרי ביחס לאחד מהם יש עדויות כי הנאשם שתה מאותו בקבוק יחד עם חבריו בימים שקדמו. באשר לבקבוק הנוסף, הרי זה נקנה על ידו ביום המקרה בצהרי היום, כאשר על פי מכלול העדויות הדבר היה כבר לאחר שהמנוחה הייתה בדירתו כשהיא לא מגיבה ואינה בחיים.

204. יוצא אפוא כפי שציין מומחה ההגנה ד"ר לבשטין בהגינתו, כי בהעדר ניטור או מדידה של רמת האלכוהול בדמו של הנאשם, לא ניתן להעריך את מידת השפעת האלכוהול על מעשיו של הנאשם; וכאמור האשם בעניין זה רובץ לפתחו של הנאשם. כל היתר הוא בגדר הסבר כולל על ההשפעות המזיקות האפשריות של אלכוהול, והשערות בדבר השפעת האלכוהול על מעשיו והזיכרון של הנאשם, ולא מעבר לכך.

205. באשר להשפעת שתייה מרובה של אלכוהול על תהליך הרצייה והחשיבה, ד"ר לבשטין מציין, כי אפשרות זו קיימת באופן תיאורטי. אך אינו יכול לומר, כי כך היה בעניינו של הנאשם, וזאת למרות

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

שהונחו בפניו הראיות בדבר השתייה ששתה הנאשם עובר ליום המקרה. זאת אף בשל כך שכפי שציין ד"ר לבשטין, ההשפעה הינה אינדיבידואלית.

206. נוכח כל המקובץ, טענת הסנגור בסיכומיו, כי מסקנות מומחה ההגנה ד"ר לבשטין לא הופרכו, אין בה כדי לסייע לנאשם. שכן אין במסקנותיו של ד"ר לבשטין - מסקנות כלליות בעיקר הנוגעות להשפעת אלכוהול על התודעה - כדי לבסס את טענת השכרות בנוגע לנאשם שבפנינו. כל שאמר מומחה ההגנה ד"ר לבשטין היה, כי במצב של שתייה מרובה מאוד קיימת אפשרות לא מבוטלת, כי השפעת אלכוהול תשבש את החשיבה. בכך אין רבותא, שהרי גם החוק מכיר בכך שקיימת אפשרות שתחת השפעת אלכוהול תשובש החשיבה. אלא שבמקרה דנא, ד"ר לבשטין לא קבע כל ממצא ספציפי ביחס לנאשם; ובכך העיקר.

סיכום ומסקנות - האם עקב השפעת אלכוהול הנאשם היה חסר יכולת של ממש להבין את אשר עשה, את הפסול שבמעשהו, או להימנע מעשיית המעשה

207. התנהגות הנאשם במהלך ביצוע המעשה ולאחריו מעידה בבירור על כך שגם אם הנאשם שתה אלכוהול, אין מקום לקבוע כי היה במצב של שכרות - אלא רחוק מכך.

208. ראשית כפי שצוין, הנאשם עצמו לא סיפר על שתיה מרובה של אלכוהול ביום הקריטי - 1.12.14, למעט בקבוק הבירה שקנה בקיוסק. יתרה מכך, בחינת דיסק מצלמות האבטחה בחנות "מיני עזרא שירן" מלמד כי הנאשם נראה שקט, התנהגותו רגילה לגמרי, הוא עומד בצורה יציבה בחנות, מחזיק ברצועת הכלבה עמה הלך לטייל, זוכר לקחת עמו משקפי שמש ולא ניכרת כל בעיה בהתנהלותו.

209. מעבר לכך, סביב השעה 13:34 כאשר הנאשם נראה במצלמות האבטחה של הקיוסק כאשר הוא ירד לקנות לעצמו בקבוק וודקה ובהמשך שותה אותו - על פי דברי הנאשם בשעת הצהריים המנוחה כבר לא מגיבה, שהרי על פי גרסתו כבר במהלך קיום יחסי המין היא התעלפה. לכן הנאשם עצמו ממקם אותנו בזמן ומספר על כך שהמנוחה לא מגיבה וסביר להניח כי כבר אינה בחיים, זאת לדבריו, מיד לאחר קיום יחסי המין.

210. והנה, הנאשם עצמו מייחס את השתייה המרובה עד כדי מצב של שכרות, לאחר שראה שהמנוחה התעלפה ואז החל לשתות עוד ועוד; ואף מתאר את שיאו של מצב השכרות למחרת כאשר לדבריו, התעורר וראה את הכלבה אוכלת את פניה של המנוחה, כאשר ברור שבשלב זה המנוחה כבר מתה. כך הוא מספר כי "מאותו רגע שראיתי את המצב הזה (המצב בו הכלבה אוכלת למנוחה את פניה - י.ר.ל.) שתייתי ורק שתייתי. הלכתי לביג שם, קניתי את המסור. הלכתי לבית....שמה כבר הייתי מסטול" (ת/8 הנ"ל, ש' 17-18). נוכח האמור, הנאשם במהלך חקירותיו במשטרה לא טען כי בזמן הרלוונטי בו היה לו מגע מיני עם המנוחה שלאחריו היא כבר לא הגיבה הוא היה שיכור. מעבר לכך, הנאשם לא טוען למצב של שכרות עד כדי היותו מסטול, אלא כל שהוא אומר שהוא נרדם והתעורר למחרת.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

211. המסקנה מכל האמור הינה, כי לאחר שהנאשם גרם למותה, הוא נלחץ כמו שסיפר בעצמו, ירד לקנות בקבוק שתייה אותו הוא שתה לבדו. לכן מרבית השתייה ששתה הנאשם הייתה לאחר קטילת המנוחה ומכאן יש לדחות את טענתו כי היה שיכור באותה עת.

212. האמור מתחוויר אף מכך שבדיסק ממצלמת האבטחה בשעה 13:34 נראה הנאשם כשהוא לבוש במכנסיים אחרים ממכנסי הג'ינס אותם לבש בשעת הבוקר.

נמצאנו למדים שהנאשם היה מספיק בהיר בחשיבתו, כדי לכלכל את צעדיו, להבין כי אם יצא מביתו כשעל מכנסיו דם הדבר עלול למשוך תשומת לב, ועל כן טרח ואף החליף את מכנסיו אשר היו מוכתמות בדם (כפי שמציין הנאשם בעצמו בחקירתו השישית - ת/9א, עמ' 36). ודוק, הסברו להחלפת המכנסיים לאו הסבר הוא. שכן על פני הדברים המדובר במספר לא מועט של כתמים, בשני צידי מכנסי הג'ינס, אשר לא ניתן לסבור כי נגרמו משרידי דם מתחבושת של פצע באצבע של המנוחה אשר קרה כבר כמה ימים לפני כן. נמצאנו למדים כי הנאשם היה מספיק צלול ומחושב כדי להבין שאסור לו לעורר חשד, שכן אם יעשה כן יכול ותתגלה העובדה כי בדירתו נמצאת המנוחה כשהיא מתה. שאחרת מה כל כך הטריד את הנאשם עד כדי כך שטרח להחליף מכנסיים?

213. אין כל תימוכין לקונסטרוקציה המוצגת בסיכומי ההגנה באופן שדווקא ליבת האירוע ממקטע הזמן שבמהלכו מצאה המנוחה את מותה, ישנו מעין "חור שחור" – "בלק אאוט" והנאשם אינו יכול לומר דבר על מה שאירע. מדובר בניסיון מאולץ ומלאכותי, ליצור מעין מסך עשן וערפול על כל המועדים הרלוונטיים ביותר בתיק זה תחת מעטה השכרות.

אין לקבל את אותה הפרדה דיכוטומית כביכול ויש לראות את הדברים כמכלול. שכן מעשיו הכה לא נורמטיביים של הנאשם, כך שהוא נוסע באופן מתוכנן ובקור רוח לחנות אייס, שם הוא קונה מסור במטרה לבתר את הגופה, מעידים על קור רוח עד כדי כך שהוא אף עושה "כרטיס מועדון" בחנות באותו מועד. הנאשם פועל כאמור, כאשר ביתו נראה כמו זירת קרב, דירתו מלאה סימני דם ומאבק, זירה מדממת המעידה אף היא על שארע בה. יתרה מכך, העובדה כי הנאשם מתכנן להעלים את גופת המנוחה ולצורך כך עושה מספר לא מועט של פעולות המצריכות תכנון והערכות - כמו ריקון המקרר כדי להכניס את חלקי הגופה ורכישת המסור, אף היא מעידה על כך שהיה מודע היטב למעשיו והבין הבן היטב את הפסול שבהם.

214. הנאשם אף "בוחר" לטעון כי הוא אינו זוכר וכי המשיך להיות שיכור גם לאחר שהתעורר למחרת בבוקר, בעוד שבמענה לכתב האישום ואף בסיכומים, לא נטען כך. האמור מתחדד אף לאור עדות הנאשם עצמו. שכן מחד ב"כ הנאשם לא טען למצב של שכרות ביחס ליום המחרת. כך בסעיף 160(ה) לסיכומי ההגנה מצוין בפירוט, כי **"אין טענה של ההגנה שבשלב זה (בבוקר לאחר שהתעורר מעלפון/ שינה- י.ר.ל.) מצוי הנאשם במצב של שכרות"**. נראה כי הדבר הינו בשל הקושי לקבל את הטענה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

שבאותו בוקר היה הנאשם במצב של שכרות, מקום בו הוא עשה פעולות יזומות ומתוכננות כדי להפטר מן הגופה. ומאידך, הנאשם עצמו, בניגוד לאמור, מרחיב בעדותו בפנינו את אותו "בלק אאוט" אף לגבי שעות הבוקר "... כשקמתי ראיתי את איב הכלבה אוכלת לה את הפרצוף. אני יותר נלחצתי, לא ידעתי מה לעשות, המשכתי לשותות מהוודקה שהייתה לי שם. פה אני כבר לא יודע, נרדמתי, לא נרדמתי, הייתי לא בהכרה כזה" (פרו' מיום 29.3.16 עמ' 116 ש' 24-22). כל האמור מלמד על כך שהנאשם שולף את אותו קלף מנצח לדידו - שכרות ואובדן זיכרון - לגבי יום המחרת - בכל מקום בו הוא נתקל בקושי ליתן הסבר למעשיו, ואף במקום בו הדבר לא נטען כלל על ידי ההגנה. ניכר היה בעדותו של הנאשם אותו ניסיון ברור, מודע ומתוכנן, שכולו נועד לעטוף את פרק זמן הקריטי – במעטה של אפלה, מחיקת זיכרון ובלק אאוט, כדי להדוף כל שאלה, קושי או העדר הסבר, הנוגע לכל שקרה באותו זמן אצלו בדירה.

בחינת התפתחות גרסת הנאשם ומכלול הראיות מלמד, כי למעשה הנאשם בונה לעצמו, בדיעבד, טענת שכרות, אותה הוא בוחר להחיל, מטבע הדברים, בדיוק על פרק הזמן הקריטי מבחינתו.

215. זאת ועוד, טענת הנאשם לאובדן זיכרון ביחס לכל שארע בדירה מרגע מסוים, מבוססת על דבריו הוא בלבד, ואף זאת רק בעדות כבושה ובשלבים מאוחרים של החקירה. כאמור לא נתתי כל אמון בעדות הנאשם, מכל הטעמים שפורטו לעיל ובכלל זה לאור השקרים הברורים, והמובהקים של הנאשם מתחילת חקירתו; לאור העובדה שהנאשם בגרסה הראשונה לא טען כי היה שיכור; ובשים לב לכך שכל גרסת ההתעלפות של המנוחה הינה גרסה כבושה שאין ליתן בה אמון. מכל האמור אף מטעם זה, אין בידי לקבל את טענות השכרות, בהעדר כל אמון בדברי הנאשם בעניין זה.

216. עניין נוסף המעיד על מצבו הקוגניטיבי של הנאשם ועל כך שידע היטב היכן הוא נמצא ואת המשמעות של מעשיו, הינו מצבו של הנאשם בעת מעצרו והעובדה, כי הנאשם ידע למסור גרסה שקרית מיד עם מעצרו, גרסה אותה מסר גם לאחיותיו וגם לשוטרים בה הוא מנסה לחלץ את עצמו מאשמה על ידי כך שהוא מנסה להטיל את האשמה במעשה הרצח על אחרים עלומים, שאת זהותם הוא אינו מגלה. הנאשם התקשר אל אחיותיו, הדריך אותן כיצד להגיע אל ביתו וביקש מהם לסייע לו ואף המתין להן למטה.

217. נחזור ונזכיר, כי השאלה בענייננו הינה האם הנאשם עמד ברף הגבוה הנדרש, אף משיקולי מדיניות משפטית, ממי שטוען להגנת השכרות. כפי שפורט לעיל, הנאשם לא עמד ברף האמור ולא הובאו ראיות המלמדות על כך שהיה "שיכור מאוד בעת ביצוע המעשה" (ראה למשל עניין סטקלר, פסקאות 66-67 לפסק דינה של השופטת ארבל).

על כן, והגם שמוכנה אני להניח שהנאשם שתה אלכוהול בימים שקדמו ליום המקרה ואף באותו יום והיה במובן מסוים תחת השפעת אלכוהול, הנאשם לא עמד בנטל הנדרש ממנו להוכיח, כי היה חסר יכולת של ממש להבין את משמעות המעשה או את הפסול שבו; או כי לא היה מודע לפרטי מעשיו

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

ולתוצאות הברורות של מעשיו, בשעה שדקר את המנוחה והפעיל לחץ על צווארה עד כדי גרימת מותה. מעבר לכך, הנאשם לא הצליח לבסס קשר בין שתיית האלכוהול לבין המעשה. יתרה מכך, הצטברות פצעי הדקירה והשבר בעצם הלשון אשר גרמו למותה של המנוחה, מלמדים על נחישותו של הנאשם לגרום למותה ונחישות זו מלמדת כי הנאשם ידע וחפץ בגרימת מותה. לאור כל שצוין לעיל, לא מצאתי כי הנאשם היה במצב של שכרות, ולא מצאתי שהוא היה קרוב לרף זה בכלל.

יסודות עבירת הרצח

218. לנאשם יוחסה עבירת רצח לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין אשר זו לשונו:

"העושה אחת מאלה יאשם ברצח ודינו - מאסר עולם ועונש זה בלבד:

(1) ...

(2) הגורם בכוונה תחילה למותו של אדם";

219. הנאשם שבפנינו שלל את מעשה ההמתה, אך כפי שפורט לעיל, לאור מכלול הראיות שהובאו בפנינו הוכח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם הוא שגרם למותה של המנוחה. נותר אפוא לבחון האם התקיימו היסודות הנוספים של עבירת הרצח - דהיינו האם הנאשם המית את המנוחה בכוונה תחילה.

220. לעניין כוונה תחילה נקבע בסעיף 301(א) לחוק כי: "לעניין סעיף 300, יראו ממית אדם כמי שהמית בכוונה תחילה אם החליט להמיתו, והמיתו בדם קר, בלי שקדמה התגרות בתכוף למעשה, בנסיבות שבהן יכול לחשוב ולהבין את תוצאות מעשיו, ולאחר שהכין עצמו להמית אותו או שהכין מכשיר שבו המית אותו".

221. באשר ליסוד הנפשי המבסס "כוונה תחילה" נקבע כי:

"היסוד הנפשי של 'כוונה תחילה' כולל כידוע שלושה יסודות: החלטה להמית, הכנה והיעדר קנטור.... לעניין ההחלטה להמית, יש להראות את צפיות התרחשות התוצאה הקטלנית ורצון או שאיפה כי תוצאה זו תתגשם... בפסיקתנו השתרשה 'חזקת הכוונה', הלוא היא חזקה עובדתית הניתנת לסתירה ולפיה ניתן להניח כי אדם התכוון לתוצאות הצומחות באופן טבעי ובהסתברות גבוהה ממעשיו... הסקת מסקנה בדבר קיומה של החלטה להמית נלמדת ממכלול נסיבות האירוע, ובגדרה ניתן לתת משקל לאופן ביצוע הרצח, טיב הפגיעה, כלי הרצח, או אמירות קודמות שהוחלפו בין הצדדים...".

[ע"פ 2550/15 מוסטפא שאפא נ' מ"י [פורסם בנבו] (מיום 7.4.17) (להלן: "עניין שאפא").]

יישום מבחנים אלו על מכלול נסיבות האירוע בעניינינו מלמד, כי הוכחה מעבר לכל ספק סביר כוונה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

הנאשם לגרום למות המנוחה בכוונה תחילה.

אבאר האמור.

"החלטה להמית"

222. רכיב זה עניינו בצפיית התוצאה הקטלנית והשאיפה להשגתה. באשר להחלטה להמית זו יכולה להתגבש בסמוך למעשה. עיקרה של ההחלטה להמית נעוץ בשאיפה לגרום לתוצאה הקטלנית.

223. יסוד ההחלטה להמית עוסק בבחינה סובייקטיבית של מחשבותיו וצפונות ליבו של הנאשם בעת ביצוע העבירה שעניינו בשני מישורים: המישור השכלי – חזות או צפיית התוצאה הקטלנית ובמישור הרגשי – רצון או שאיפה להשגתה.

"לצורך הוכחת קיומו של יסוד זה, יש להראות כי התקיימה אצל הנאשם כוונה לגרום להמתת הקורבן, וזאת בשני מישורים נפרדים. כפי שתואר על ידי הנשיא אגרנט בראשית ימי המדינה בע"פ 125/50 יעקובוביץ נ' היועץ המשפטי, פ"ד ו 545 (1952): "כוונה" פירושה כי אדם, בשעת מעשה, לא רק שראה את הנולד, אלא שגם חפץ בו, בנולד זה". המישור הראשון, הוא המישור הרציונאלי, ובגדרו נדרש להראות כי הנאשם צפה את האפשרות להתרחשותה של התוצאה הקטלנית. המישור השני, עוסק ביחסו האמוציונאלי של הנאשם לתוצאה, ובמסגרתו יש לבחון את חפצו של אותו נאשם בהתקיימותה של התוצאה הקטלנית..."

[ע"פ 7090/15 חוסיין ח'ליפה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו) פסקה 67 (25.08.2016)].

224. קיומו של יסוד "ההחלטה להמית" נלמדת אפוא ממכלול נסיבות האירוע, מן הראיות הנסיבתיות, או מהודיה מפיו של הנאשם. בשל הקושי להתחקות אחר נבכי נפשו של אדם נולדה בפסיקה **"חזקת הכוונה"** לפיה ניתן להניח כי אדם מתכוון לתוצאות הצומחות באופן טבעי ממעשיו. בעזרתה ניתן ללמוד הן על צפיית התוצאה הקטלנית והן על השאיפה כי רצון זה יתממש:

"בצידה של "חזקת הכוונה" קיימים מבחני עזר, אשר גובשו ופותחו בפסיקתו של בית משפט זה. בין מבחני העזר, המסייעים בגיבוש "חזקת הכוונה", ניתן למנות את אופן ביצוע ההמתה; האמצעי ששימש לשם ביצועה; מיקום הפגיעה בגופו של הקורבן; התנהגותו של הנאשם לפני ואחרי ההמתה..." [ע"פ 3647/15 אחמד אלעאסם נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו) (29.03.2017)]

225. בענייננו אין הודיה מפיו הנאשם. עם זאת הנאשם עוד בדבריו לשוטר מאיר סיידה בזירה מיד עם מעצרו (ת/14, ש' 32) ידע לומר, כי דקרו את המנוחה בצוואר וכי הדבר היה בסכין, תוך שהוא מציין שאותם דוקרים הם אחרים (אשר לאחר מכן הוא הודה שלא היו כלל) והם הרגו את המנוחה. מכאן הנאשם

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

כבר באמרתו הראשונה והספונטנית, ידע לומר שהמנוחה נרצחה בדקירות בצווארה ומהקשר הדברים עולה, כי ידע שאותן דקירות היו קטלניות. האמור יש בו כדי להעיד על הלך מחשבתו הברור של הנאשם, אשר הבין וציין בעצמו כי הדקירות בצווארה של המנוחה בסכין היו קטלניות וגרמו למותה.

226. בחינת הכלי ששימש לביצוע המעשה, אופן הביצוע, טיב הפגיעה ומיקומה, מובילים אף הם למסקנה, כי הוכח רצונו של הנאשם להמית את המנוחה. האמור עולה בקנה אחד עם החזקה שאדם מתכוון לתוצאות הטבעיות של מעשיו. במקרה דנא, כאשר בפנינו שני מעשים שעשה הנאשם – התשניק והדקירות בצוואר (פצעים 4א, 4ב, 4ג) באמצעות חפצים כמו סכין ומברג – ברי כי אלו הינם מעשים אשר התוצאה הטבעית שלהם הינה גרימת מוות לקרבן. ומכאן שהאמור מלמד מעבר לכל ספק, כי הנאשם התכוון לתוצאות מעשיו, בעוד הנאשם לא הביא כל ראיה לסתור זאת.

227. נזכור כי מדובר בהפעלת לחץ על הצוואר בכוח עד כדי שבירת עצם הלשון. במצב כזה של הפעלת לחץ כה מוגבר על הצוואר במקום אסטרטגי בגופה של המנוחה אשר ידוע כי פגיעה בו יכולה לגרום לחנק ולמוות. ברי כי התוצאות הטבעיות והברורות של מעשה כזה, נהירות היטב גם לנאשם.

228. לכך מצטרפות הדקירות שדקר הנאשם את המנוחה בצווארה אשר אף בהן יש כדי ללמד כי הנאשם החליט להמיתה. שהרי כפי שקבעתי בהסתמך על חוות דעתו של ד"ר קריספין, הנאשם דקר את המנוחה בצווארה, מספר רב של דקירות עמוקות בצד ימין של הצוואר (פצע 4א) ושתי דקירות נוספות בקדמת הצוואר ובחלקו השמאלי של הצוואר (פצעים 4ב ו-4ג). מדובר בדקירות עמוקות ולא שטחיות ובשלושה מיקומים שונים בצוואר. כבר נפסק כי דקירות במקום אסטרטגי בגוף הקורבן יש בה כדי להעיד על החלטה להרוג, כפי שנפסק כי: **"פגיעה באזור רגיש בגופו של קרבן עשויה להיות אינדיקציה לקיומה של כוונה להמית, אף כאשר מדובר בפגיעה אחת בלבד..."** [ראו עניין שאפא הנ"ל, בפסקה 35 לפסק דינו של כב' השופט עמית; וראו לעניין זה גם: ע"פ 2760/14 עדן אוהיון נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו) פסקה 64 לפסק דינה של השופטת ברק ארז (07.10.2015)].

בענייננו הדברים נכונים ביתר שאת, שכן אין המדובר בפגיעה בדקירה אחת אלא מספר פצעי דקירה/ חתך במקום אסטרטגי, שנגרמו עוד בחייה של המנוחה.

"יסוד ההכנה"

229. לעניין דרישת ההכנה כבר נפסק, כי **"מדובר ביסוד פיסי טהור, אשר מופרד ומובחן, ככלל, משלב ההחלטה להמית ... ואולם, לעיתים יהיו מעשה ההכנה וההחלטה להמית שלובים זה בזה, ויתמזגו יחדיו עם מעשה ההמתה עצמו, כך שלא יהיה פסק זמן נראה לעין בין זה לבין זה"** (ע"פ 3239/14 חמאסה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (8.11.2016); וכן ע"פ 759/97 אלבייב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (16.4.2001)). לאור זאת, נקבע כי יסוד ההכנה עשוי להתגבש בנאשם עובר למעשה ההמתה; בצמוד למעשה; ואף בעת המעשה עצמו (ע"פ 7392/96 אבו סאלח נ' מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

(26.8.2010) "ע"פ 3647/15 אחמד אלעאסם נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] פסקה 18 (29.3.2017).

230. ההכנה אינה צריכה להתגבש מראש, במועד הקודם למעשה ההמתה, אלא זו יכולה לבוא לידי ביטוי בצמוד למעשה או להיבלע בתוכו כחלק ממנו. בעניין זה אין צורך להכביר במילים שהרי בענייננו הוכחה הכנה אשר הייתה שלובה ברצף מעשה ההמתה, שהרי הנאשם דקר וחנק את המנוחה [לעניין זה ראו: ע"פ 4606/12 ולדימיר זכרוב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] פסקה 35 (02.07.2014)]. ואם בכך לא די - בעצם הצטיידותו של הנאשם בסכין יש כדי למלא מעבר לכל ספק סביר את פעולת ההכנה [ראו: ע"פ 3916/15 יפרם אלישקוב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] עמ' 10 (13.11.2016)].

"העדר הקנטור"

231. באשר ליסוד העדר הקנטור, או בלשון המחוקק, "העדר התגרות בתכוף למעשה", הרי תכליתו לאבחן בין כוונה גרידא, לבין כוונה תחילה, מתוך ההחלטה להמית. כוונה תחילה מתייחסת למעשה מתוכנן מראש שנעשה בשיקול דעת, להבדיל מהחלטה להמית שגובשה באופן ספונטאני לנוכח קנטור בתכוף למעשה, כאשר הנאשם איבד שליטה, ועקב אובדן עשתונות ביצע מעשה רגעי ופתאומי. הדין אינו מצדיק מעשה שכזה, אולם הוא מכיר בדרגת אשמה פחותה.

232. בענייננו הנאשם לא טען לקנטור או להתגרות כלשהי מצד המנוחה. נהפוך הוא, הנאשם אף ציין שהמפגש והשיחה עם המנוחה היו נינוחים, היא זו שיזמה את יחסי המין, והכל היה על מי מנוחות עד שזו לדבריו התעלפה לפתע, לטענתו. אף כאשר נשאל הנאשם באופן מפורש האם קרה משהו בינו לבין המנוחה שגרם לו להתעצבן, הוא שלל זאת באופן חד משמעי (ת/8א, עמ' 71, ש' 24). אציין כי לא נעלם מעיני, כי יש לנקוט משנה זהירות וראוי במקרים המתאימים, כי בית המשפט יבחן אף מיוזמתו טענה מסוג זה, אף אם הנאשם לא העלה אותה. אך אימתי יעשה כן - באם הדבר מתעורר מתוך הראיות שבאו בפניו. במקרה דנא ממכלול הראיות שבאו בפנינו כפי שפורט לעיל, אין ולו בדל ראיה או עדות, היכולה להצביע בכלל על קנטור מצד המנוחה. נוכח האמור נראה שהתביעה עמדה בנטל להוכיח התקיימותו של רכיב זה.

233. אשר על כן הוכחו מעבר לכל ספק סביר כל יסודות עבירת רצח בכוונה תחילה.

עבירת האינוס ומעשה הסדום

234. הנאשם הואשם, כי ביצע במנוחה עבירה של אינוס בניגוד לסעיף 345(א)(1) בנסיבות 345(ב)(3) לחוק העונשין בכך שבעל אותה ללא הסכמתה, וכן שביצע בה מעשה סדום בניגוד לסעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1) בנסיבות 345(ב)(3) לחוק, בכך שהחדיר את אבר מינו לתוך פיה.

235. אין חולק כי הנאשם והמנוחה קיימו יחסי מין, שכן בלדן של המנוחה נמצא זרעו של הנאשם (ת/54). אף הנאשם מאשר כי הם קיימו יחסי מין, לרבות מין אוראלי. לטענת הנאשם המעשים היו בהסכמה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

והמנוחה היא שיזמה את יחסי המין ואת ביצוע מעשה סדום.

236. בחינת מכלול הראיות כפי שפורטו לעיל, יחד עם הממצאים הרפואיים מלמדת, כי לא נותר ולו ספק בדבר כך שבעילת המנוחה לא הייתה בהסכמתה החופשית של המנוחה, וכי הנאשם ביצע את המעשים לאחר שהפעיל כוח, ובאלימות והכל חרף התנגדותה של המנוחה.

237. באשר לשאלת ההסכמה הרי בפנינו עדות הנאשם לפיה המנוחה היא שיזמה את יחסי המין אשר עומדת לבדה, שהרי המנוחה אינה בחיים. מעבר לחוסר האמון שנתתי בגרסת הנאשם לאור כל שפורט לעיל, הרי שבחינת מכלול הראיות שהובאו בפנינו ובכלל זה הממצאים על גופת המנוחה ומהזירה עצמה, מלמדת בבירור על כך שמעשיו של הנאשם ובכלל זה בעילת המנוחה, היו שלא בהסכמתה.

238. הקביעות העובדתיות העומדות בבסיס מסקנתי כי יש מקום להרשיע את הנאשם בעבירה של רצח בכוונה תחילה, ישמשו אותנו אף בבחינת טענת הנאשם, כי יחסי המין בוצעו בהסכמה.

239. ראשית אדרש לטענה השזורה לאורך כל סיכומי ההגנה הנוגעת לעובדה שהמנוחה נמצאה בדירת הנאשם – דירה אשר נמצאת בקומה גבוהה אשר אליה צריך לטפס מדרגות רבות. נטען, כי הדבר מעיד על כך שהמנוחה הגיעה לדירה בהסכמה מלאה. על ההסכמה לקיום יחסי המין והעובדה שהמנוחה יזמה את העלייה לדירה מבקשת ההגנה ללמוד אף מכך, שהנאשם ידע לספר על שיחה שהייתה לו עם המנוחה בו סיפרה לו על בנה ועל כך שיש לה נכדה קטנה וכי היא אוהבת לצייר, עובדות שהינן נכונות, ומהן יש ללמוד על שיתוף הפעולה של המנוחה והשיח הנינוח שהיה ביניהם.

240. אכן, השאלה כיצד הגיעה המנוחה לדירת הנאשם מטרידה והיא תישאר ככל הנראה בלתי פתורה, ללא שנדע מה הוביל את המנוחה אל ביתו. כך שבעניין זה ייוותר חלל, אחד מאותם חללים – חלקים חסרים מן התמונה, אותה לא נוכל לראות בשלמותה. ומשלא נותר איש לספר על שארע פרט לנאשם, אשר במכלול גרסתו לא נתתי אמון, ניתן לשער השערות שונות – שמא הנאשם פנה אל המנוחה בתואנה מסוימת, בבקשת עזרה, או שהיה לה עניין לעלות לדירתו בשל סיבה אחרת, וניתן אף לסבור כי יתכן מצב בו כבר מהשלב בו עלתה לדירה, הדבר לא היה מרצונה אלא תחת לחץ או איום. כאמור המדובר בהשערות בלבד ואין בידי לקבוע ממצא בעניין. במצב דברים זה השאלה הינה האם בהתקיים אותו חלל, חסר מסוים שאין בידינו לקבוע לגביו קביעה פוזיטיבית, יש בקיומו כדי לפגום במשקלן של הראיות שהונחו בפנינו, או כדי לעורר ספק באשמת הנאשם.

241. **מסקנתי הינה שהגם שאין בידי להכריע בנסיבות עלייתה של המנוחה לדירה, עדיין אין בעובדה זו כשלעצמה, כדי לפגום במשקלה של מסכת הראיות - הנסיבתית והישירה, המצביעה בבירור מעבר לכל ספק סביר על אשמת הנאשם, הן בעבירת הרצח והן בעבירת האינוס.** אדגיש, כי עלינו לבחון את הדברים על רקע רצף האירועים אשר קדמו למותה של המנוחה ובכלל זה סימני המאבק על גופה של המנוחה, סימני המאבק בזירה והתנהגותו של הנאשם לאחר מות המנוחה. שכן כל אלו משליכים על

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

נסיבות קיום יחסי המין.

242. באשר לשאלת ההסכמה, גרסת הנאשם עומדת לבדה – גרסה אותה מצאתי כבלתי מהימנה ושקרית. גרסת הנאשם אינה עקבית ומלאת סתירות פנימיות, אף בנושא של קיום יחסי המין. הנאשם בתחילה שלל, כי קיים יחסי מין עם המנוחה, ורק לאחר שנאמר לו כי כבר סיפר לחוקר בזירה ששכב איתה ציין שיכול להיות שכך היה, ואחר כך אישר זאת (ת/4א, עמ' 34, עמ' 47). לאחר מכן טען הנאשם כי אחרים כפו עליו לקיים עימה יחסי מין, ואף מדברים אלו חזר בו בהמשך. הנאשם אף סיפר בתחילה שקיימו יחסי מין פעם אחת, ורק לאחר שהעלה את גרסתו המאוחרת ביחס לכך שהמנוחה התעלפה באמצע קיום יחסי המין, ולאחר שהבין כי האמור פוגם בדבריו לפיהם הגיע לסיפוק במהלך קיום יחסי המין, צצה לפתע גרסה חדשה לפיה קיימו יחסי מין פעמיים.

243. שינויי החזית והגרסאות השונות אינן עולות בקנה אחד עם טענת ב"כ הנאשם, כי הנאשם שב וחזר באופן עקבי על כך שקיים יחסי מין בהסכמה עם המנוחה (סעיף 9 לסיכומי ההגנה).

244. מעבר לכך, קיימות ראיות רבות אובייקטיביות, המגיעות מכיוונים שונים, אשר כל אחת כשלעצמה, וודאי שצירופן יחד, מלמד מעבר לכל ספק סביר, כי עבירות המין בוצעו בניגוד להסכמתה של המנוחה:

א. קיימות עדויות ברורות, כי הנאשם היה בעל דחף מיני מוגבר בימים שקדמו ליום המקרה, וביום המקרה הדבר אף מועצם. האמור נלמד מנתוני הגלישה בטלפון הנייד של הנאשם מהם עולה, כי הנאשם צפה בסרטים פורנוגרפיים לאורך כיומיים החל מה- 27.11.14 ועד ליום 28.11.14. בין הסרטים השונים בהם צפה הנאשם היה סרטון פורנוגרפי המופיע תחת השם **"סרטי סקס צעיר ומבוגרת"** וכן בסרטי סקס **"מילף"** (שאף הם מוגדרים כסרטי סקס עם נשים "בשלות") (ראה הפלט ת/51). הנאשם אישר בחקירתו במשטרה, כי צפה בסרטים אלו וגם אישר שהייתה לו פנטזיה לקיים יחסי מין עם אישה מבוגרת - וכאשר הוא נשאל בחקירתו בעניין קיומה של פנטזיה כזו הוא משיב: **"לפעמים כן, בטח"** (ת/9, עמ' 37, ש' 1411-1407).

האמור מעיד על העיסוק של הנאשם במין באופן מוגבר עובר ליום המקרה ואף על כך שהייתה לו פנטזיה לקיים יחסי מין עם אישה מבוגרת, וככל הנראה כאשר פגש את המנוחה אותו דחף, למרבה הצער, התעורר והמפגש עם המנוחה היא לצורך מימוש הדחף.

ואם בכך לא די, הרי חברו של הנאשם שולמן העיד, כי ביום המקרה בשעת הבוקר התקשר אליו הנאשם וחיפש טלפון של נערת ליווי. ויודגש המדובר בבוקר יום המקרה לקראת השעה 10:00, כאשר ממש בסמוך לאחר מכן הנאשם ירד לחנות לקנות בירה וישב למטה מתחת לבניין מגוריו, ומשם כבר פגש במנוחה בהמשך (ראו עדות מר ולדיסלב שולמן, פרו' מיום 1.12.2015, עמ' 41, ש' 19-20).

סמיכות הזמנים בין הניסיון להשיג נערת ליווי לבין המפגש עם המנוחה, מלמד על כך שהנאשם

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

באותו יום, ממש עובר למפגש עם המנוחה היה להוט לקיים יחסי מין, עסק במין בימים שקדמו ליום המקרה, והיה בעל דחף מיני מוגבר אותו לא סיפק.

ב. הנאשם גרם למותה של המנוחה בדקירות סכין כאשר קיימים בדירה סימני מאבק ברורים, התזות דם, ופצעים המתיישבים עם פצעי הגנה. כל אלו מעידים על מאבק באופן ברור ועל התנגדות של המנוחה והעדר הסכמה.

ג. על נסיבות קיום יחסי המין ניתן ללמוד, אף מפרטי הלבוש של המנוחה כפי שנמצאו בזירה. הנאשם בעצמו העיד, כי בעת שקיימו יחסי מין היו ללא בגדים (פר' מיום 29.3.2016, עמ' 131). והנה, חולצתה של המנוחה נמצאה בפח האשפה כשהיא גזורה /חתוכה כשעליה סימני התזות דם של המנוחה (ת/53ב, עמ' 4, ס' 2.ה.5, תמונה מס' 44). הנאשם לא סיפק כל הסבר לכך שהחולצה חתוכה, דבר שהינו כשלעצמו בלתי טבעי. חיתוך או קריעת בגד - בדיוק בחזית, מעיד על כך שהחולצה לא הורדה בהסכמה על ידי המנוחה, שהרי ברי כי המנוחה לא תחתוך את חולצתה לכל אורכה, אם היא מעוניינת לפשוט אותה מרצונה. בעניין זה אין בידי לקבל את טענת ההגנה, כי העובדה שחולצת המנוחה נגזרה או נחתכה באופן מבוקר נוטלת את העוקץ ומלמדת שהאמור אינו סימן למאבק (סעיף 46 לסיכומי ההגנה), שהרי אין כל אינדיקציה לכך שהיא נגזרה או נחתכה באופן מבוקר כנטען, ופשיטא קריעה או חיתוך חולצה לכל אורכה בחזיתה אינו טבעי. הנאשם אף לא ידע להסביר מדוע חולצתה של המנוחה קרועה כשנשאל על כך וכל שהיה לו להשיב היה **"אין לי מושג, אין לי מושג"** תוך שהוא חוזר על כך שלא היה מאבק, מבלי לתת כל הסבר לממצאים בזירה (פר' מיום 21.4.2016, עמ' 160). יתרה מכך, דווקא העובדה שהמנוחה נותרה עם "גוזיה" לגופה - פריט לבוש אשר צמוד לגוף ועל כן קשה יותר להסירו, מעידה על חוסר שיתוף הפעולה של המנוחה בהסרת הבגדים, בדיוק כפי שמעיד חיתוך החולצה לכל אורכה.

ד. על החולצה הקרועה נמצאו סימנים של התזות דם על חזית החולצה, שאף הם מעידים על מאבק ופציעת המנוחה, עוד בטרם הסרת החולצה (שכן לדברי הנאשם, כאמור, כבר היו ללא בגדים בעת קיום יחסי המין) משמע קודם או עובר לקיום יחסי המין.

ה. תחתוניה של המנוחה, נמצאו זרוקים תחת המיטה בחדר השינה. עיון בתמונה בתקריב מעלה בבירור כי תחתוניה של המנוחה מוכתמים בדם (ת/53ב, תמונות מס' 94-96). אף משקפי הראיה של המנוחה היו זרוקים תחת שולחן חדר האוכל של הנאשם הרחוק מחדר השינה (ת/53ב, תמונה 118) כאשר הנאשם לא ידע להסביר כיצד הגיעו לשם (פר' מיום 21.4.2016, עמ' 159).

ו. מכנסיה של המנוחה נמצאו כשהם בפח האשפה במטבח ומדיפים ריח של שתן, ולא מונחים על הספה כפי שצוין במזכר (ת/44). העובדה שהדיפו ריח של שתן יש בה כדי ללמד אולי על כך כי בעת תקיפתה ובשל הסיטואציה האלימה לה התנגדה, ומתוך מפחד ולחץ לא שלטה עד כדי בריחת השתן מגופה, עוד קודם קיום יחסי המין. בכל מקרה קשה להלום ממצא זה עם טענתו של הנאשם

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

כי המכנסיים הוסרו מרצון ללא פחד.

ז. מעבר לפצעי הגנה נמצאו גם חבלות רבות, שריטות ופצעי שפשוף על גופה של המנוחה אשר אף הן תומכות בקיומו של מאבק, יחד עם קיומו של חסר בקרקפת שנגרם בעודה בחיים, המתאים אף הוא לחבלה בראש שיכולה להיגרם מהטחת ראשה במיטה – לאור מיקום החבלה.

ח. כתם הדם הגדול על הכרית במיטה (ת/ב53, תמונה 84-85) - המיטה בה התרחש אותו אקט מיני (ראו עדות הנאשם, פרו' מיום 29.3.2016, עמ' 132).

ט. המנוחה קבעה עם ידידה מר פינגר שהוא יגיע לביתה ויסייע לה בתליית המנוחה בביתה. מר פינגר ואף אחרים העידו שהמנוחה הייתה אחראית ודייקנית: **"היא הייתה אישה שעמדה בזמנים"** (פרו' מיום 21.12.2015, עמ' 57); וכי מר פינגר אכן הגיע בתוך כ- 10 דקות ולא מצא אותה בביתה.

האמור אינו עולה בקנה אחד עם גרסת הנאשם, כי המנוחה יזמה את העלייה לביתו וקיום יחסי המין. שהרי באותו זמן היא יודעת כי מר פינגר אתו קבעה להיפגש בדירתה כמה דקות קודם לכן, ממתין לה מתחת לביתה. אין זה סביר שבמצב כזה המנוחה תעלה כך סתם או כדברי ההגנה לקיום מרצון של יחסי מין לדירתו של הנאשם אותו לא פגשה מעולם, ותותיר את מר פינגר כשהוא ממתין לה מחוץ לדלת ביתה. האמור יש בו כדי ללמד כי הגעת המנוחה לדירת הנאשם לא הייתה מתוכננת ואף לא הייתה מיוזמתה, במיוחד לאור אופייה הדייקני והאחראי של המנוחה כפי שתואר.

י. על פי העדויות, המנוחה ניהלה מערכת יחסים אינטימית שכללה יחסי מין עם גבר אחר – מר גוילי – בו הייתה מאוהבת: כך למשל חברתה מזה 40 שנה ברוריה פרידמן העידה, כי היא הייתה מאוהבת לחלוטין באותו גוילי, ממש כמו נערה בת 18, עד כדי כך שהיא ביקשה ממנה לבוא לראותו בחנות, אך הוא לא היה שם (פרוטוקול מיום 21.12.15, בעמ' 54). אף חברתה טובה לוי סיפרה, כי המנוחה הייתה מאוהבת באותו גוילי, וכי היה ביניהם קשר שהיא מאוד רצתה בו. האמור מתחזק מקריאת המסרונים של המנוחה למר גוילי, מהם עולה תמונה דומה לפיה המנוחה מאוהבת בו מאוד ומעוניינת בו, כאשר היא אף מספרת על עצמה שבדרך כלל אינה נוהגת באופן שנהגה עמו, וכי דרך התנהלותה מולו נובעת מתוך אהבתה אליו (ראה המסרונים בפלט ת/51).

אכן מר גוילי העיד, כי המנוחה **"הייתה יוזמת והכל חופשי בקשר למין"** (פרו' מיום 21.12.2015, עמ' 52, ש' 25), ובד בבד הוא תיאר את היחס מצד המנוחה כלפיו, כמי שהתאהבה בו והרבתה להתקשר אליו ולבקרו בחנות. עוד עולה מעדות גוילי כי קיים יחסי מין עם המנוחה כשלושה – ארבעה ימים קודם האירוע (פרו' מיום 21.12.15, עמ' 50). על כן אף טענת הנאשם כי יכול ולא קיימה עם גוילי יחסי מין במשך מספר שבועות (כדי להראות שהייתה מעוניינת בקיום יחסי מין עם הנאשם) אין לה על מה לסמוך.

מכל האמור עולה, כי המנוחה לא ניהלה אורח חיים מתירני, מערכת היחסים שלה עם גוילי הייתה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

מיוחדת בעיניה, היא התאהבה בו בצורה יוצאת דופן, הקשר המיני עמו היה שזור באהבה שפיתחה אליו, ולא היה המדובר כלל ועיקר בקשר מיני גרידא, ודאי מבחינת המנוחה.

נוכח כך, ניסיונה של ההגנה לצייר תמונה כאילו המנוחה נוהגת ליזום יחסי מין ועל כן יכול והיא יזמה יחסי מין באופן מזדמן עם הנאשם ללא כל הכרות עמו עומדת בניגוד לתמונה העולה מן העדויות שתוארו לעיל; בניגוד לאורחות חייה ואופייה של המנוחה; לעובדה שהייתה מעוניינת ומאוהבת באותו גילי; ולכך שידעה כי מר פינגר ממתין לה בביתה.

יא. דירתה של המנוחה נראתה כזו שמי שהשאיר אותה התכוון לחזור מיד בקרוב - דבר המתאים לעדות מר פינגר שסיפר כי היא אמרה לו שיצאה לקנות כמה מצרכים ומתעתדת לחזור לדירה.

245. לב"כ הנאשם מספר טענות נוספות שעל בסיסן הוא מבקש ללמוד על הסכמת המנוחה לקיום יחסי המין. כך למשל הוא מנסה לבסס זאת על קביעתו של פרופ' היס, כי משאבת האינסולין אשר הייתה מחוברת דרך כלל אל גופה של המנוחה, הוסרה באופן רצוני מאחר ולא נמצאו חתכים או סימנים לתלישת המשאבה בכוח (נ/7). אלא שכפי שמפורט בפרק העוסק במחלת הסוכרת, מצאתי כי קביעה זו של פרופ' היס אינה מבוססת כלל ואין מקום לקבוע, כי המשאבה הוסרה באופן רצוני על ידי המנוחה, שכן באותה מידה הנאשם יכול היה להסירה, או שהיא יכולה הייתה ליפול במהלך המאבק או להסירה בשל איומי הנאשם שכפה זאת עליה.

246. עוד מבקשת ההגנה ללמוד על הסכמת המנוחה לקיום יחסי המין, או למצער לעורר ספק בעניין זה, נוכח קביעות של פרופ' היס בחוות דעתו כי היעדר סימני חבלה בפות מובילה למסקנה חד משמעית כי החדירה לא הייתה כוחנית (נ/7, עמ' 22). אלא שפרופ' היס עצמו חזר בו ממסקנה נחרצת זו, ובעדותו בפנינו אישר, כי ייתכן והנאשם נהג באופן כוחני אבל החדירה עצמה לא הייתה כוחנית (פרו' מיום 21.4.2016, עמ' 206, ש' 5-8, 15-18). על כן, לא ניתן להסתמך על היעדר ממצאים מסוג זה כדי לשלול יחסי מין אלימים, או כדי להצביע על היעדר הסכמה.

247. אשר למעשה הסדום, בכל חומר הראיות לא מצאתי ראיות המצביעות על ביצוע עבירה זו לבד מעדות הנאשם עצמו אשר טען, כי המנוחה "מצצה" לו (ראו עדות הנאשם: פרו' מיום 29.3.2016, עמ' 116). אכן המדובר בהודאה מפי הנאשם על ביצוע מעשה סדום, כאשר אין בידי כל ספק כי מעשה הסדום לא היה בהסכמה. עדיין לא מצאתי שיש באמור כדי לבסס את אשמת הנאשם בעבירה זו מעבר לכל ספק סביר. שכן לגבי עצם העובדה שהתקיים היסוד העובדתי של מעשה הסדום - אין לנו אלא את דברי הנאשם על כך שהמנוחה מיוזמתה הפשיטה אותו "ומצצה" את אבר מינו. אלא מאי - דברים אלו הינם חלק מגרסת הנאשם לפיה כלל המעשים המיניים - הן הבעילה והן המין האוראלי, היו ביוזמת המנוחה - גרסה בה לא נתתי כל אמון. נוכח האמור ובהעדר כל ראיה אחרת פרט לדברי הנאשם לכך שאכן התקיים מעשה הסדום כאשר לא נמצא זרע בפיה של המנוחה וזאת בניגוד לנרתיקה, לא מצאתי

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

לנכון לבסס את הרשעתו של הנאשם בעבירה זו על יסוד דבריו בלבד, זאת בשל כך שלא נתתי כל אמון במכלול גרסתו בעניין זה.

על כן, לו דעתי תשמע, יש מקום לזכות את הנאשם מחמת הספק מעבירה של מעשה סדום ולהרשיע אותו בעבירת האינוס, וזאת לאחר שהנאשם הודה בקיום יחסי המין ואף הממצאים הפורנזיים בגופת המנוחה, מוכיחים זאת, וכאשר אלמנט ההסכמה נשלל כפי שפורט לעיל.

248. **בטרם נעילה** אציין, כי בכתב האישום הואשם הנאשם בחלופה נוספת של עבירת רצח - על פי סעיף 300(א)(3) לחוק העונשין. על פי חלופה זו מי ש"גורם במזיד למותו של אדם תוך ביצוע עבירה או תוך הכנות לביצועה או כדי להקל על ביצועה" - יורשע ברצח.

כפי שפורט לעיל קבעתי, כי הנאשם ביצע עבירה של רצח כאמור בסעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, דהיינו, גרם בכוונה תחילה למותה המנוחה.

הצדדים לא טענו כלל בסיכומיהם ביחס לאפשרות של הרשעה, בנוסף, גם בעבירת רצח לפי סעיף 300(א)(3) לחוק העונשין (כאשר גם בכתב האישום לא פורטו הנסיבות המתייחסות לעבירה זו אלא הפירוט התייחס רק לעבירת הרצח בכוונה תחילה). לפיכך ומשהדבר הינו למעלה מן הצורך, זאת נוכח קביעתי, כי יש להרשיע את הנאשם ברצח בכוונה תחילה (על פי סעיף 300(א)(2)), לא מצאתי לנכון להרשיעו, בנוסף, גם בסעיף זה.

במאמר מוסגר אציין, כי לו נדרשתי לכך, ניתן היה להגיע למסקנה מרשיעה לפיה התקיימו יסודות עבירת הרצח, גם על פי סעיף זה. שכן, מעשה הרצח של הנאשם אשר קבעתי שנעשה בכוונה תחילה, יכול להכיל בתוכו מבחינת המחשבה הפלילית, גם זדון. כך שהנאשם גרם למותה תוך שהוא מבצע בה עבירת מין באלימות קשה.

סיכום

249. המארג הראייתי שהונח בפני בית המשפט על ידי התביעה הינו מארג של ראיות רבות רובן נסיבתיות במהותן, שהרי הנאשם הינו היחיד אשר יצא חי מדירתו בסוף אותה יממה כאשר לא היה איש בדירה פרט לנאשם ולמנוחה. על כן אין כל עדות ישירה על שארע בתוככי הדירה, או במפגש ביניהם בחניית הבניין, פרט לעדות הנאשם.

250. מטבע הדברים ראיות נסיבתיות הינן ראיות אשר "אינן מוכיחות במישרין את העובדות הטעונות הוכחה, אולם ייחודן טמון בכך שהן משמשות להסקת מסקנה בנוגע לאפשרות התקיימותן של עובדות אלה – המבוססת על עקרונות לוגיים, ניסיון החיים והשכל הישר; ועיקר כוחן של הראיות הנסיבתיות הוא במשקלן הכולל ובהצטרפותן למארג אחד" (ע"פ 2960/14 איציק חזן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (18.01.2017)).

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

אשר לכוחן של הראיות הנסיבתיות הרי כבר נקבע כי: "על אף הקושי הטמון בראיות נסיבתיות אשר אין בהן כדי להוכיח באופן ישיר את הטעון הוכחה, בית משפט זה הטעים לא אחת כי כוחן אינו נופל מזה של ראיות ישירות, וכי ניתן לבסס הרשעה בפלילים בהתבסס על ראיות נסיבתיות בלבד..." (ע"פ 3263/13 דוד בן שטרית נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (19.03.2017)).

251. בחינת המארג הראייתי שהוצג בפנינו, אינה מותירה כל ספק סביר ביחס לאשמתו של המערער ברציחתה של המנוחה:

- המנוחה נמצאה בדירת הנאשם כשהיא מתה ועל גופתה סימני אלימות רבים והיא מושחתת (כאשר המוות אירע לפחות כיממה קודם לכן).
- הנאשם מאשר, כי הוא היחיד שהיה עם המנוחה בדירה, וכי המנוחה הגיעה לביתו כשהיא על רגליה, בחיים וללא כל פגע, ונמצאה שם למחרת במצב שתואר לעיל.
- אמירתו האוטנטית של הנאשם מיד לאחר שנתפס על ידי המשטרה לפיה מותה של המנוחה נגרם על ידי דקירות בצוואר בסכין - כאשר זהו אכן מנגנון המוות - למצער אחד מגורמיו.
- הנאשם קושר את עצמו לסכין – הן בעת מעצרו והן בהמשך כאשר הוא מאשר, כי יכול והשתמש בסכין, כאשר בנתיחה אכן נמצאו פצעי דקירה מחפץ חד כמו סכין.
- הממצאים הרפואיים העולים מנתיחת גופת המנוחה לגביהם אין חולק בין המומחים המעידים על אלימות קשה ובכלל זה דקירות שדקר הנאשם את המנוחה בעודה בחיים: למנוחה שני פצעי דקירה בגרון אשר נגרמו בהיותה בחיים; חסר בקרקפת ופצע חתך לגביו אין מחלוקת כי נגרמו למנוחה בחייה; פצעי ההגנה - סימני המאבק על אצבעותיה של המנוחה שמעידים על מאבק ועל כך שניסתה להתגונן מתקיפתה על ידי הנאשם.
- סימני החבלה הרבים על גופה של המנוחה אשר אף הם מעידים על מאבק.
- הממצאים באשר לסיבת מותה של המנוחה - הממצאים מנתיחת הגופה כפי שנקבעו על ידי ד"ר קריספין ואותם מצאתי לנכון לאמץ, לפיהם מותה של המנוחה נגרם מתשניק, וכן מפצעי הדקירה בצווארה אשר העיקרי שבהם יכול לגרום למותה ופצע נוסף תרם/החיש את המוות; וכי פצעים אלו נגרמו למנוחה בעוד שליבה פעם. מנגד ההגנה לא הציעה כל הסבר לפצעי הדקירה שנגרמו למנוחה בחייה, כאשר הניסיון ליחס את מותה למחלת הסוכרת חסר כל בסיס.
- סימני המאבק בזירה ופרטי הלבוש של המנוחה – התמונות מהדירה והממצאים בה הינם עדות חייה למאבק שהיה בדירה ולכך שמדובר בזירת רצח, בעוד הנאשם לא נותן כל הסבר לממצאים האמורים ובכלל זה:
- התזות הדם במקומות שונים בדירה וחולצתה הקרועה של המנוחה המוכתמת בדם.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

- כתמי הדם הרבים על המיטה בה, אף לשיטת הנאשם, הוא קיים בה יחסי מין עם המנוחה.
 - משקפי הראיה של המנוחה אשר נמצאו כשהם זרוקים תחת השולחן בחדר האוכל הרחק מחדר השינה והמטבח בו נמצאה.
 - מכנסיה המדיפים ריח של שתן שנמצאו בפח האשפה יחד עם חולצתה הקרועה.
 - תחתוניה של המנוחה שנמצאו זרוקים מתחת למיטה.
 - מכסה מכשיר הפלאפון של המנוחה אשר נמצא מפורק ממכשיר הטלפון על הרצפה.
 - החלפת מכנסיו של הנאשם על ידו עוד באותו יום, שכן על המכנסיים היו כתמי דם של המנוחה – מעידה על המאבק של המנוחה בו וניסיונו לטשטש את הראיות.
 - מאמציו ומעשיו של הנאשם בניסיון להעלים את גופתה המנוחה יש בהם משום התנהגות מפלילה מובהקת, המתבטאת בפעולות הרבות שעשה כדי להעלים את גופת המנוחה – גרירתה בדירה, רכישת המסור, ניסיונות ביתורה והכוונה לאחסן את חלקי הגופה במקרה.
 - שיקרי הנאשם – בכך שתחילה טפל את האשם על אחרים ולא היסס לשקר במצח נחושה לשוטרים; בכך שטען כי לא עשה למנוחה דבר (ת/8א, עמ' 6, ש' 24) - בעוד שאין מחלוקת כי ישנן פציעות שנגרמו בעודה בחיים.
 - הדחף המיני המוגבר של הנאשם והתעניינותו בסרטי סקס בכלל ובפרט לכזה הנוגעים לצעיר ומבוגרת, וכן הדחף המיני הקונקרטי שהיה לו ביום המקרה בו ניסה להשיג נערת ליווי.
 - עדותו של מר איסק פינגר ממנה עולה כי תיאם עם המנוחה שיגיע אל ביתה בתוך כ-10 דקות, המתין לה בביתה אך המנוחה שהייתה ידועה כאישה דקדקנית לא הגיעה.
252. נוכח כל המקובץ, הרי כנגד הנאשם קיים מארג ראיתי סבוך וצפוף של ראיות ממקורות וכיוונים שונים, אשר אינו מותיר כל מקום לספק כי הנאשם הוא שרצח את המנוחה ואנס אותה באלימות ובכוח.

253. יפים לענייננו דברי כב' השופט עמית בע"פ 7939/10 רומן זדורוב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו], עמ' 217 (23.12.2015):

"בסיפורי בלשים ובסדרות טלוויזיה אנו יודעים כי בסופה של עלילה יתברר כי החשוד המיידי והטבעי הוא לא הרוצח, ובכך מוזהר הצופה מפני כשלי החשיבה האינטואיטיבית. אולם במציאות מתברר לא אחת כי החשוד המיידי הוא אכן הרוצח. במקרה שבפנינו, התוודותו של זדורוב בפני המדובב... פרטים מוכמנים שרק הרוצח יכול היה לדעת ואמירות אותנטיות המצביעות על "אותות האמת" בהודאותיו, שקריו מהרגע הראשון בחקירותיו

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

ושקריו במהלך משפטו – כל אלה מציבים את זדורוב בדמותו של הרוצח .. ומתיישרים היטב עם תמונת החשד."

אף התרחישים השונים אשר הועלו על ידי ההגנה, אין בהם כדי לעורר כל ספק ממשי שכן כל התרחישים שהוצעו אינם יכולים לדור בכפיפה אחת במציאות, עם שלל הראיות הפורנזיות והמדעיות; וכן הראיות הנוספות בדבר התנהלותו של הנאשם, דחפיו המיניים ופועלו בניסיון להעלמת גופת המנוחה.

254. נזכור מושכלות יסוד כי :

"אין די בהעלאתה של אפשרות חלופית, שאיננה מעוגנת במציאות, על-מנת לערער את מערכת הנסיבות, לפיהן הורשע המערער וליצור בה ספק סביר. לשם יצירת ספק סביר, על המערער להציג מסקנה חלופית סבירה למסכת הראיות, אשר הסתברותה 'סובסטאנטיבית ולא אפסית' (ראו ע"פ 409/89 מדינת ישראל נ' אמיל רוימי, פ"ד מד(3) 465, 471 (1990)), ואשר מערערת את מסכת הראיות בצורה כזו, שלא תוכל לעמוד על גגליה מסקנה חד-משמעית בדבר אשמתו של המערער" [ע"פ 5041/04 אמונה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (11.10.2005)].

255. בענייננו לא הוצג כל תרחיש חלופי סביר למארג הראיות הנסיבתיות והישירות השזורות זו בזו בצורה הדוקה וברורה, ולא עלתה כל מסקנה חלופית סבירה למסכת הראיות שהובאה בפנינו, כזו שיש בה כדי לערער את המארג הראייתי הכה צפוף ומהודק, המצביע בבירור על אשמתו של הנאשם, מעבר לכל ספק סביר.

סוף דבר

256. מכל האמור אציע לחברי להרשיע את הנאשם בעבירה של רצח בכוונה תחילה לפי סעיף 300(א)(2) ובעבירת אינוס לפי סעיף 345(א)(1) בנסיבות 345(ב)(3) לחוק העונשין, ולזכות מחמת הספק את הנאשם מעבירה של מעשה סדום.

יעל רז-לוי, שופטת

סגן הנשיאה השופט נ. זלוצ'ובר – אב"ד :

אני מסכים לחוות דעתה המפורטת והמנומקת של חברתי, כב' השופטת יעל רז-לוי וגם לדבריו של חברי כב' השופט שלמה פרידלנדר.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

התשתית הצפופה של הראיות הנסיבתיות והאחרות כפי שפרטה בהרחבה חברתי – מביאה מעבר לכל ספק סביר למסקנה המרשיעה ואין אפשרות סבירה אחרת, כאשר הגרסאות המשתנות והמתפתלות של הנאשם, כמו יתר ראיות ההגנה, לא מעוררות כל ספק באמור.

מצאתי לנכון להוסיף, כי כתבתי אף התרשמותי מעדות הנאשם היתה קשה ומהטעמים שפרטו חברי לא נתתי בה אמון כלל.

עוד אני מבהיר, כי אף אני העדפתי את חוות הדעת של ד"ר קריספין על פני חוות הדעת של מומחה ההגנה, כאמור בחוות דעתה של חברתי, ואני מוסיף למעלה מהנדרש, כי גם לו היו ממצאי מומחה ההגנה בנוגע לפצע 4 מעוררים בליבי ספק סביר ביחס לדרך בה נוצר (ואין זה המצב), עדיין הייתי מגיע, ללא ספק, למסקנה המרשיעה בהסתמך על יתר הראיות שכאמור יחד יצרו תשתית מרשיעה אשר הסברי ההגנה, שנדחו וחלקם מוטב שלא היו מושמעים כלל, לא מעוררים ביחס אליה ספק סביר.

אשר לפסקה 248 בחוות דעתה של חברתי אני מוסיף לדבריה, למעלה מן הנדרש, שגם אם הנאשם גרם למותה של המנוחה תוך כדי האינוס או כדי להקל על ביצוע האינוס (סעיף 300(א)(3) לחוק העונשין), עדיין עפ"י הראיות בתיק זה, הנאשם גרם למות המנוחה בכוונה תחילה וקביעה זו מכילה בתוכה גם את הדרישה של סעיף 300(א)(3) לחוק העונשין למחשבה פלילית של זדון.

נתן זלוצ'ובר, שופט
סגן נשיאה

השופט ש. פרידלנדר:

אני מצטרף בהסכמה להכרעת הדין המנומקת ביסודיות רבה, בכל הכבוד, של חברתי, כב' השופטת רז לוי, ולהערותיו של חברי האב"ד, כב' סגן-הנשיאה, השופט זלוצ'ובר.

איני רואה צורך לחזור על הדברים. אולם, אבקש לצרף את התרשמותי מעדותו של הנאשם.

התרשמתי מאוד לשלילה ממהימנות עדותו של הנאשם.

רצף דיבורו אודות אירועי היום שבו מתה המנוחה "נתקע" בדיוק בנקודה שבה עבר מן האקספוזיציה אל הפרטים המהותיים של נסיבות מותה, תוך סימנים חזותיים של מתח. זיכרוננו את פרטי הדברים היה סלקטיבי. התרשמתי שהוא "מדקלם" את היסודות המבניים של גרסתו, אך נעדרים מן התיאור פרטים שאינם נגזרים ממסגרת הגרסה, לרבות פרטים חושיים וחוויתיים. זכירת יסודות אלו הייתה מנוגדת ניגוד

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)

חריף לאי-הזכירה של פרט נוסף כלשהו. הוא הרבה לחזור על ביטויים שכביכול משחררים מאחריות לדיוק בפרטים; כגון "זה מה שזכור לי", "בערך", "משהו כזה" ודומיהם, וזאת בהתייחס לעניינים בלתי שגרתיים שלגביהם היה מצופה להשמיע גרסה ברורה והחלטית. הוא הרבה להדגיש את שכרותו, אולם לא היה בפיו מענה לתמיהות התובעת כיצד הצליח, חרף שכרותו, להמציא סיפור מורכב שהוא עצמו הודה מאוחר יותר בשקריותו; או כיצד קרה שהחליף מכנסיים, דבר הנראה כאמצעי זהירות אשר ננקט מתוך צלילות יחסית ולא מתוך אובדן חושים או אובדן עשתונות. משום מה, דווקא את אי-המאבק עם המנוחה, לגרסתו, הוא זכר בוודאות; ומצד שני "לא זכר" אם חתך את המנוחה, ואם היה זה לפני או אחרי מותה; וכן אם חנק אותה (מובן שהאפשרויות שאותן לא שלל אינן תואמות את גרסתו). לא היה בפיו הסבר גם להתאמה המעניינת בין המעשים שידע לייחס לרוצחיה העלומים של המנוחה, כביכול, לבין המעשים שאמנם בוצעו במנוחה, לפי הראיות הפתולוגיות (דקירה וחניקה).

לשמע ולמראה עדותו, אף בהתעלם משאר העדויות – תחושתי החזקה הייתה כי האיש ביצע את המעשים שמהם ניסה להרחיק עצמו.

כאמור, אני מצטרף אף לשאר נימוקיה של חברתי להרשעת הנאשם ברצח המנוחה, גב' מלה עוז, יהי זכרה ברוך.

שלמה פרידלנדר, שופט

לפיכך הוחלט כאמור בחוות דעתה של השופטת י. רז – לוי, להרשיע את הנאשם בעבירה של רצח בכוונה תחילה לפי סעיף 300(א)(2) ובעבירת אינוס לפי סעיף 345(א)(1) בנסיבות 345(ב)(3) לחוק העונשין, ולזכותו מחמת הספק מעבירה של מעשה סדום.

ניתנה היום, כ"ז אלול תשע"ז, 18 ספטמבר 2017, במעמד הצדדים.

שלמה פרידלנדר, שופט

יעל רז לוי, שופטת

נתן זלוצובר, שופט אב"ד
סגן הנשיאה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 21904-01-15 מדינת ישראל נ' ילמה (עציר)